

Chuyện Tình Của Sơ Tâm

Contents

Chuyện Tình Của Sơ Tâm	1
1. Chương 1	1
2. Chương 2	9
3. Chương 3	14
4. Chương 4	21
5. Chương 5	26
6. Chương 6	32
7. Chương 7	39
8. Chương 8	44
9. Chương 9	51
10. Chương 10: Vĩ Thanh	57

Chuyện Tình Của Sơ Tâm



Giới thiệu

Anh Tiêu Hằng Uẩn sống hai mươi mấy năm, lần đầu tiên gặp phải người con gái đóng kịch giỏi đến

Đọc và tải ebook truyện tại: <http://truyenclub.com/chuyen-tinh-cua-so-tam>

1. Chương 1

Bầu trời quang đãng, mặt trời đã ngả về Tây, thời điểm tan học đã qua, trong sân trường trung học tư nhân Thánh Kiều yên tĩnh hiếm có, lác đác có thể thấy được vài học trò tốp năm tốp ba kéo nhau về nhà.

Hoa Sơ Tâm trên người là bộ đồng phục hàng ngày tới trường, váy dài tối màu vừa khít với thân hình, trên khuôn mặt thanh tú lộ rõ sự chờ đợi không kiên nhẫn.

“Sơ Tâm, Huyết Lang thật sự sẽ đến đón cậu sao?” trước cổng trường vài nữ sinh đang lúi rúi nói chuyện với nhau, đùn đẩy nhau mãi cuối cùng cũng có một người đại diện lên tiếng, thay mọi người đặt câu hỏi.

“Huyết Lang” Là đại ca của trường trung học Điền Trung bên cạnh , lạnh lùng cao ngạo, hoàn toàn khiến cho các thiếu nữ coi anh như một dạng thần tượng để sùng bái.

Dù sao các cô cũng là đại tiểu thư con nhà giàu, từ bé đến giờ cũng chỉ được nuôi dưỡng trong lồng kính , ngoại trừ phim ảnh trong thực tế cũng chưa biết đến người xấu là gì, cuộc sống an nhàn chán nản, khó tránh khỏi cũng sẽ có tâm tư của những cô gái mới lớn, đối với thế giới hắc ám xuất hiện dị nhân lại nảy sinh hứng thú

“Phải, Lang ca đã đồng ý với tớ rồi.” Hoa Sơ Tâm không chút do dự trả lời.

Nếu Lang ca biết nguyên nhân vì sao cô muốn anh tới đón lúc tan học, là vì đánh cược, đáp ứng với bạn học muốn cho các cô mở mang kiến thức một chút về “Bạn trai” trong đồn đại của cô, Lang ca nhất định sẽ giận cô mất.

Nhưng mà..... Nhưng mà đã rất muộn rồi.” Tuy rằng thực tàn nhẫn, nhưng vẫn nên hỏi cho rõ ràng. Đồng học giáp áp úng. “Kỳ thật..... Kỳ thật nếu cậu thật sự không biết Huyết Lang.....”

“Cũng không sao đâu mà, thật đấy.” Bạn học ắt bắt được tín hiệu cầu cứu, rất nhanh chóng tiếp lời.

“Sơ Tâm, đã muộn lắm rồi, nếu tớ không về nhà, mẹ tớ sẽ la tớ chết mất.” Bạn học bính sợ hãi phụ họa.

“Đúng vậy, mẹ tớ cũng sẽ mắng đấy.” Trong khoảng thời gian ngắn, những âm thanh đồng tình thi nhau nổi lên.

Tuy rằng các cô đều rất muốn nhìn thấy Huyết Lang khiến cho người ta vừa nghe tên đã sợ mất mật, mở mang kiến thức một chút về vị đại ca có thể dùng ánh mắt lạnh khốc giết người, nhưng thời gian một giây một giây lại trôi qua, các cô bắt đầu cho rằng cha mẹ ở nhà chờ đợi con cái khả năng còn đáng sợ hơn so với Huyết Lang kia.

“Bằng không mọi người cứ về nhà trước đi.” Hoa Sơ Tâm nhìn đồng hồ thay bạn bè nóng ruột , trong lòng cô cũng bắt đầu nảy sinh nổi bất an.

Lang ca chưa bao giờ thất hứa với cô, thế nên chẳng lẽ lại xảy ra chuyện gì ư?

Trong lòng âm thầm lo âu , bỗng một chiếc xe máy màu tím bạc có vận tốc cao hơn bình thường phóng một cách kinh người hướng phía cô mà phi tới. Nhóm tiểu chim sẽ phía sau còn đang thì thầm bàn tán, thấy tình huống nguy hiểm, đều thất kinh, thét chói tai chạy trốn, duy chỉ có mình Hoa Sơ Tâm nét mặt vui vẻ, nghênh đón.

“Sơ Tâm cẩn thận!” Đám người phía sau kinh hoàng thốt lên, chiếc xe máy xoay một vòng phanh lại , văng vàng đứng ở trước mặt Hoa Sơ Tâm, người lái xe cưỡi mũ bảo hiểm xuống , lộ ra một đôi mắt đen rất bình thường.

Đây là Huyết Lang sao? Phía sau nhóm tiểu chim sẽ hết thấy đều vây quanh lại, tò mò lại cảnh giác, muốn từ cặp kia thoát nhìn tuyệt không giống có thể giết người mắt đen trông được ra manh mối.

“Chào em, Sơ Tâm.” A Lê lên tiếng chào hỏi, đảo qua một bên các nữ sinh đang tò mò, trưng ra bộ mặt hiền lành hướng các cô cười cười, các cô lại có vẻ sợ hãi lui về phía sau từng bước, hẳn cũng không để ý, này đó nhà ẩm tiểu nữ sinh chính là như vậy, hẳn nhìn quen.

“A lê! Lang ca đâu?” Hoa Sơ Tâm nhận ra là đàn em của Lang ca . “Anh ấy không phải đã nói sẽ tới đón em sao?”

Không phải Huyết Lang à. Nhóm tiểu chim sẽ thất vọng lui hai bước.

“Lang ca có chút việc, bị kẹt lại, nên để anh tới đón em.”

“Chuyện gì vậy?” Không có được lời giải thích thỏa đáng, Hoa Sơ Tâm liền truy hỏi.

“Không có gì! Không cần lo lắng, chẳng qua là đánh nhau thôi.....” Nói còn chưa dứt lời, A Lê vội vàng bịt miệng. Ngu thế! Lang ca đã dặn dò là không được nói rồi mà.

“Đánh nhau? Với ai đánh nhau? Ở chỗ nào? Mau dẫn em đi.” Hoa Sơ Tâm quỳnh lên, dồn dập hỏi. Nhóm tiểu chim sẽ chưa từng xem qua trận đánh nhau nào, càng thêm hưng phấn.

“Lang ca dặn dò anh không được nói .” Thẹn với ủy thác của đại ca A Lê sắc mặt thất bại thảm hại.

“Anh không nói, em sẽ tức giận đấy.” Hoa Sơ Tâm trừng đôi mắt phượng xinh đẹp sáng ngời, mềm mỏng uy hiếp.

“Cái này.....” A Lê khó xử gãi gãi đầu, thật sự là làm khó anh mà.

Lời Lang ca căn dặn không thể không nghe, nhưng là Sơ Tâm uy hiếp hần cũng không có biện pháp để từ chối. Dù sao Lang ca nói cái gì cũng phải nghe theo lời của cô.....

Được rồi. A Lê nén đau thương quyết định, chuẩn bị sẵn quyết tâm liều chết. “Lang ca lại cùng Tiêu Hằng Uẩn đánh nhau đấy.”

Một tiếng hít không khí nghiêm trọng vang lên phía sau Hoa Sơ Tâm, chỉ thấy đám tiểu chim sẻ xì xèo thì thầm những âm thanh hoảng sợ kích động.

Tiêu Hằng Uẩn nha! Hội trưởng hội học sinh trường trung học Thánh Kiêu! Tiêu học trưởng sau ba tuần lễ nữa sẽ tốt nghiệp! Thần tượng bất khả chiến bại trong lòng các cô gái ! Lại có thể cùng thiếu niên bất lương tiếng tăm lừng lẫy đánh nhau?!

“Nhưng vì sao lại là anh ấy?” Hoa Sơ Tâm thật ra không quá kinh ngạc, chỉ là hơi mất hứng nhướn đôi mày liễu.

Cũng không biết tại sao? Lang ca luôn cùng Tiêu Hằng Uẩn đánh nhau, hơn nữa không phải đánh một tháng, hai tháng , nghe nói là từ hồi tiểu học đánh một lèo đến khi sắp tốt nghiệp trung học, oán hận của hai người này rất chi là rối rắm, cô đã từng hỏi qua A Lê, nhưng là không thể nói cho cô biết được rốt cục là vì sao.

“Bọn họ ở đâu? Mau dẫn em tới.” Tuy nói rằng hai người đánh nhau nhiều năm như vậy cũng không nghiêm trọng đến mức chết người , thế nhưng Hoa Sơ Tâm vẫn không thể không lo lắng.

“Không được! Nếu mang em tới đó, Lang ca sẽ thiệt anh mất.” A Lê liên tục cự tuyệt.

“Anh không mang em đi theo, em sẽ tức giận đấy.”

Nói đi nói lại vẫn chỉ một câu này? Thế nhưng đối A Lê đây là một đòn uy hiếp rất mạnh, ai bảo cô gái nhỏ này là người quan trọng nhất của Lang ca.

“Được rồi được rồi, đến lúc đó Lang ca tức giận, em phải nói giúp anh vài câu đấy nhá.” A Lê vẽ mặt đau khổ.

“Đồng ý.” Hoa Sơ Tâm thấy anh đáp ứng, vội vàng nhảy lên ngồi phía sau, một bên còn cảnh cáo với bạn học . “Các cậu nhanh về nhà đi, đừng đi mách với giáo viên nhé.”

“Nhưng mà Tiêu học trưởng.....” Chuyện các nữ sinh lo lắng là bạch mã vương tử của các cô có bị lưu manh khi dễ hay không.

“Yên tâm, tớ sẽ bảo Lang ca không đánh anh ấy.” Hoa Sơ Tâm hướng các cô vẫy vẫy tay, nắm chặt bả vai A Lê , gào thét mà phóng đi.

※ ※ ※

Xe máy chạy như bay, rẽ phải rẽ trái rồi vòng vào một ngõ nhỏ u ám rất xa, hai bóng người đang dây dưa đánh nhau lập tức đập vào đôi mắt phượng xinh đẹp của Sơ Tâm.

“Dừng xe dừng xe!” Sơ Tâm nóng vội vỗ vỗ A Lê, không đợi xe ngừng lại hẳn, liền nhảy xuống từ phía sau, cuống quýt chạy về hướng hai thiếu niên cao ngất đang kịch liệt tranh đấu khó phân thắng bại.

“Dừng đánh nữa!” Thấy trên mặt Lang ca bị thương, cô kinh hoàng hét lớn.

“Sơ Tâm ?” đồng phục nhần nhúm , thiếu niên vẽ mặt lãnh khốc bất cần nhìn thấy cô, sững sốt, lộ ra sơ hở, bị đối phương đánh trúng một quyền.

“Đáng ghét! Không được đánh Lang ca!” Sơ Tâm Tâm cuống lên, không kịp nghĩ ngợi gì, xông lên ôm lấy học trưởng cùng trường đang đưa lưng về phía cô, ngăn cản anh tiếp tục ra tay, khiến anh bất ngờ không

kip không chế, khuỷu tay vung lên cao theo đà đập trúng khuôn mặt cô, thân mình mảnh khảnh bị hung hăng đánh bay, té lăn trên mặt đất.

Lúc rơi xuống đất, một trận đau đớn bén nhọn đồng thời tự khuỷu tay truyền tới.

Đau quá. Cô còn không chưa kịp kêu lên, hai giọng nam mang ngữ điệu kích động đồng thời kêu lên

“Sơ Tâm !”

“Chết tiệt!”

Sơ Tâm bị tiếng hét to hù dọa, sững sờ nhìn hai khuôn mặt thần sắc kinh hoảng đồng thời tiến lại gần, mới phát hiện trên khủy tay phải của mình bị rách một miếng rất dài—, da thịt bị toách một mảng lớn, máu tươi trào ra không ngừng, nhanh chóng thấm đẫm cả một khoảng, đôi mắt cô lộ ra vẻ khiếp sợ lo lắng.

“Sơ Tâm .” Huyết Lang vội vàng nâng cô dậy, con người đen ngày thường lãnh khốc lúc này tràn ngập lo âu.

“Đau quá, đau quá..... Lang ca.” Vết thương đau nhức đến tận xương, đôi mắt phượng xinh đẹp cố nén đau đớn không rơi lệ, Sơ Tâm kinh hoảng vô lực tựa vào trong lòng anh.

“Em chịu khó một chút, anh mang em đi bệnh viện.” Huyết Lang định một phen ôm lấy cô, lại bị ngăn lại, sắc mặt anh lạnh lùng khiến cho người ta sợ hãi. “Tiêu Hằng Uẩn! Mày cút ngay! Mày nhớ lấy tao nhất định sẽ tính sổ với mày.”

“Được thôi cứ để sau hẵng tính.” Mắt thấy tình hình Sơ Tâm Tâm rất nghiêm trọng, thiếu niên bình thường quý khí ôn nhu, thế mà lúc này cũng phải mặt xám mày trau, con người trầm xuống, nhanh chóng tháo caravat trên đồng phục của mình ra rồi nói: “Trước tiên tao giúp em ấy cầm máu, mày đi kêu xe taxi.”

“A lê! Gọi xe taxi!” Huyết Lang quay đầu ra lệnh, một mặt nhìn kẻ thù không đội trời chung gọn gàng cầm máu cho Sơ Tâm .

“Lang ca..... Em đau quá.” Caravat áp vào miệng vết thương, gắt gao buộc chặt, Sơ Tâm Tâm đau đến mức nắm chặt lấy tay của Lang ca, nước mắt nhăn nhin hồi này giờ rồi cuộc cũng không chịu được mà rơi xuống một mạch.

“Tiêu Hằng Uẩn! Mày nhẹ tay một chút.” Nhìn Sơ Tâm chịu khổ, Huyết Lang đau lòng cảnh cáo.

Thiếu niên đang cúi đầu băng bó, quăng lên ánh mắt gay gắt, không phản bác lại, chỉ lãnh đạm lướt khuôn mặt nhỏ nhắn đang thống khổ mà vắn vẹo liếc mắt một cái.

Đây là tiểu muội học cùng trường với anh , cũng chính là bạn gái trong lời đồn đại của Huyết Lang .

Không nghĩ tới thiếu niên bất lương khiến người ta nghe tiếng đã sợ mất mật, lại cũng có thể vì cô nữ sinh này mà hoảng hốt lo sợ.

“Lang ca! Xe taxi đến rồi.” A Lê vội vàng báo lại, Tiêu Hằng Uẩn vừa vắn băng bó xong, Lang ca không nói hai lời ôm ngang lấy cô, bước nhanh đi ra khỏi ngõ tối, đem cô đặt vào ghế sau xe taxi, vừa định lên xe, lại bị một cánh tay nhỏ bé chặn lại.

“Lang ca anh đừng đi cùng.” Sơ Tâm Tâm lau đi nước mắt, nhỏ nhẹ nói.

“Em đừng nháo loạn!” Huyết Lang nhướn hàng mi .

“Sẽ, sẽ rước thêm phiền phức đấy.” Lang ca gần đây đã bị cảnh cáo vài lần, số lần nhiều đến mức sắp bị nhà trường đuổi học. Anh sắp tới sẽ tốt nghiệp, tuyệt đối không thể lại gặp thêm phiền phức nào nữa. Sơ Tâm Tâm đẩy anh. “Cứ để cho anh ấy đưa em đi bệnh viện.”

Sơ Tâm Tâm chỉ người vẫn đang đứng một bên, thiếu niên tuấn mỹ mày kiếm nhíu chặt.

“Em muốn anh ấy giúp đưa em đi.” Sơ Tâm Tâm kiên quyết lặp lại, vì mất máu nên hai má của cô tái nhợt đến dọa người.

Huyết Lang nhất thời hiểu được lo lắng của cô , cũng biết cô không có khả năng đổi ý, quay đầu hướng kẻ thù không đội trời chung lạnh lùng mở miệng: “Tiêu Hằng Uẩn! Mày đưa em ấy đi, nếu có điều gì bất chắc, mày cũng đừng mong sống đến khi tốt nghiệp.”

“Không cần phải nhắc nhở.” Tiêu Hằng Uẩn lãnh đạm liếc mắt một cái, sau khi đáp lời, khom mình ngồi vào ghế sau.

“Lang ca, buổi tối em sẽ gọi điện thoại cho anh.” Sơ Tâm Tâm gắng gượng nổi chút sức lực cuối cùng, trấn an Huyết Lang đang rất căng thẳng.

Cửa xe đóng lại, Tiêu Hằng Uẩn bảo lái xe đưa đến bệnh viện gần nhất, xe vừa nổ máy, bỗng dưng cánh tay trầm xuống, chỉ thấy thân thể nhỏ bé mềm mại của học muội co lại vô lực tựa trên vai anh.

“Em”

“Học trưởng, em đau quá, đau quá mà.....” Đè nén đau đớn không cho tiếng khóc bật ra, Sơ Tâm cảm thấy trên người một chút sức lực cũng không còn, muốn ngồi thẳng dậy, lại phát hiện mình không thể động dậy.

“Đừng nhúc nhích.” Tiêu Hằng Uẩn tâm bình tĩnh như nước hồ thu bỗng nổi lên gợn sóng rất nhỏ, lạnh lẽo khuếch tán.

“Đừng nói cho người khác chuyện anh và Lang ca đánh nhau, được không?” Giọng nói của cô thật mỏng manh, đến lúc này mà vẫn còn lo nghĩ cho Huyết Lang. “Em sẽ nói là tự mình ngã bị thương.”

“Được.” Tiêu Hằng Uẩn ưng thuận, nhưng lại bởi vì cô che giấu cho Huyết Lang, mà trong lòng nổi lên chút cảm giác không thoải mái khó hiểu.

“Cám ơn, thế là chúng ta hòa nhau nhé.....” Cô vụng trộm hít vào, chịu đựng đau đớn dần dần chết lặng.

“Đừng nói nữa.” Tiêu Hằng Uẩn nhìn máu từ chiếc caravat mỏng manh không ngừng thấm ra, nhiễm hồng chiếc áo trắng đồng phục của cô, khiến cho trái tim của anh chột thất lại.

Sơ Tâm Tâm gật gật đầu, dựa vào anh, an tĩnh, để mặc hơi thở ấm áp của anh bao phủ phần ý thức cong sót lại.

Trên xe taxi xóc nảy, Tiêu Hằng Uẩn phát hiện chiếc đầu nhỏ đang tựa vào vai anh trượt lên trượt xuống, rất cục nặn không được một tay đem cô ôm vào lòng, đánh mất khí chất tao nhã trầm ổn, vội vàng quát lớn:

“Lái xe! Chạy nhanh lên một chút!”

Trong phòng bệnh trắng toát tràn ngập mùi thuốc khử trùng, một nữ sinh cổ tay quấn tầng tầng lớp lớp băng gạc, đang ngồi trên giường bệnh đọc sách.

Ánh mặt trời từ phía Tây chiếu qua cửa sổ, rọi lên khuôn mặt trắng nhợt gần như trong suốt của cô.

Đã hai ngày nay, vì sao nhìn cô vẫn không có tí huyết sắc nào vậy? Thiếu niên tuần nhĩ đứng ở bên cửa, ánh mắt trong sáng hơi hơi nheo lại, lộ ra vài phần phiền muộn.

“Xin chào.” Thấy có người tới gần, đôi mắt phượng như thủy linh sáng ngời đảo qua, nhận ra người vừa tới, khuôn mặt trắng nõn nhu hòa nở ra nụ cười ngọt ngào sáng lạn. “Tiêu học trưởng chào anh.”

“Còn đau nữa không?” Về chào đón nhiệt tình vui tươi của cô khiến cho trái tim Tiêu Hằng Uẩn đập loạn nhịp.

“Em sớm đã khỏe rồi! Chỉ là chưa muốn đi học thôi.” Từ ngày chuyện ngoài ý muốn ấy xảy ra, Tiêu học trưởng mỗi ngày lại đến thăm, cô phát hiện nguyên nhân là do anh ấy náy, dường như là anh cho rằng anh mắc nợ cô rất nhiều. Nhưng Sơ Tâm Tâm lại tuyệt đối không để ý, thuận miệng đáp lời, tâm tình vui vẻ tiếp nhận chiếc túi anh đưa, đôi mắt phượng long lanh lóe sáng. “Đây là cái gì?”

“Canh cá và cháo.” Tiêu Hằng Uẩn thay cô lấy ra chiếc bàn dùng cơm đặt trên giường bệnh, đem đồ ăn từng thứ một lấy ra.

Trên thực tế, Sơ Tâm Tâm nghĩ cũng không phải là không đúng, quả thực anh đối với việc ngoài ý muốn ôm một bụng áy náy.

Hơn nữa về phía cha mẹ hai bên cô lại sinh động miêu tả, cô như thế nào bị thiếu niên bất lương khi dễ, mà anh lại như thế nào thấy việc nghĩa hăng hái ra tay, cảm giác tội lỗi trong lòng anh như cỏ dại lan tràn cuộn cuộn không dứt

“A.” Sơ Tâm Tâm thấy đồ ăn nóng hôi hổi, vẻ mặt dầu không khỏi nổi thất vọng.

“Không vui sao?” Nhìn tiểu học muội kia hỉ nộ ái ố viết rõ ràng khuôn mặt nhỏ nhắn, Tiêu Hằng Uẩn mày kiếm chau lại, cảm thấy buồn cười.

“Em nghĩ sẽ được ăn cái gì thực mận , thật cay cơ.” Vẻ mặt của cô thật ai oán.

“Trong thời gian này miệng vết thương đang khép lại nên phải ăn kiêng, bằng không sẽ không xinh đẹp được như cũ.”

Nghĩ đến việc trên cổ tay trắng nõn kia sẽ lưu lại vết thương vĩnh viễn không thể xóa nhòa, Tiêu Hằng Uẩn trong lòng lại lần nữa bị cảm giác tội lỗi bao phủ.

“Nhưng chỉ là tay thôi mà.” Cô thấp giọng lầm bầm, vụng về dùng tay trái múc một thìa canh cá, đôi mắt phượng đột nhiên sáng ngời. “Oa! Ngon quá.”

Đương nhiên! Mấy thứ này cũng không phải là đồ ăn mua ở ngoài, đây là anh yêu cầu đầu bếp Tiêu gia hầm riêng cho cô.

“Học trưởng, anh muốn uống một chút hay không? Em chia cho anh!” Cô tươi cười ngọt ngào như mật lại không hề có tâm cơ, cá tính ngay thẳng, giống như ánh mặt trời xuyên thấu qua tầng tầng mây đen, trực tiếp chiếu vào trong lòng người nào đó.

“Không cần đâu.” Tiêu Hằng Uẩn biểu hiện không hờn không giận , không để cho cảm xúc rung động trong lòng biểu lộ ở trên mặt.

Nói thật, ở anh đã từng gặp rất nhiều cô nữ sinh khác, cô tuyệt đối không phải xinh đẹp nhất, trong số rất nhiều cô gái theo đuổi anh ở trường, còn có vài người diện mạo bên ngoài hơn hẳn cô, nhưng cá tính ngay thẳng cùng nét thiên chân tươi cười của cô, lại đủ để cho cô tỏa sáng ở trong đám người ấy.

Chỉ tiếc cô lại bạn gái của tên Huyết Lang kia.....

“Sơ Tâm .”

Nhắc tới Tào Tháo, Tào Tháo đến.

Huyết Lang bước vào phòng bệnh, lườm một cái chống lại Tiêu Hằng Uẩn, ánh mắt lạnh nghiêm nghị. “Mày ở đây làm gì?”

“Còn có thể làm gì?” Tiêu Hằng Uẩn lơ đãng, thản nhiên lướt qua anh liếc mắt một cái, phía sau tiếng reo ngọt ngào mừng rỡ vang lên.

“Lang ca, Lang ca!” Trên giường bệnh Sơ Tâm vừa thấy Huyết Lang đến, giống như cầu nhìn thấy miếng xương, vui vẻ đến mức ngay cả canh cá cũng không để ý.(Pó tay với tác giả ví von cũng thật sinh động)

“Vì sao sắc mặt lại khó coi như vậy?” Huyết Lang nhanh chóng tới gần, khuôn mặt lạnh lùng cương nghị bỗng chốc trở nên nhu hòa cử chỉ rất tự nhiên thể hiện nét yêu thương khe vuốt đôi bờ má của cô. “Miệng vết thương còn đau không ?”

“Không đau.” Ngoại Trừ lúc thay băng. Sơ Tâm Tâm không còn cảm thấy đau đớn nữa, nở nụ cười tươi tắn, ngẩng đến một bên sắc mặt thoáng buồn của Tiêu Hằng Uẩn, bỗng nhiên nghĩ đến điều gì. “Vết thương không đau, nhưng mà lại rất nhàm chán. May mà có Tiêu học trưởng thi thoảng đến chơi với em, cùng em trò chuyện.”

Cô gái nhỏ này muốn cho bọn họ buông ân oán xuống hay sao? Tiêu Hằng Uẩn có vẻ không hứng thú lắm, không đáp lời, con người đen tính nhuệ thản nhiên đảo qua dừng lại ở cánh tay trắng nõn của cô, lại bắt đầu sinh ra ý niệm đấu tranh trong đầu.

“Về sau có anh bên cạnh giúp em là được rồi, không cần người phục vụ nữa.” Huyết Lang chỉ cây dẫu mà mắng cây hòe nói cho “Người phục vụ” Nghe.

“Đúng vậy. Học muội, em còn nhỏ tuổi, kết giao bằng hữu vẫn nên cẩn thận.” Tiêu Hằng Uẩn hừ lạnh một tiếng, giọng điệu ôn hòa, con ngươi đen lại tràn đầy vẻ khinh thường.

“A! Canh cá mau nguội mất.” Cô ngoại trừ đem câu chuyện chuyển tới canh cá, còn có thể như thế nào? Sơ Tâm Tâm xấu hổ nhìn bộ dáng hai người trừng mắt với nhau, cúi đầu tránh đi gió lốc, không phải tay thuận múc canh, run run rút ra ngoài hơn nửa.

“Anh dứt cho em.”

Hai người đồng thanh lên tiếng, động tác đồng thời, hai cánh tay vươn ra trước mặt cô, bên trong không khí thoáng chốc ngưng trệ.

“Ách.” Đây là cái tình huống gì? Sơ Tâm Tâm xấu hổ cúi thấp mặt. “Em tập từ từ rồi sẽ quen thôi, lớn như vậy mà còn phải có người bón cho, thực mất mặt.”

Cúi đầu húp thêm một muỗng canh, Lang ca bón cô thì chẳng tính, nhưng học trưởng vì sao.....

“Học muội, anh đi trước.” Tiêu Hằng Uẩn đối với sự thất thố của mình có chút hờn giận, ánh mắt gợn lên vẻ lạnh lùng, xem ra không cần anh quá nhiều chuyện làm bạn với cô nữa rồi.

Mà anh, cũng không cần đối cô che dấu bộ mặt cảm thấy áy náy hay thương cảm, dù sao, cô là vì Huyết Lang mới làm như vậy.

Nhìn bóng dáng thon dài cao ngất, ngạo nghễ biến mất sau cánh cửa, Sơ Tâm Tâm nhìn một lúc lâu, rốt cục nhìn không được vô cùng tò mò hỏi.

“Ca, anh và Tiêu học trưởng rốt cuộc có mâu thuẫn gì vậy?”

Lang ca thực ra anh trai cùng cha khác mẹ của cô, chỉ là thời trẻ, mẹ cô là người tình của ba cô rốt cục cũng chịu không nổi ông ấy hoa tâm liền bỏ đi, thời điểm tái giá với người khác trong bụng đã có cô.

Chuyện này mãi cho đến lên quốc trung cô mới biết được, hơn nữa nghe nói của ca ca cô lại học ngay tại trường trung học gần đó, vì thế năm cô vừa mới mười hai tuổi, đơn thương độc mã chạy tới trường tư giáo thanh danh cực xấu tìm ca ca, mới biết được đối phương là Huyết Lang danh chấn trường Điền Trung.

Ngay từ đầu, Huyết Lang không quan tâm tới cô lắm, cô lại không chịu buông tha cho anh, sau vài lần, anh cũng dần dần thừa nhận. Chẳng qua vì sợ kẻ thù của mình tìm cô gây khó dễ, cho nên anh ép cô không được phép kêu ca ca, chỉ có thể đi theo gọi là Lang ca.

Nhưng cô cùng Huyết Lang thường xuyên tiếp xúc quá mức, chung quy truyền ra tin đồn, nói cô là bạn gái của Huyết Lang. Song cô cũng chẳng buồn quan tâm, chỉ cần có thể ở bên cạnh ca ca là tốt lắm rồi.

Chỉ là theo ca ca gần hai năm, cô từ đầu đến cuối cũng không biết được, cái người luôn cùng ca ca đánh nhau học trưởng Tiêu Hằng Uẩn, rút cục kết thù hận gì với anh.

“Đã quên rồi.” Huyết Lang nhún nhún vai, bưng canh cá lên bón cho cô.

“Em ngoan ngoãn dưỡng bệnh đi! chuyện của người lớn trẻ con không cần lo lắng nhiều như vậy.”

“Em.....”

Nói còn chưa dứt lời, đã bị anh dứt ột ngụm canh, cô bị nghẹn chỉ có thể trừng mắt mạnh mẽ.

Mặc kệ cô sẽ không quản! Dù sao sắp tới hai người bọn họ cũng đều tốt nghiệp, đến lúc đó mỗi người một ngã, chỉ sợ cũng sẽ không có cơ hội gặp lại.

Có cái gì ân ân oán oán chán ghét, như vậy coi như cũng xong.

※ ※ ※

Từ ngày ở bệnh viện không hẹn mà gặp với Huyết Lang, Tiêu Hằng Uẩn cũng không quay lại bệnh viện thăm cô nữa.

Cùng lúc đó lễ tốt nghiệp cũng tới gần, liên tiếp các hoạt động liên quan tới buổi lễ tốt nghiệp mà hội trưởng như anh phải phụ trách, khiến cho anh bận rộn đến mức khó có thời gian để phân thân, ngoài ra, anh không có hứng thú cùng người ta tranh tình nhân, đoạt bạn gái.

Anh không phủ nhận tiểu học muội kia quả thực làm anh cảm thấy hứng thú, thế nhưng còn chưa đến mức nhớ mãi không quên.

Ít nhất anh là cho rằng như vậy..... Hơn nữa anh cũng nghĩ là hai người bọn họ từ nay về sau vô duyên gặp lại.

Nhưng lại đúng buổi lễ trước khi tốt nghiệp hôm đó, anh đứng ở hậu trường hội trường sân khấu, lại thấy cô đứng ở trên lễ đài .

Sơ Tâm vẫn tươi cười động lòng người như trước, đôi mắt phượng xinh đẹp lạnh lợi, mang theo ý cười sáng lạng, trên cánh tay vẫn còn quần dải băng trắng, tiếng nói ngọt ngào xuyên thấu qua Microphone, thay mặt học sinh toàn trường đọc lời chúc mừng các anh chị khóa trên tốt nghiệp.

Bình thường đọc loại diễn văn nhảm chán này, sẽ chỉ làm mọi người thêm phiền chán, nhưng mà học muội xinh đẹp này, giọng nói ngọt ngào lại thành công hấp dẫn sự chú ý mọi người.

“..... Cuối cùng xin chúc phúc cho các đàn anh , đàn chị bay xa vạn dặm, tiền đồ tựa như gấm. Xin cảm ơn.” tiếng nói trong trẻo chân thật ngừng lại, cô duyên dáng tao nhã cúi chào, trong tiếng vỗ tay nhiệt liệt, thong thả lui về phía hậu trường.

Sơ Tâm vào tới hậu trường, vừa nhẹ nhàng thở ra, lại lập tức đụng phải một bức tường thịt .

“A! Thực xin lỗi.....” Đầu vừa ngược lên, một đôi mắt tinh nhuệ, sáng ngời bắt giữ tầm mắt của cô, tim đập bỗng nhiên chậm một nhịp, cô nở một nụ cười tươi tắn. “Học trưởng chào anh.”

“Tay đã đỡ nhiều chưa?” Tiêu Hằng Uẩn trong lòng vừa mới hạ quyết tâm không được quan tâm tới cô, nhưng bản thân không tự chủ được lại tiến đến trước mặt cô hỏi han, ngữ khí mềm nhẹ, cố đè nén những cảm xúc trong lòng .

“Tốt hơn rất nhiều rồi, cảm ơn học trưởng đã quan tâm.” Cô ngẩng đầu nhìn học trưởng một thân đồng phục phẳng phiu, thần khí tuấn lãng , cười đến ngọt ngào như mật, , lúm đồng tiền chúm chím, khiến tim anh đập loạn nhịp.

“Vậy thì tốt rồi.”

“Đúng rồi, em đã quên mất chưa cảm ơn anh, cảm ơn anh không nói với mọi người chuyện của Lang ca.” Cô bỗng nhích lại gần, đè thấp tiếng nói nho nhỏ, nói xong thân mình rất nhanh lại đứng thẳng lên, lộ ra chiếc lúm đồng tiền tinh nghịch. “Hôm nay cũng là ngày anh tốt nghiệp.”

Tiêu Hằng Uẩn nghe cô mở miệng ngậm miệng đều là Lang ca, trong đầu có chút buồn rầu, trong thoáng chốc cô nghiêng mình tới gần, hương thơm thanh nhã của thiếu nữ quanh quần bên anh, đột nhiên khiến anh thất thần trong giây lát.

“Sơ Tâm ! Sơ Tâm !” Hậu trường một nữ sinh khác đang hướng cô ngoắc ngoắc.

“A, bạn học đang gọi em. Học trưởng, em đi đây. Chúc anh tốt nghiệp vui vẻ, bay xa vạn dặm.” Thấy bạn học, Sơ Tâm Tâm hướng anh cười chói lọi, nhu thuận lễ phép chào, rồi hăng hái chạy về phía cô bạn , hai cô ríu rít trao đổi với nhau.

“Tiêu học trưởng, chuẩn bị một chút nha. Tối phiên anh đọc diễn văn.” Người dẫn chương trình buổi lễ thấp giọng nhắc nhở.

Tiêu Hằng Uẩn gật gật đầu, ánh mắt nhàn nhạt đuổi theo bóng dáng chói lọi đang khuất dần, nhìn nhìn, cho đến khi bóng dáng ấy biến mất sau cánh cửa nhỏ, trong lòng anh không hiểu sao có chút mất mát, khóe miệng lại thoáng nhếch lên.

Chấm dứt như vậy, có lẽ cũng tốt.

Bởi vì cô mãi mãi sẽ không biết được trên người cô có chảy dòng máu của anh

2. Chương 2

Mười năm sau

Ngũ quang thập sắc phồn hoa Bất Dạ Thành lý, mặt tiền cửa hàng hoa lệ, nhà hàng “Dương Châu mộng” trang hoàng khí phái, như nhau thường lui tới, tân khách ra vào nườm nượp như mắc cửi, một chiếc xe sang trọng dừng lại ở trước cửa rồi lại nhanh chóng lướt đi, đưa đón tới lui đều là danh nhân chính khách. Tại một gian phòng của nhà hàng, không khí trong này so với bên ngoài đang uống rượu mua vui cách xa một trời một vực, cực kì trầm lắng yên tĩnh.

“Anh, chẳng lẽ sự tình đã không còn đường cứu vãn hay sao.....” Tiếng nói nhẹ nhàng xen lẫn tiếng khóc phá vỡ vẻ trầm mặc.

Trong ánh sáng mờ mờ, mơ hồ có thể thấy được một người con gái đang lên tiếng, gương mặt xinh đẹp, gục ở trong lòng người thanh niên mặc đồ đen, một đôi mắt phượng trong sáng, ẩn sau tầng nước mắt càng thêm long lanh.

“Em nói đi? Sơ Tâm.” người thanh niên vận đồ đen thần sắc u ám nhàn nhạt thốt ra, dường như đối với tình cảnh cùng quẫn của mình không để ý chút nào. “Người anh giết là một nghị sĩ, không phải người thường.”

Một nét hung ác trên mặt tà tà xẹt qua, nếu có chút giao tình với giới hắc đạo liếc mắt một cái có thể nhận ra, người thanh niên này đúng là đại ca xã hội đen tiếng tăm lừng lẫy “Huyết Lang”.

“Hắn đáng bị trừng phạt như vậy, hắn cấu kết cùng xã hội đen, còn tìm người ám hại chị Y Tầm, căn bản không phải người tốt!” từ trên khuôn mặt tuyệt mỹ của Sơ Tâm lộ ra ý căm giận.

Nghị sĩ họ Lưu là tên khốn nạn bòn rút các công trình, sau khi kiểm sát trưởng Y Tầm nhận chức liền khởi tố, hối lộ không thành, lại tìm người xuống tay đối với chị ấy, cũng khó trách Lang ca lại.....

“Dùng tiêu chuẩn của ai để biết được là trừng phạt đúng tội hay không?” Huyết Lang cười giễu cợt.

“Nhưng mà.....” Cô định phản bác, trăm ngàn đáp án, tìm không ra được lí do.

Quả thực, cái tên nghị sĩ kia cho dù đáng giận, đáng chết như thế nào nhưng ở trong con mắt của mọi người, tuyệt đối so với anh trai cô một người mà người ta vừa ta nghe danh đã sợ mất mật -phần tử hắc đạo thì tốt hơn nhiều.

“Được rồi, Sơ Tâm, đừng suy nghĩ nhiều nữa.” Thời gian rất quý giá, anh phải đem hết thảy mọi chuyện an bài thỏa đáng ở trước khi đi. Lời nói của Huyết Lang đột nhiên trở nên nghiêm túc. “Nghe cho rõ này, đêm nay sau khi anh rời khỏi, em phải lập tức đi tìm Tiêu Hằng Uẩn, bất luận như thế nào nhất định phải ở bên cạnh hắn, cho đến khi sóng gió trôi qua, nhớ không?”

“Tiêu Hằng Uẩn?!” Sơ Tâm Tâm kinh ngạc nhướn lên đôi mắt phượng. “Nhưng anh ta không phải là.....” kẻ thù không đội trời chung của anh sao?

Sơ Tâm Tâm khó hiểu mở to đôi mắt, hoang mang chờ đợi đáp án.

Trong đầu, mơ mơ hồ hồ hiện ra một khuôn mặt tuấn tú lãnh đạm.

Ấn oán của Lang ca cùng anh ta, cũng không phải có bởi vì năm ấy tốt nghiệp trung học mà chấm dứt, vài năm sau này vẫn lục tục có xung đột, thậm chí còn tranh giành bạn gái với nhau, chỉ cần huynh đệ đi theo bên cạnh Huyết Lang lâu một chút, đều biết rằng cuộc đời Huyết Lang ghét nhất một người, là cái tên luật sư “Tiêu Hằng Uẩn”.

Từng có huynh đệ muốn đi trêu chọc hắn, lại lần lượt bị Huyết Lang giáo huấn.

“Kẻ thù của ta ta lại không có khả năng tự tay trừng trị hay sao?” Lúc ấy Huyết Lang nói như vậy, cũng lệnh cho huynh đệ bắt buộc không được động vào anh ta, sau này, mọi người cũng không dám nhiều chuyện, nhưng đều biết chuyện Huyết Lang cùng luật sư họ Tiêu không hợp nhau.

Chính là..... Có nhiều cừu hận khúc mắc như vậy, anh trai vì sao muốn kêu cô đi tìm anh ta vậy?

“Tiêu Hằng Uẩn, cậu ta đúng là kẻ thù không đội trời chung của anh .” Huyết Lang khẽ vuốt lọn tóc dài cuộn sóng của cô vương xuống, thản nhiên mở miệng: “Nhưng nguyên nhân là thân phận đặc biệt của cậu ta, cũng là kẻ đối đầu với anh , không lâu lại vừa thay cái kia cầu nghị viên đánh tanhg vây tiêu án quan tòa, chỉ cần ở lại bên cạnh cậu ta, sẽ không có ai nghi ngờ em.”

Hiện tại anh trong người mang trọng án, hắc bạch lưỡng đạo đều ở truy xét tung tích của anh, chỉ có đem em gái đưa đến chỗ mà tất cả bọn họ không ngờ tới, mới có thể tránh cho cô khỏi liên lụy . Mà an bài như vậy,ngoài việc suy nghĩ cho sự an nguy của cô, đồng thời cũng muốn đem cô tách ra khỏi nơi đen tối sa đọa này.

“Không cần! Em không muốn ở bên cạnh người nào khác, em chỉ muốn đi cùng anh” Sơ Tâm Tâm có chút tính trẻ con ôm lấy ca ca. “Mẹ đi rồi về sau, em chỉ còn lại ca ca. Ta không muốn anh cũng rời đi nốt!”

Vài năm trước mẹ cô bị bệnh mà qua đời, ngoại trừ người cha dưỡng ở Canada, Huyết Lang là người thân duy nhất của cô.

“Mang em theo , anh chạy không được xa.” Huyết Lang cảm động xoa xoa đầu cô, nhẹ giọng nhưng cương rắn. “Sơ Tâm , đừng làm cho anh lo lắng. sau khi anh rời khỏi, hãy bắt đầu cuộc sống mới, ngay từ đầu em đã không thuộc về thế giới tối tăm này.”

“Nhưng mà anh Em không muốn rời anh.” Biết anh tâm ý đã quyết, Sơ Tâm Tâm nhịn không được nghẹn ngào, đem mặt vùi sâu trong lòng anh, muốn áp chế thống khổ trong lòng tựa như đao cắt .

“Anh biết.” Anh làm sao có thể không biết cơ chứ?

Từ năm ấy lúc cô mười hai tuổi tìm tới cửa, lẻo đẻo theo sau anh la hét muốn nhận ca ca, anh mới biết được bản thân mình còn có một cô em gái cùng cha khác mẹ, tình cảm chân thành, mặc kệ anh mặt lạnh như thế nào, lời lẽ nghiêm khắc thế nào, cô cũng không chịu buông tha cho anh.

Chính là, sau này anh biết bản thân mình bước vào xã hội đen , chung quy sẽ liên lụy cô, bởi vậy đem cô bảo hộ thật sự thỏa đáng,

Bên ngoài, chỉ nói với mọi người cô là em gái tình phụ của anh, cùng anh không hề có quan hệ trực tiếp .

“Đi tìm hấn đi! Đi theo bên cạnh hấn, em có thể nhìn thấy một thế giới khác.” Huyết Lang dặn, nhìn em gái bảo bối một lúc lâu, mới lại nói lời thành thật khuyên răn: “Nếu thuận lợi , hãy ở lại thế giới kia, vĩnh viễn đừng quay đầu lại.”

Trong lời nói kia bao hàm ý tang thương bất đắc dĩ , làm Sơ Tâm Tâm nhịn không được lệ lại rơi xuống .

“Được rồi, đừng khóc nữa.” Huyết Lang rất nhẹ nhàng lau đi nước mắt của cô . “Hãy ghi những điều lạc quan, em rốt cục cũng có cơ hội báo thù rồi sao, em không nhớ năm đó Tiêu Hằng Uẩn lưu lại vết sẹo trên cánh tay em chứ? Chỉ cần em ở lại anh bên cạnh hấn, đến lúc đó muốn chăm anh ta mấy đao đều có thể.”

Nghe được ngữ khí thoải mái của ca ca, Sơ Tâm Tâm lau đi nước mắt, miễn cưỡng nặn ra vẻ tươi cười sáng lạn.

“Cười một cái không phải tốt lắm sao? Đến đây, cùng ca uống chén rượu, coi như là tiệc tiễn biệt.” Huyết Lang đem chén rượu trên bàn đưa cho cô, tiêu sái hướng cô giơ lên chính mình rượu phá hự. “Chờ mọi chuyện qua đi, anh sẽ trở về.” Huyết Lang nói xong ngay cả lời hứa hẹn của chính mình cũng không dám xác định.

Nhìn đầy mắt ca ca chưa sót, Sơ Tâm Tâm rốt cục gật gật đầu, cùng anh chạm cốc, uống một hơi cạn sạch, đồng thời đem nước mắt cùng phiền muộn nuốt vào trong bụng.

“Sơ Tâm , em là người thân duy nhất trên đời của anh, em nhất định phải hạnh phúc, biết không?” Xác định cô đã uống cạn chén rượu, Huyết Lang về mặt trở nên cực vì ôn nhu, tuyệt không giống hình tượng “Tu La Huyết Lang” . “Thật ra Tiêu Hằng Uẩn là một người không tệ, rất có tinh thần trách nhiệm, chỉ cần đừng làm cho hấn biết được em là em gái của anh, tất cả mọi chuyện sẽ xuôi sẽ.”

Vài năm trước, anh còn liên tục cùng Tiêu Hằng Uẩn phát sinh các loại xung đột lớn nhỏ, vì ngày hôm nay; Vì một ngày kia khi gặp chuyện không may, có thể đem em gái phó thác sự an toàn cho đối tượng đáng tin

cậy.

Ở nơi này thời buổi mà hắc bạch điên đảo , kẻ thù tuyệt đối còn đáng tin tưởng hơn cả bạn bè .

Sơ Tâm Tâm nghe lời ca ca dặn, trong lòng lại biết chính mình không có khả năng sẽ thật sự đi tìm anh ta. Chính là, cô lẳng lặng lắng nghe, không có phản bác gì..... Nghe, nghe, đầu óc càng lúc càng choáng váng.

“Sơ Tâm , hãy bắt đầu cuộc sống mới của em thật tốt, đừng để cho ca ca phải lo lắng.” Huyết Lang nhẹ giọng dỗ dành em gái đang dần dần không địch lại được tính, trù mền nói.

Sơ Tâm , thông minh độc lập, lại có rất nhiều người yêu mến. Chỉ cần cô nguyện ý, cô nhất định có thể được đến chính mình muốn gì đó. Anh không muốn cô giống anh, rơi vào trong bóng tối, rốt cuộc không thể quay đầu lại được.

“Anh, rượu này.....” Sơ Tâm càng lúc càng cảm thấy mê man, hoảng hốt muốn nhìn bộ dáng lần cuối của ca ca, mí mắt không ngăn được mà nhắm lại .

“Thực xin lỗi em, Sơ Tâm . Anh biết em sẽ không chủ động đi tìm hấn, cho nên chỉ có thể làm như vậy.” Huyết Lang nhẹ giọng nói .

“Anh.....” Sơ Tâm Tâm giãy dụa suy nghĩ nói cái gì, thân thể lại càng lúc càng nặng nề, đem cô nằm xuống, cuối cùng chìm vào trong hắc ám.

Huyết Lang ôm lấy em gái đã chìm vào trạng thái hôn mê, nhẹ nhàng đem cô đặt ở trên sofa, chăm chú nhìn một lúc lâu, rồi nhẹ nhàng đặt một nụ hôn ở trên trán cô.

Tạm biệt, Sơ Tâm .

“Lang ca, thời gian không còn nhiều nữa.” Một tiếng nói mềm nhẹ từ góc phòng truyền đến, từ trong ánh sáng của ngọn đèn màu vàng , một người con gái bộ dáng hoàn toàn bất đồng với Sơ Tâm Tâm , phong thái xinh đẹp quyến rũ bước ra. “A lê sẽ mang anh tới bến tàu.”

Người con gái này tuổi chỉ khoảng hai mươi mấy tuổi, lại nhiễm một chút vị phong trần , đúng là bà chủ của nhà hàng “Dương Châu mộng”, theo lời đồn đại là tình phụ của Huyết Lang, Phong Vị Noãn.

“Vị Noãn, Sơ Tâm giao cho em.” Đêm nay Huyết Lang xuất cảnh nhập cư bất hợp pháp, thận trọng phó thác. “Giúp anh đưa em ấy đến Tiêu Hằng Uẩn nơi đó.”

“Chuyện đã thống nhất không cần nói với em lần thứ hai.” Cô biểu hiện vô cùng lãnh đạm, che dấu không để lộ ra, đưa anh rời đi, trong lòng tràn ngập vướng bận chỉ hóa thành ba chữ thản nhiên.

“Anh bảo trọng.”

Ban đêm tám giờ, tại Sở sự vụ luật sư.

“Khụ” Một tiếng ho khan rụt rè lại mang chút chờ đợi , lần thứ năm ở trong văn phòng rộng lớn của Tiêu đại luật sư vang lên. Trợ lý pháp vụ Tiểu Hải được cấp trên trực tiếp đẩy tới đây tìm đường chết, giờ phút này hai chân mỗi nhừ, chỉ muốn tìm một chỗ ngồi xuống.

Nhắm tính, anh đã đứng bên cạnh bàn công tác của Tiêu luật sư đã hơn mười phút rồi! Nhưng người đàn ông này cứ vui đùa vào đồng hồ sơ cao như ngọn núi ở trên bàn, ngay cả một ánh mắt cũng không chịu bố thí cho anh, ra sức làm việc, khiến cho người ngoài gán cho anh cái danh hiệu “Cuồng Công Tác”, miêu tả vô cùng chính xác.

Kỳ thật, nói Tiêu luật sư là cuồng công tác, thật đúng là xem thường anh !

Cấp trên của anh Thiệu luật sư, cũng đã từng nói rằng Tiêu luật sư là “người máy điển hình”, mỗi ngày làm việc điên cuồng cũng chưa từng thốt ra một câu mệt mỏi, ngược lại còn có vẻ thích thú. Vì thế, Thiệu luật sư còn lớn tiếng quả quyết định ninh rằng, luật sư Tiêu Hằng Uẩn thời gian giải trí vui chơi ở nhà chính là viết đơn kiện, anh có lẽ yêu công việc tới trình độ mê mẩn, chỉ sợ trong mơ cũng lại là chạy đến tòa án.

Anh Hải Vô Lượng là một trợ lý pháp vụ nho nhỏ, đương nhiên không dám đối với cấp trên cá tính như vậy nói toạc ra, nhưng là với cái văn phòng của Tiêu luật sư đáng sợ lại có nhiều phê bình kín đáo.

Một người, một mình sử dụng văn phòng rộng tới 36m2 có tính là lớn không ? Hẳn là lớn đi. Nhưng mà Tiêu đại luật sư, lại vẫn còn cảm thấy chật hẹp, trong văn phòng này đồ đạc chỉ có một chiếc bàn công tác siêu lớn, một bộ sofa nhỏ cùng hai giá sách sắp xếp ngay ngắn trên tường, nên trong phòng nhẹ nhàng thoáng mát sạch sẽ, nhưng mỗi lần vào trong văn phòng của Tiêu đại luật sư lại nửa bước khó đi.

Hồ sơ trên bàn công tác kia không khác gì bức tường thành bảo vệ, đưa mắt có thể nhìn thấy được, đầy mặt đất đều là hồ sơ xếp thành tháp, trái một chồng phải một chồng, đây cũng là nguyên nhân chân anh mỗi nhừ cả nửa ngày, nhưng cũng không dám nhích người đến sofa bên cạnh ngồi xuống a!

Bởi vì anh sợ bị mấy chồng hồ sơ bố trí đầy đất ám toán, nếu như bị sẩy chân, đứng lên là xong, nhưng nếu là đụng vào làm rối loạn hồ sơ của Tiêu đại luật sư, không chỉ đơn giản là đứng lên như vậy.

Tiêu đại luật sư tính tình không xấu, luôn không nóng không lạnh, lúc nào cũng là quý công tử nhẹ nhàng, bộ dáng người hiện đại văn minh, nhưng một khi có người làm rối loạn hồ sơ của anh, anh cũng sẽ không làm gì, chẳng qua là sẽ nhếch lên cặp mắt lợi hại khó dò, đủ để một tên bắn chết người, thần nhiên đảo qua liếc mắt một cái, lại dùng giọng nói tao nhã trầm ổn dễ nghe ném cho bạn một câu: “Khôi phục lại.”

Sau đó, con người đen kia bất cứ lúc nào cũng có thể đem bạn băm thây vạn đoạn, sẽ dùng ánh mắt như chim ưng gông cùm bạn, nhàn nhã nhìn đến khi da đầu bạn run lên, tay chân luống cuống đem hồ sơ vương vãi thu về chỗ cũ, mới vừa lòng buông tha cho bạn, hoặc là sẽ nói

“Hồ sơ màu cam thứ ba tính từ dưới lên cần phải đổi chỗ cho hồ sơ màu lam ở vị trí thứ năm”, sau đó, tiếp tục nhìn bạn chân tay và trí óc không phối hợp, liên tục sử dụng trò chơi áp lực tâm lý trùng trùng điệp điệp.

Nghe qua thế này, dường như Tiêu luật sư quả thực cũng không có hành vi tàn bạo gì, chẳng qua vấn đề là khí thế của anh rất bức người.

Thời điểm anh nói những lời này, không khí quanh bạn sẽ tràn ngập tư vị: “Thuận ta thì sống, chống ta thì chết”, “Ngày mai thái dương cùng người tình thâm duyên mỏng” thật khủng bố.

Nhớ rõ khi đó tiểu Hải vừa mới vào sự vụ sở, trải qua vài lần loại việc ngu ngốc như thế này, rầu rĩ rất nhiều, không khỏi nghi ngờ, chẳng lẽ bản thân Tiêu đại luật sư cho tới bây giờ không bị rơi vào cạm bẫy hồ sơ do mình bày ra hay sao? Đáp án là: Không, có!

Anh đã từng chính mắt nhìn thấy, Tiêu đại luật sư một bên nghe di động, một bên xem hồ sơ, nhìn không chớp mắt, còn có thể bảo trì phong thái xoay người một cách rất tự nhiên trong cái đám hỗn loạn đó. Khiến cho người ta không thể không hoài nghi, đồng hồ lơ lửng lơ lửng linh tinh này, có phải dấu cái gì “Ngũ hành bát quái trận” ảo diệu hay không, hoặc là anh ấy chắc phải học được bí kíp “Lăng ba vi bộ”.

Thế nhưng trải qua rất nhiều sự phỏng đoán của mọi người trong sự vụ sở, rốt cục sau khi bộ phim “Harry Potter” xuất hiện, lại có cái kết luận là Tiêu đại luật sư kỳ thật là một thầy phù thủy.

Mà anh hầu như là sinh hoạt trong văn phòng hồ sơ, lúc đi đường, lúc xếp hàng, vừa thấy Tiêu đại phù thủy xuất hiện, sẽ giống như quái vật biến đỏ ra sức nhường đường, bình thường nhàn đến vô sự, nhưng cứ khi nào cả đội tập trung, lại lấy tiêu đại phù thủy ra nghiên cứu.

Nếu không phải như vậy, một vị luật sư bình thường vì sao có thể trong đồng hồ lơ lửng lơ lửng, không cần tìm kiếm cũng không cần suy nghĩ cũng có thể lấy ra từ chồng thứ n, hàng thứ y, từ phía trên lướt xuống dưới chỉ cần nhìn màu sắc hồ sơ, cũng có thể xác định nội dung bên trong tư liệu cần tìm là cái gì. Sao lại vậy?

Thế nhưng này đó phỏng đoán lại có có tác dụng gì đâu? Với tình huống lúc này của anh một chút trợ giúp cũng không có. Anh vẫn là không có gan cắt ngang dòng suy nghĩ của Tiêu đại luật sư khi đang xem xét hồ sơ, hơn nữa lại là báo cáo một cái tin tức chết người cho anh nghe.

Ai! Mẹ ơi! Mẹ đã tạo cái nghiệt gì, khiến cho vận mệnh của con gian khổ quá dẫn như thế này chứ.

“Định nói gì sao?”

Đang lúc tuyệt vọng còn đang chỉ biết hỏi trời, đột nhiên một giọng nam trung tao nhã bất thành linh thốt lên, trầm ổn nhàn nhạt phảng phất sự kiên nhẫn đến cực điểm, bao dung cái kẻ không mời mà đến đứng từ này đến giờ như pho tượng vệ binh.

“Em, a, Tiêu luật sư, em” Một bụng oán thăm bỗng nhiên bị đứt quãng, Tiểu Hải bị dọa một phen, lắp bắp. “Là, không có, cái đó, à.....”

“Thời gian có rất nhiều, nghĩ kĩ rồi hãy nói.” Cũng không thèm ngẩng đầu lên ném tiếp một câu không mưa không gió rất nhẹ nhàng, nghe như thể nào đều giống đại ca xã hội đen lấy họng súng để uy hiếp người ta.

“Vừa mới có người tặng lễ vật cho anh.” Chóng chết chóng siêu sinh đi. Thiên thượng mẫu thân, con đến đây. “Hiện tại để ở phòng họp.”

“Cứ để đấy, tôi rảnh sẽ ra nhìn xem.” Chỉ vì chút việc nhỏ này mà đến quấy rầy anh? Hàng mi nhướn lên lộ ra đôi mắt lợi hại như dao, Tiêu Hằng Uẩn khẽ kéo một đường cong trên đôi môi nghiêm cẩn, ánh mắt toát ra vẻ thản nhiên không hề giận.

Gần đây mọi việc không được thuận lợi, đầu tiên là bởi vì Thiệu luật sư bị tai nạn xe cộ, anh bắt buộc phải tiếp nhận vụ án của nghị viện Lưu, bởi vì viện kiểm sát không có chứng cứ mang tính quyết định, sự việc rất nhanh được giải quyết.

Nhưng không ngờ là, ngay ngày hôm kia, nghị viện Lưu lại bị giết hại, tiếp đó anh vì phối hợp với cảnh sát điều tra vụ án, hai lần tới cục cảnh sát, lại thỉnh thoảng giới truyền thông lại gọi điện thoại đến thăm dò tin tức, khiến cho toàn bộ công việc đã lên kế hoạch đều bị chậm tiến độ.

“Nhưng là.....” Ánh mắt khiến cho da đầu run lên! Tiểu Hải khó khăn nuốt nước miếng một cái. “Thứ đồ đó, thứ đồ đó cứ đặt ở đấy như vậy, chỉ sợ rất nguy hiểm.”

“Cửa ở bên kia.” Quần anh cái gì vậy, anh bây giờ đang phải chuẩn bị tư liệu để sáng mai lên tòa án. Lười tốn nhiều lời lẽ, thon dài hữu lực ngón tay thiện ý chỉ điểm cho cậu ta một con đường sống.

“Tiêu luật sư.....” Vô nghĩa! Anh đương nhiên biết cửa ở bên kia, anh còn biết sau cánh cửa kia đi ra ngoài quẹo phải rồi cuộc là tới toilet nha.

Nói còn chưa nói xong, di động vang lên, văn kiện phía sau đầu mỹ nam tuần khốc như núi ngăn chặn mọi cố gắng của anh, hãy còn nghe di động, không thèm đoái hoài gì tới cấp dưới đang vì chờ đợi mà hao tổn tinh thần, một mối chỉ muốn nhanh chóng chuồn khỏi đây, vẫn có thể nghe được bình thường, khiến cho người ta cảm thấy nhân sinh còn có chút tin tức sáng sủa.

“A lô.” Tiếng nói trầm ấm một đáp lời.

“Là anh, đại ca của chú.” Đầu dây bên kia truyền đến tiếng lão đại (anh cả) của Tiêu gia – Tiêu Trầm Đình, cố gắng đè nén giọng điệu thấp xuống như một ngọn đèn nhỏ.

“Có việc gì sao?” Tiêu Hằng Uẩn sắc mặt rất khó coi, rất không cam lòng miễn cưỡng phun ra câu hỏi, ngón tay thon dài ngón tay khẽ xoa mi tâm (mi tâm: giữa hai chân mày).

“Mẹ có lệnh, cuối tháng chú về nhà một chuyến.”

“Em không rảnh.” Ba chữ Gọn gàng trả lời thuyết phục, anh tùy tiện nghĩ cũng biết đi về để làm gì.

Từ hai năm trước, sau khi đại ca bước vào phần mộ hôn nhân, mẹ già liền dời đi mục tiêu, bắt đầu nóng lòng vì anh xem phong thủy, chọn một nắm mồ thật tốt, tương lai là muốn chôn anh gọn gàng đây mà.

Anh mới hai mươi tám tuổi, hiện tại lo lắng việc chung thân đại sự có vẻ cũng còn quá sớm.

“Chú đã không rảnh hai tháng rồi.” Tiêu lão đại giọng nói tựa hồ không quá thích. “Bởi vì chú không rảnh, nên liên tục anh liên quan hại ta tốt cuối tuần không thể cùng bà già tử đi chơi, còn muốn trở về thay người nghe huấn.”

“Em không rảnh.” Nhìn cả một ngày văn kiện một không nghĩ động não, Tiêu Hằng Uẩn chậm rãi thuật lại.

“Tiêu Hằng Uẩn, con mẹ nó tốt nhất là chú ngoan ngoãn trở về cho anh!” Tiêu lão đại căn bản tính tình cũng rất xấu, giờ phút này bạo phát kịch liệt. “Cuối tháng công ty nhà mình kỉ niệm hai mươi lăm năm thành lập, chú dám không về thử xem!”

Hai mươi lăm năm thành lập..... Thật là một thời cơ rất tốt để lừa anh về nhà, thế nhưng trăm ngàn lí do không muốn, Tiêu Hằng Uẩn cũng không về phần cũng là không muốn tham gia mấy cuộc họp gia đình. Dù sao năm đó bỏ thương nghiệp theo ngành pháp luật, đem hết thủy phiến não lớn nhỏ trong công ty của cha quảng hết cho đại ca, đã không có chút nghĩa khí nào.

“Em biết rồi.”

“Còn nữa nha.....” Giọng điệu Tiêu lão đại bỗng nhiên biến hoá âm trầm kỳ lạ. “Chú không phải vẫn rất lo lắng mẹ uy hiếp chú tìm bạn gái sao?”

“Phải.” Tiêu Hằng Uẩn cảm thấy bản thân mình cũng không phải thật sự muốn nghe nội dung kế tiếp.

“Anh xem chú cũng không cần phải lo lắng lâu lắm đâu. Bởi vì Tịch Nguyệt, bà xã yêu dấu của anh, chị dâu một chút cũng không yêu quý của chú, đang cố gắng giúp mẹ già tẩy não , chuẩn bị đem chú gả cho đàn ông . Bảo trọng nha!”

Một trận cười ác ma , bị Tiêu Hằng Uẩn “Bụp” Một phát gấp lại di động, cũng xác định tâm tình đêm nay đang đứng ở điểm thấp nhất trong tháng.

Vừa ngừng đầu, Ánh mắt lạnh lùng giận chó đánh mèo quyết đến trợ lí trên mặt viết – “Tôi là vật hi sinh”

“Cậu vẫn còn ở đây?”

“Là..... Ách.” Ô, anh nhất định phải đi xin bồi thường tổn thương tinh thần nghề nghiệp mới được.

“Còn không đem mấy lời vô nghĩa nói cho xong?” Làm Tiêu đại luật sư bắt đầu dùng từ ngữ thô bạo, tỏ rõ lớp mặt nạ công tử bong ra từng mảng không một tiếng động , trên đầu bắt đầu mọc ra cái sừng của ác ma.

Tiểu Hải bị khí thế chết chóc bức lui tới cạnh cửa, làm một động tác hít sâu một hơi, chuẩn bị một mạch nói hết cả câu, rồi xoay người chạy trốn. “Là một mỹ nữ, có người vội vàng tặng mỹ nữ cho anh đặt ở phòng hội nghị chỉ sợ sẽ bị Thiệu luật sư ăn mất anh tốt nhất nhanh tới nhìn xem em đi rồi không cần tiễn bye bye..... Oành!”

Tiểu Hải nói mới nói xong, chuẩn bị xoay người thoát khỏi hiện trường gây án, giây tiếp theo, Huych! cả người trong tình trạng gục ngã nằm sấp xuống đất. Sao, tại sao có thể như vậy?!

Tiểu Hải hoảng sợ nhìn Tiêu đại luật sư trên mặt có một lớp hàn sương, con mắt lóe lên tia nghiêm nghị, nhìn nhìn lại không biết khi nào anh đã xuất hiện ở bên cạnh cửa, bị anh đá đổ một chồng lớn hồ sơ, máu chảy đầm đìa ,xác thực Tiêu đại luật sư thực sự đứng là phù thủy.

Ở trong văn phòng với đồng hồ sơ , anh đi lại bằng cách nào vậy!

“Khôi, phục, lại.” Tiểu Hải thân còn nằm xoài trên mặt đất sững sờ, giọng nói ôn hòa của Tiêu đại luật sư mang theo ý cười lại làm người ta sờn hết cả gai ốc , thản nhiên thốt ra.

Ô! Mẹ ơi..... Con không nghĩ là địa ngục trùng trùng điệp điệp chơi còn vui vẻ hơn a.

3. Chương 3

Một, nàng, mỹ, nữ.

Tiêu Hằng Uẩn đưa tay thu dọn đồng báo cáo còn chưa kịp xử lí, trước khi chuẩn bị về nhà, mới đến phòng họp đi lĩnh “Lễ vật” của anh một nàng mỹ nữ.

Nhìn khuôn mặt mịn màng trắng nõn ngủ ngon trên sofa , hàng mi khép lại, viền mắt hơn ửng đỏ tóc dài cuộn sóng vờn quanh dung nhan mỹ lệ,một chiếc áo sơ mi mỏng manh dần lên những đường cong tròn trịa đang phập phồng rất có hứng thú, phía dưới chiếc váy ngắn bó sát lộ ra một đôi chân thon dài xinh đẹp gợi cảm.

Thật đúng là một mỹ nữ.

Mà rõ ràng chỉ cần là bản thân là đàn ông, đều muốn làm ra hành vi phạm tội đối mỹ nữ như cô.

Tiêu Hằng Uẩn nhìn vài giây, vừa quay đầu lại, mới phát hiện một đám đàn ông háo sắc nhất loạt lộ rõ vẻ thèm thuồng, nhìn thấy những ánh mắt đăm đăm như sài lang hổ báo đứng ở đằng sau, anh liền hỏi. “Các cậu vì sao còn chưa về nhà? Hôm nay tất cả làm thêm giờ hay sao?”

“Ách.....” Vấn đề đưa ra thật sắc bén, vài anh đồng sự nam đặc biệt quay lại công ty xem trò vui sờ sờ cái mũi không đáp lời.

“Chỉ có em và luật sư Thiệu luật sư tăng ca.” Thấy không khí trầm mặc trong phòng, Tiểu Hải lấy can đảm thú nhận.

Tiêu Hằng Uẩn mặt mày liền một mình ngồi xuống sô pha.

“Là ai đưa tới? Ai ký nhận?” Anh hỏi máy móc.

“Không biết là ai đưa tới.” Thân là hội trưởng triệu tập hội sắc lang Tiểu Hải giải thích. “Vừa lúc em cùng luật sư Thiệu phải rời khỏi đây, mở cửa ra đã thấy cô ấy nằm ở trước cửa văn phòng chúng ta rồi.”

“Cho nên các cậu liền đem cô ấy nhét vào đây?” Những người này chỉ số thông minh cộng lại có nổi một trăm hay không? Tiêu Hằng Uẩn vô lực xoa thái dương. “Không báo cảnh sát cũng không đưa đến bệnh viện? Ngược lại gọi điện thoại thông báo cho tất cả đồng nghiệp nam đến xem náo nhiệt?”

Đối mặt với những lời chất vấn này, người ngày hôm qua vừa mới ra viện, Thiệu luật sư đứng xa xa, hai tay khoanh trước ngực, vẻ mặt như thể không liên quan đến mình.

Có loại chủ tử như thế này, Tiểu Hải chỉ có thể ra sức cứu vãn, một bên ai oán cảm thấy da đầu mình đủ cứng để đi luyện thiết đầu công. “Vốn, vốn chúng em cũng định đưa tới bệnh viện, nhưng mà ở trên người cô ấy phát hiện phong thư này.....”

“Thư đâu?” Tiêu Hằng Uẩn cũng không ngẩng đầu lên, gẩy gẩy ngón tay.

Tiểu Hải vội vàng cung kính khom khom lưng, trình lên chứng cứ.

“Thỉnh Thánh Thượng xem qua.” Còn không quên chân chó nói thêm một câu.

Tiêu Hằng Uẩn nghiêng đầu liếc mắt một cái, lắc đầu, thở dài.

Anh đến rút cục cái nghiệt gì, lại thu thập được nhiều dị thú quý hiếm có hành vi cổ quái tha vào sở sự vụ như vậy?

Mở lá thư ra, chỉ thấy trên đó viết mấy hàng chữ ngay ngắn.

Hằng Uẩn: Trong nhà gặp đại nạn, sự tình nguy cấp, không thể không đem em gái Hoa Sơ Tâm phó thác cho cậu. Thỉnh niệm ở đời ta mười mấy năm giao tình cùng quan hệ giữa cậu và Sơ Tâm ngày xưa, thu lưu cô ấy mấy ngày, đợi khi sự việc được giải quyết, ngày khác tất sẽ tới tận cửa đáp tạ đại ân.

[ps: Bởi vì thời gian cấp bách không kịp giải thích nguyên nhân với Sơ Tâm, bởi vậy lừa cô ấy uống thuốc ngủ, sau vài tiếng đồng hồ sẽ tỉnh dậy, thỉnh chờ lo lắng.]

Bạn hữu : Hoa Khi Quỳ

Hoa Khi Quỳ? Chưa từng nghe qua.

Trong lá thư nếu thiếu cái ps kia, thật sự anh còn nghĩ người nào trong tiểu thuyết võ hiệp đi ra cơ đấy.

“Tiểu Hải, báo cảnh sát.” Tiêu Hằng Uẩn chậm rãi, tao nhã đem lá thư nhét trở lại phong thư, thần nhiên phát ra mệnh lệnh khiến mọi người kinh ngạc.

“Báo cảnh sát?!” Tiểu Hải là đêm nay được chỉ định là người phát ngôn, đầu một cái phát ra tia kinh ngạc. “Nhưng mà, luật sư Tiêu, cô, cô ấy không phải là em gái của bạn anh sao?”

“Hơn nữa hai người còn có quan hệ ngày xưa.”

“Hoa Khi Quỳ tôi không biết.” Tiêu Hằng Uẩn đáp. “Hoa Sơ Tâm tôi cũng không ấn tượng.”

Thái độ vân đạm phong khinh, không chút nào thương hương tiếc ngọc, sau một hồi trầm mặc rất lâu, rốt cục bị mọi người lôi ra chặt chém.

“Luật sư Tiêu, có thể là anh quen biết người ta nhưng mà anh đã quên mất hay không?” Lời nói sắc bén!

“Đúng vậy! luật sư Tiêu, anh đối với mọi người trí nhớ gần đây không được tốt lắm.” Bỏ đá xuống giếng!

“Đúng vậy! Lần trước còn đem kiểm sát trưởng Kỉ Y Tầm người ta làm tưởng thành bị cáo.” Họa vô đơn chí!

“Nhớ rõ lúc ấy thật Khứu.” Lời thoại Quảng cáo !

“Tôi.” Mọi người nhất loạt coi thường, loại quảng cáo này từ tám trăm năm trước cũng dám lấy ra dùng nữa.

“Nói xong chưa?” Uống xong chén trà thứ hai, Tiêu Hằng Uẩn thờ ơ như trước. “Báo cảnh sát.”

“Đợi chút.” Ở bên ngoài luật sư Thiệu Vũ Cần xem cuộc chiến nửa ngày không thềm lên tiếng , rốt cục cũng mở miệng, cười đến vẻ mặt dâm tướng.

“Nếu luật sư Tiêu không muốn nhận, tôi đây tạm thời thay mặt lĩnh là được, dù sao tôi và luật sư Tiêu là bạn bè lâu năm, bạn bè của cậu cũng chính là bạn bè của tôi, em gái của bạn cậu, cũng giống như em gái của tôi, từng có quan hệ với cậu, lại càng có liên quan tới tôi. Hay là để tôi đem về nhà đi, tôi sẽ trông nom, chăm sóc đặc biệt.

“ Luật sư Tiêu.....” Mọi người nhất thời thất kinh, nhất loạt nhìn về phía người định thần nhàn khí Tiêu Hằng Uẩn.

“Chẳng lẽ anh lại nhấn tâm nhìn tiểu mỹ nữ hoa như ngọc như vậy , bị hủy trong tay một tên mặt người dạ thú, khoác áo dâm ma thủ hạ sao?” Tiểu Hải lúc này chính nghĩa bộc phát , ngay cả chủ tử cũng không e dè.

“Đúng vậy.” Xét thấy Thiệu luật sư nằm trong “Danh sách” đáng sợ , mọi người đều gật đầu tán đồng.

Thấy Tiêu Hằng Uẩn vẫn là vẻ mặt xem kịch vui chờ anh tiếp tục nói, một chút ý tứ đáp lời cũng không có, Tiểu Hải đành phải đáp ứng yêu cầu của người xem, kiên trì biểu diễn màn thiết đầu công.

“Nói lên vị luật sư Thiệu Vũ Cần này, anh đừng nhìn bề ngoài anh ta là một con người, kỳ thật thân phận thực sự của anh ta là một tên dâm thú.” Tiểu Hải giả bộ dáng triển lãm giới thiệu sản phẩm, cũng không còn quan tâm tới giờ phút tận thế sắp đến gần lúc này nội tâm anh chỉ biết mệnh mông mẫn liệt.

“Cho dù là người sói, cũng chỉ có ở thời điểm trăng tròn mới phát tác. Nhưng là anh ấy, một thân trăm phần trăm dâm thú, không cần trăng tròn, cũng không cần biến thân, chỉ cần ngủi được nữ tính bên người sẽ mê mẩn đánh mất lý trí, sinh ra kích động.”

Ở Tiểu Hải khổ tâm một mình hoàn thành bài giới thiệu “Chương thứ n Chân tướng đại dâm thú ”, nhiệt độ bên trong đột nhiên hạ thấp xuống, trầm mặc yên ắng, thật lâu, mới truyền đến một màn vỗ tay nhiệt liệt, đến từ chính đại dâm thú .

“Tiểu Hải ơi Tiểu Hải!” Một cánh tay đột nhiên quàng lên cổ Tiểu Hải. “Cậu thật sự là tri kỷ của tôi đấy nha!”

Dâm thú đại nhân vẫn là cười đến vẻ mặt dâm tướng, một mặt kéo anh đi ra ngoài. “Thế nhưng có chuyện tình cậu nhất định không biết rồi! Căn cứ vào nghiên cứu khoa học, không chỉ nữ tính trong cơ thể phụ nữ có thể khiến cậu mê mẩn, ngay cả nam tính trong cơ thể cũng có nha. Cậu nói, đây là không phải rất tuyệt hay không?”

Quả thực rất tuyệt.

Mọi người trầm mặc nhìn tiết mục “Dâm thú bên đường cường thường dân nam” kết thúc, trong lòng đều thay Tiểu Hải cầu khẩn một tiếng, lập tức ném heo qua đầu, đem lực chú ý quay lại đến, nhất trí chờ đợi quyết định của Tiêu đại luật sư.

Xem xong vở diễn, Tiêu Hằng Uẩn cầm lấy tập tài liệu đứng lên, chuẩn bị rời đi. “Cô ấy tùy ý các cậu xử lý, tôi muốn về nhà đi ngủ, buổi sáng ngày mai còn phải lên tòa án.”

“A.....”

Tiêu Hằng Uẩn mới bước tới cửa, phía sau bỗng nhiên truyền đến một trận kinh hô chỉ có ở nam giới hạ lưu mới có.

“Lại có chuyện gì.....” Tiêu Hằng Uẩn vừa quay đầu, liền thấy trên sô pha tiểu thư mỹ nữ kia, trở mình một cái, đùi ngọc thon dài nghiêng qua, váy ngắn nhích lên, một mảng lớn da thịt non mịn trắng nõn phơi bày trong không khí, đung đưa lắc lư trên choker, mà cánh tay trơn nhẵn bên sườn của cô....., có một vết sẹo màu hồng nhạt rất dài.

Tiêu Hằng Uẩn tiến lên cầm giữ cánh tay cô, con người đen thâm trầm liếc nhanh, một lần nữa nhìn kỹ khuôn mặt nhỏ nhắn đang ngủ ngon kia, trong lòng chấn động.

Chẳng lẽ..... Là cô ấy?

Trong bức thư có nói “Quan hệ ngày xưa”, chẳng lẽ lại là chuyện ngoài ý muốn kia?

Tại cao ốc Tôn Duyệt sang trọng lộng lẫy, nằm ở khu vực ngoại thành, khung cảnh nơi đây yên tĩnh vắng vẻ, là nơi ở cao cấp rất được nhiều người mơ ước.

Giờ phút này ở trước cửa thang máy sang trọng xa hoa, có một người đàn ông mặc âu phục, nếu bây giờ hóa thân vào cổ đại, trên tay cầm quạt lông nhẹ nhàng như một quý công tử mẫu mực, chính là hình ảnh lúc này thật không tương xứng, phong mạo mẽ cường tráng đang “khiêng” một người con gái.

Trên mặt anh đã mất vẻ ôn nhu nhân nhã tôn quý của ngày thường, dáng vẻ anh cứ lén lút, chột dạ, nhìn xung quanh khắp nơi, cứ sợ lúc này hành động mất thể diện của mình sẽ bị người khác nhìn thấy.

“Đỉnh”. Đèn lóe sáng, cửa thang máy rốt cục cũng mở ra.

Vừa lúc đó, một khuôn mặt chân thành đã làm đứt quãng dự định của anh.

“Tiêu luật sư, vất vả rồi”. Bên trong là nhân viên bảo vệ của tòa nhà, vừa tuần tra một lượt xong, mở cửa là vừa thấy một hộ gia đình trong khu nhà, theo phản xạ vui vẻ chào hỏi, vừa mới nói xong, lại nhìn thấy người đàn ông điển trai, thân hình thon dài cao ngất thế nhưng lại khiêng....một cô gái!

Bảo vệ trợn mắt há hốc mồm, cảm không nhận được thiếu chút nữa rớt xuống.

“Ừm”

Thôi xong rồi, Tiêu Hằng Uẩn trong lòng nghĩ như vậy, vẻ mặt anh vẫn bình thản như không có gì có thể tác động được anh, biểu hiện trước sau như một, không có vẻ gì là bối rối.

“Luật sư Tiêu....” Từ trong sự khiếp sợ vừa mới hoàn hồn, bảo vệ thay anh giữ cửa thang máy lại, nghiêng người nhường anh đi vào, lại nhìn không được trong lòng tràn đầy tò mò đặc biệt quan tâm. “Vị này là?”

“Là bạn tôi, uống rượu nhiều quá.”

Tiêu Hằng Uẩn thản nhiên lướt nhìn ánh mắt đang liếc anh một cái, ánh mắt anh rạng rỡ tràn ngập sự chần chừ mà không tha cho bất cứ kẻ nào nghi ngờ uy thế của anh.

“A, A” bảo vệ nhìn lướt qua, cặp mắt cứ dán lên cái người có đôi chân thon dài cực xinh đẹp trên vai Tiêu luật sư rồi âm thầm nuốt nước miếng trong miệng.

Chẳng qua là đôi chân này thật đẹp, không cần nhìn mặt, cũng đủ để cho bọn đàn ông say mê mất hồn rồi, huống chi người con gái sở hữu cặp đùi đẹp đó tựa hồ vẫn còn trong trạng thái hôn mê, chỉ cần là đàn ông, nhất định sẽ không bỏ qua cơ hội tốt này.

Bảo vệ trong lòng âm thầm kết luận cho suy nghĩ của mình, rời khỏi thang máy, đối với một vị đại luật sư ngày thường bộ dáng rất thánh nhân quân tử này nháy mắt ra hiệu “Tôi hiểu, tôi hiểu. Tôi cái gì cũng hiểu được.”

“Ông hiểu được cái rắm”. Tiêu Hằng Uẩn trong lòng thầm mắng, lườm bảo vệ đang liếc anh một cái đối với việc bảo vệ cứ nhìn chòng chọc vào cặp đùi ngọc ngà của cô gái xinh đẹp trên vai, cảm giác bức mình sâu sắc. Mức độ bức mình này, đại khái chính là muốn đem mắt ông ta móc ra. Chỉ như thế mà thôi!

Cửa thang máy rốt cục cũng đóng lại , Tiêu Hằng Uẩn nhìn chăm chăm vào hình ảnh phản chiếu của mình trên cánh cửa màu bạc , trên vai là thân thể nhỏ nhắn càng làm tôn thêm vẻ cao lớn của anh.

Nhưng mà từ trước tới nay hình tượng của anh luôn là một vị luật sư nhã nhặn ôn hòa, vậy mà bây giờ lại “ khiêng “ một người con gái, quả là thực bất nhã .

nhưng mà , chẳng lẽ anh lại thích dùng loại tư thế dã man khiến lợn rừng sẵn được trên núi này sao (?)

Anh cũng chỉ là bất đắc dĩ thôi.

Cô gái này bị hạ được , ngay cả đứng còn không vững , cũng không thể nâng được, lại còn phải chú ý đến cặp công văn của mình , anh đành phải bỏ qua tư thế đẹp để “ anh hùng cứu mỹ nhân” , sửa lại thành tư thế “ sơn tặc cướp cô dâu “ , khiêng cô bỏ chạy bằng động tác xấu xí . May mắn , cô rất nhẹ , không đến mức làm suy sụp khí khái nam tính của anh .

Trong lòng tràn đầy ý nghĩ phiền muộn, cực vì yêu cầu cao độ tìm được thể từ ở trong ví da, trước cửa nhà mình luồng cuống quẹt nửa ngày , rốt cục có thể trở lại căn nhà ngọt ngào ấm áp của mình.

Tiêu Hằng Uẩn một tay đỡ người con gái trên vai của mình đưa tới giường của phòng khách , mấy ngày gần đây thể lực của anh cạn kiệt một cách nghiêm trọng , mệt đến nỗi thiếu chút nữa là té Trùng mắt với cái người đang ngủ ngon kia , Tiêu Hằng Uẩn liền ngẩn ngơ mà nhìn cái gương mặt trắng mịn xinh đẹp kia một lúc lâu.

Anh thừa nhận khả năng nhận biết người quen của anh quả thực rất kém cỏi , chẳng những đã sớm quên tên của cô , nhất thời cũng không xác định được thân phận của cô , nhưng vết thương trên cánh tay của cô...Lại làm anh không thể không để ý đến cô , anh nhìn cô đồng thời nghĩ đến tiểu học muội thời trung học , có thể nào là cùng một người không ?

Từ trước đến nay , đối với những người con gái xinh đẹp không có nhiều cảm giác lắm , anh cũng tin rằng chỉ cần tắt đèn đi thì cũng đều là 1 dạng , thế nhưng không hiểu sao trong lòng lúc này lại sinh ra một cảm giác rất khác lạ , giống như là cảm giác dịu dàng , làm anh không kiềm được mình khẽ vuốt khuôn mặt đang ngủ của cô .

Tiêu Hằng Uẩn nhìn cô một hồi lâu , mới hoàn hồn lại , thay cô đắp lại chăn.

Xem ra , chắc hẳn cô phải ngủ tới buổi sáng ngày mai mới có thể tỉnh được.

Tiêu Hằng Uẩn mệt mỏi rời khỏi phòng khách , nghĩ đến bao nhiêu công văn giấy tờ cần xử lý , quyết định tắm rửa xong , nằm ở trên giường xem cho xong rồi mới đi ngủ.

Đêm nay , nhất định sẽ mơ được một giấc mộng đẹp . Nhất định là vậy đi !

Tiêu Hằng Uẩn mệt mỏi rời khỏi phòng khách , nghĩ đến bao nhiêu công văn giấy tờ cần xử lý , quyết định tắm rửa xong , nằm ở trên giường xem cho xong rồi mới đi ngủ.

Đêm nay , nhất định sẽ mơ được một giấc mộng đẹp . Nhất định là vậy đi ?

Là cái rắm.

Cái gọi là kế hoạch , chính là chỉ chuẩn bị muốn thực hiện , nhưng còn chưa thực hiện được, cũng không chắc chắn nhất định là có cơ hội thực hiện điều đó.

Tiêu Hằng Uẩn ở trong đầu bắt đầu phác họa từng kế hoạch cho đêm nay, không đến hai mươi phút , mộng đẹp của anh đã bị đập nát.

Mà lại còn bị đập nát một cách rất vẻ vang

Tiêu Hằng Uẩn vừa tắm xong , chậm rãi thư giãn bản thân cho hết mệt mỏi , bước ra khỏi vòi sen để lấy khăn tắm , chợt nghe phía sau truyền đến tiếng động rất nhỏ .

Vừa quay đầu , ra là một khuôn mặt tuyệt sắc động lòng người đập vào mắt anh , đúng là người con gái anh vừa mới “ khiêng “ về nhà.

Mà giờ phút này , cô không e dè chút nào cứ thế theo dõi anh, nếu không phải anh nhanh tay lẹ mắt kéo khăn tắm qua để che dấu phần hạ thân quan trọng trên người mình , còn đâu trình tiết khiến người khác phải ca tụng, có trời chứng giám đây rõ là mất hết sự trong sạch mà...

Tiêu Hằng Uẩn rất nhanh chau mày lại , vẻ mặt không được tốt lắm, lạnh lẽo đến run rẩy.

“ Cô không biết gõ cửa sao ? “

Nếu như là những cô gái bình thường khác, thấy đàn ông khóa thân , không phải là thét chói tai chạy đi , ít nhất cũng có thể giả bộ che mặt một chút chứ .

Đáng tiếc người con gái trước mắt anh hiển nhiên không được liệt vào hạng “ Bình thường” như trên , cô vẫn tự nhiên hào phóng đứng như vậy , cũng không có một chút ý tứ tránh né hay rời đi.

“Tôi không thấy gì hết“ . Đôi mắt phương rạng rỡ long lanh rung động lòng người , khuôn mặt xinh đẹp tinh xảo cũng không có nhiều biểu hiện gì lắm ,giọng nói lại mang theo chút hờn giận ,khiến cho Tiêu Hằng Uẩn dường như nghĩ rằng không phải cô đang giả thích mà là đang“ oán giận “ .

“ Ý của cô là muốn tôi biểu diễn lại một lần nữa hay sao? “ Đôi mắt anh mở to có vẻ giận dữ hỏi

Cô lại lẳng lặng đánh giá anh , không hề có ý gì là phản đối câu hỏi vừa nãy của anh , thậm chí lại giống như đang chờ đợi xem bộ dáng “ biểu diễn “ , không chỉ như thế , ánh mắt của cô còn vững vàng , chậm rãi nhìn dọc theo ngực anh đi xuống phía dưới

Đôi mắt phương của cô chăm chú nhìn xuống phía dưới dường như rất trêu chọc lòng người, chỉ cần là là đàn ông chỉ một cái liếc mắt này , đối với cô đãKhụ , “ Cảm thấy nhột nhạo”..

Đây là tình huống gì vậy ? Cực lực kiềm nén lửa nóng đang cháy hừng hực ở dưới hạ thân , Tiêu Hằng Uẩn đau đầu nghĩ.

Vừa mới đây anh còn cho rằng phụ nữ đẹp hay không cũng đều cùng một dạng , vậy mà không đến nửa giờ , anh liền tự mình phủ định ý nghĩ quá ngây thơ của bản thân mình.

“ Nếu cô không ngại, trước tiên mời cô đi ra đã. “

Tiêu Hằng Uẩn từ trước đến nay nổi tiếng tính cách tao nhã , cử chỉ cũng nhã nhặn phù hợp với sự nổi tiếng của anh, nhưng là giờ phút này , anh lại cảm thấy hình tượng đoan chính hai mươi tám năm qua của bản thân đã bị thử thách nghiêm trọng, cùng với khăn tắm bên hông anh giống nhau hai uy cơ ập đến nhị cấp tràn ngập nguy cơ.

“ Vâng “ . Cô lên tiếng , rất dịu dàng mềm mại , ngay cả một âm thanh nho nhỏ như thế cũng tràn ngập sự gợi cảm ái muội , gần như than nhẹ câu hồn

Đợi đến khi cô rời đi , Tiêu Hằng Uẩn hít sâu để kiềm nén hạ thân không nên xuất hiện đang bốc lên , theo bản năng nghề nghiệp của anh lại đang bắt đầu tự động tụng hình pháp.

Theo luật pháp hình sự chương 16 điều 251 quy định về tội xâm hại quyền tự chủ của người khác, quy định như sau :

Đối với nam nữ dùng vũ lực, áp bức, đe dọa, thôi miên hoặc dùng các hình thức khác trái với ý nguyện của người khác làm tổn hại đến tính tự chủ của người khác, phạt tù có thời hạn từ ba năm đến trên dưới mười năm.

A ! Thật sự là tỉnh cả người nha..

※ ※ ※

Trên đời này có một số việc, không phải dựa vào pháp luật là có thể giải quyết.

Nhìn trước mắt này là một khuôn mặt xinh đẹp , cùng với đôi mắt long lanh động lòng người đang mở to duyên dáng nhìn anh , Tiêu Hằng Uẩn xoa xoa mi tâm , thở dài.

“ Cô nói , cô không biết cô là ai? “

“ Vâng. “ Cô gật gật đầu , đôi mắt phượng xinh đẹp kia nhìn anh chăm chăm , không kinh hãi cũng không hoảng sợ.

“ Mà cô bị mất trí nhớ lại tuyệt đối không sợ hãi cũng không lo lắng chút nào ư? »

Có vẻ không hợp logic , Tiêu Hằng Uẩn nghi ngờ nhú hàng mi lại , nheo mắt chờ đợi phản ứng của cô.

Cô mở to mắt phượng của mình , hoang mang nhìn anh một lúc lâu , sau đó hé ra một nụ cười ngọt ngào sáng lạn . “ Anh là người tốt.”

“ Hỏi một đấng , trả lời một nẻo “ Quân địch lại không chịu hợp tác , anh nhướn mày hỏi tiếp. “ Cô thật sự mất trí nhớ sao?”

“ Dạ. “ Mỹ nữ vô tội cúi đầu vẹo ngón tay.

“Cô vì sao dám khẳng định tôi là người tốt? “ Tiêu Hằng Uẩn mắt hứng liếc ánh mắt nhìn cô.

Nếu thật sự để cho Thiệu cầm thú nhốt cô về nhà , cô gái này đã sớm phó thác tin cậy hoàn toàn , bộ dáng điềm đạm đáng yêu , chẳng mấy mà bị hạ gục , sớm bị ăn sạch sẽ nằm trong bụng tên kia.

Cô bỗng nhiên tiến lên , kề rất gần anh , mắt phượng còn thực sự hi vọng hòa vào đôi mắt của anh , một câu không hề liên quan chút nào nhưng lại tràn ngập ái muội bỗng nhiên theo đôi môi đỏ non mềm kia thốt ra.

“ Anh tắm rửa xong hương vị thơm quá.”

Có ý tứ gì? Bởi vì mùi sữa tắm của anh mùi hương rất thơm , cho nên anh là người tốt ?

Tiêu Hằng Uẩn chau mày lại , đối với kiểu “ ông nói gà bà nói vịt “ của cô thì anh chỉ biết nghiêng răng nghiêng lợi.” Cảm ơn , cảm ơn. “

Đang muốn quay lại nội dung chính của cuộc nói chuyện này , lại không dự đoán được câu tiếp theo của cô lại càng táo bạo thốt ra.

“ Mặt anh đỏ, anh là xử nam(*) sao ?

Xử nam : trai tân

Tiêu Hằng Uẩn ánh mắt buồn bã , theo hiểu biết của mọi người về anh đều biết đây là điềm báo Tiêu đại luật sư đang tức giận , hiển nhiên anh đã không hoàn toàn khống chế được tình trạng đang sắp sửa bạo phát.

Cô lại ngay lúc tình huống như vậy , có thể thoải mái nói ra những câu này đối với đàn ông hay sao ?!

“ Hoa Sơ Tâm! “ Tiêu Hằng Uẩn giọng nói nồng đậm vị cảnh cáo nên gọi cả tên lẫn họ của cô .

“ Người nào sơ ý? Sơ ý không chú ý không cẩn thận sao? “ Cô nghiêng đầu hỏi , đôi mắt phượng dịu dàng đáng yêu lưu chuyển làm hồn xiêu phách lạc , đáng vẻ khêu gợi ngây thơ , đủ để cho bất cứ người đàn ông nào cũng không khống chế được .

Cô gái này căn bản chính là yêu nữ hóa thân! Nói chuyện thì lộn xộn lung tung , nhưng giờ tay nhắc chân lại yêu mị khiến khách người khác.

Tiêu Hằng Uẩn luôn nghĩ sự tự chủ của mình lúc nào cũng cực kì kinh người, nhưng đối mặt với biểu hiện ngọt ngào ngây thơ mê người như vậy , trong đầu anh vẫn thoáng tưởng tượng muốn đem cô đặt ở dưới thân mình , kích động mà nhiệt tình hôn môi.

Nơi đây không nên ở lâu, Tiêu Hằng Uẩn không nghĩ lãng phí thời gian cùng cô nữa, quyết định trở về phòng ngủ.

“Bên trong có gian phòng dành cho khách, đêm nay cô ngủ ở đó.”

Anh thần nhiên dặn dò, ánh mắt thâm u mà lạnh đến thấu xương.

“Bất luận có phải là cô thật sự mất trí nhớ hay không, buổi sáng ngày mai suy nghĩ kĩ rồi cho tôi một câu trả lời thuyết phục. “

4. Chương 4

Đợi đến khi bóng dáng cao ngất của Tiêu Hằng Uẩn khuất khỏi tầm mắt, Sơ Tâm mới thở phào nhẹ nhõm, mệt mỏi nhắm mắt lại.

Quả thực là cô không có bị mất trí nhớ. Trong lúc anh đang tắm rửa, cô bị tiếng chuông điện thoại đánh thức, là điện thoại của chị Vi Noãn.

Biết anh trai đã xuất cảnh an toàn, cô cũng đã đồng ý với chị Vi Noãn là không để lộ ra tin tức, nên cô mới nghĩ biện pháp ở lại nhà Tiêu Hằng Uẩn.

Aizz! Nhưng mà Tiêu học trưởng thoát nhìn vẫn giống như mười năm trước, lạnh lùng như không quen biết, nếu không giả ngu, chỉ sợ rất khó tìm được lí do hợp lý để thuyết phục anh cho cô ở lại. Giả ngu thì giả ngu, cũng không phải chuyện gì khó đối với cô.

Sơ Tâm nghĩ, trong đầu thoáng qua vẻ đỏ mặt mới vừa rồi của anh. Nhìn phản ứng của anh, chắc không biết là mình đỏ mặt rồi.

Mặc dù anh ở trên báo và tạp chí cũng rất có “Tiếng tăm”, không ngờ chỉ tùy tiện trêu một hai câu mà anh đã đỏ mặt.

Sơ Tâm bỗng nhiên cảm thấy rất thú vị. So với dáng dấp thiếu niên của nhiều năm về trước, Tiêu học trưởng ngoại trừ đường nét khuôn mặt không thay đổi ra còn lại đều thay đổi rất nhiều.

Anh trở nên gợi cảm quyến rũ hơn, cả người tỏa ra khí phách của người đàn ông, khuôn mặt tuấn lãng đập vào mắt khi mới vừa rồi tới gần anh, lúc này lại hiện lên rõ ràng trong đầu cô.

Mái tóc đen dày ảm ướt rối loạn nhưng vẫn gợi cảm, để lộ cái trán rộng và vuông, khuôn mặt góc cạnh mà lại không có vẻ bá đạo, mày kiếm xé lên anh lãng, con ngươi đen kiên nghị sáng ngời, toát lên vẻ thông minh sắc sảo, sống mũi thẳng, bờ môi cong thoáng nghiêm túc.

Hơn nữa vừa rồi ở trước cửa phòng tắm, không cẩn thận nhìn thấy đôi chân thon thẳng tắp, dáng người rắn chắc, quả thực thừa khả năng trở thành một thiên chi kiều tử. (con cưng của trời – ý là được hâm mộ ấy)

Người đàn ông này, theo như lời anh trai miêu tả, là người rất có trách nhiệm, ngoài lạnh trong nóng,

Nhớ lại năm đó anh vô tình làm cô bị thương, sau đó mỗi ngày đều mang canh cá tới bệnh viện thăm cô, thế nhưng cô vẫn còn nhớ rõ, anh là người có cá tính vô cùng kiêu ngạo.

Cũng chỉ vì anh và anh trai cô tranh hơn thua, nên mãi cho đến khi tốt nghiệp cũng chưa từng tới thăm lại cô. Dùng ba chữ đơn giản mà nói, chính là “Vô, lương, tâm”! Đáng tiếc lúc ấy cô lại còn có một chút, một chút thích anh nữa cơ chứ.

Hoa Sơ Tâm nhớ lại chuyện xưa, nghĩ đến anh trai, tâm tình lại bắt đầu chùng xuống.

Hy vọng anh trai ra đi lần này, sẽ bình an vô sự..... Có điều, cô đã hứa với anh trai là sẽ bắt đầu một cuộc sống mới, nên không thể tiếp tục bị quan được nữa.

Cuộc sống mới của cô, trong nhà Tiêu học trưởng bắt đầu từ đây.

Tiêu Hằng Uẩn sáng sớm thức dậy, liền mơ hồ ngửi thấy mùi đồ ăn, chải đầu rửa mặt xong, vừa mới bước ra cửa, liền trông thấy một bóng dáng màu hồng nhạt đang không ngừng bận rộn ở gian bếp kiêm phòng ăn.

“Cô đang làm gì vậy?” Con người đen mở to, buổi sáng mới thức dậy nên giọng nói của anh mang theo từ tính đặc biệt.

“Giúp anh làm bữa sáng.” Sơ Tâm lộ ra lúm đồng tiền ngọt ngào, nói rất tự nhiên.

Trên người cô vẫn còn mặc bộ đồ tối hôm qua, áo sơ mi trong suốt kiểu dáng đơn giản, kết hợp hoàn hảo với một cái váy ngắn may bằng vải bố, cặp đùi thon dài xinh đẹp như khiêu khích giác quan của đàn ông.

Yêu nữ này! Người đàn ông duy nhất bị khiêu khích ở đây, vẻ mặt thực khó coi, nghĩ tới tối hôm qua hơn phân nửa đàn ông ở công ty đều được xem qua cảnh sắc xinh đẹp này, sắc mặt lại càng khó coi, lập tức lấy ra mấy tờ 1000 tệ.

“Cầm lấy mà mua quần áo.” Tiêu Hằng Uẩn đặt ở trên bàn, lạnh lùng nói.

Thái độ gì vậy! Sao lại giống như giám đốc Vương ở khách sạn “Dương Châu mộng” như vậy.

Hoa Sơ Tâm trong lòng thì thầm chửi rủa, nhưng trên mặt lại vẫn mang nét cười như trước. “Em thấy mặc như vậy rất thoải mái.”

“Không thích hợp với cô đâu.” Cô mặc rất thoải mái, nhưng người xem lại rất vất vả! Tiêu Hằng Uẩn vẻ mặt nghiêm nghị không cho phép cô cự tuyệt lạnh nhạt nói: “Hay là muốn tôi dẫn cô đi mua?”

“Thật vậy sao? Anh muốn dẫn em đi mua?” Sơ Tâm vẻ mặt vui mừng.

“Hay là cứ để tôi giúp cô thay?” Tiêu Hằng Uẩn nghiêng đầu liếc cô một cái, tự thề là mình không thấy trong đôi mắt phượng sáng rực của cô có thoảng qua một chút vẻ đùa dai.

“Ăn sáng thôi.” Sơ Tâm phát huy việc giả ngu đến cảnh giới cao nhất, vỗ vỗ tay, giúp anh múc một bát cháo. “Còn không nhanh đến ăn đi, để nguội sẽ mất ngon.”

“Đợi chút.” Hiện tại không phải thảo luận chuyện quần áo, cũng không phải lúc ăn bữa sáng. Thiếu chút nữa bị cô đánh lạc hướng, Tiêu Hằng Uẩn đã ngồi xuống bên cạnh bàn ăn, sau đó lại bị cô nhiệt tình nhét thìa vào trong tay, bỗng nhiên nghĩ đến hết thấy mọi chuyện tối hôm qua. “Rốt cục là cô có bị mất trí nhớ hay không?”

“Về vấn đề này thì.....” Sơ Tâm không biết làm như thế nào biến ra quyển “Lục pháp toàn thư” trong thư phòng anh, cúi đầu lật nửa ngày, roạt, roạt, roạt, rất cố gắng.

“Cô tìm cái gì?” Xem cô giầy vò quyển sách luật mà anh yêu thích như vậy, Tiêu Hằng Uẩn nhin không được lên tiếng.

“Tội Vứt bỏ.”

“Đó là ở Chương 25 Luật Hình sự.” Tiêu Hằng Uẩn nhíu mày, gợi ý.

“Này! Sao anh lại nhớ rõ vậy?” Quyển sách to dày như vậy, ngày thường đặt ở trong nhà có thể rèn luyện thân thể, mang theo bên người còn có tác dụng phòng thân, anh lại có thể nhớ rõ nội dung cô thuận miệng nhắc tới.

“Tôi là luật sư.” Anh trừng mắt với cô, vì ngữ điệu vừa kinh ngạc lại vừa bội phục của cô nên khó có thể tức giận, nghiêm túc mà nói, còn có chút mừng thầm.

“Vậy anh có nhớ điều thứ nhất trong tội vứt bỏ không? Tối hôm qua em rõ ràng có nhìn thấy, còn đánh dấu lại, muốn đưa cho anh xem, rốt cuộc lại quên mất.” Cô ảo não nói, vì hăm mộ mà đôi mắt phượng sáng lấp lánh tràn ngập chờ mong nhìn về phía anh.

“Đó không phải điều thứ nhất, đó là điều hai trăm chín mươi ba Luật Hình sự.” Đối mặt với vẻ mặt tràn đầy chờ mong của cô, Tiêu Hằng Uẩn lạnh nhạt mở miệng: “Người nào bỏ rơi người không có khả năng tự cứu, bị tạm giam, phạt tù có thời hạn từ sáu tháng trở xuống hoặc phạt tiền từ một trăm tệ trở xuống. Trong trường hợp người bị bỏ rơi tử vong, thì phạt tù có thời hạn đến 5 năm, bị thương nặng, phạt tù có thời hạn đến 3 năm.”

“Bốp bốp bốp bốp.” Một tràng vỗ tay vang lên. “Thật là lợi hại nha!”

Anh không trả lời, thần nhiên lướt qua cô liếc mắt một cái, dĩ nhiên biết cô muốn giở thủ đoạn gì rồi.

Thế nhưng theo Sơ Tâm phiên dịch, cái liếc mắt kia có ý là “Chuyện này cần gì phải nói, trời sinh như thế, không có cách nào khác”.

Uhm..... Khoảng cách đi đến tâm linh tương thông giữa hai người hiển nhiên còn rất xa.

“Vì sao cô lại hỏi cái này?” Phát hiện ra cháo này thật ra cũng không đến nỗi khó nuốt, Tiêu Hằng Uẩn đã biết cô nghĩ gì trong đầu, tùy cơ ứng biến, vừa thản nhiên hỏi, vừa bắt đầu thưởng thức bữa sáng cô chuẩn bị.

“Em không có tiền, cũng không có nơi nào để đi.” Nhìn anh ăn cháo do mình nấu, rốt cục rất có cảm giác thành tựu. “Em chỉ biết em là Hoa Sơ Tâm, anh tên là Tiêu Hằng Uẩn.”

“Cho nên?” Cô ấy rốt cuộc định khi nào thì mới chịu nhớ lại?

“Cho nên em là người không có khả năng tự cứu.” Sơ Tâm vẻ mặt vô tội nhìn lại anh. “Nếu..... nếu anh vứt bỏ em, sẽ bị phạt..... uhm.... một thời gian.”

“Phạt tù có thời hạn đến sáu tháng.”

“Đúng đúng! Còn bị phạt..... Ách..... một ít tiền.” Vị Tiêu học trưởng này rất ngoan ngoãn phối hợp nha.

“Một trăm tệ trở xuống.”

“Đúng.” Cô gật gật đầu. “Hơn nữa nếu anh vứt bỏ em, khả năng em sẽ bị người xấu bắt, cũng khả năng sẽ phải chịu rất nhiều đau khổ, nói không chừng còn có thể bị giết chết, nếu như vậy, anh sẽ ở tù càng lâu.”

“Luận điểm quả không sai.” Nghe cô nói mò xong, Tiêu Hằng Uẩn cũng vừa vụn ăn xong thìa cháo cuối cùng, chậm rãi cầm lấy khăn ăn lau khóe miệng, lạnh nhạt lên tiếng: “Thế nhưng, đề nghị cô tốt nhất đi bẻ gãy tay chân, chọc mù đôi mắt, quan toà mới có khả năng dễ dàng tin cái mà cô gọi là người không có khả năng tự cứu này.”

Hả? Sơ Tâm không thể tin, trợn to ánh mắt nhìn anh một lúc lâu sau mới uể oải thừa nhận quỷ kế của mình bị anh nhìn thấu.

Nhưng mà..... Cô còn có chiêu này. “Anh còn muốn ăn nữa ko? Em múc cho anh.” Sơ Tâm bưng bát của anh, làm bộ muốn giúp anh múc cháo, tiện tay vén tay áo lên, để lộ một vết sẹo dài màu phấn hồng trên cổ tay.

Như vậy đủ kích thích rồi chứ! Hẳn là có thể gợi cho anh một chút cảm giác tội lỗi.

Đáng chết! Tiêu Hằng Uẩn sao lại không biết dụng ý của cô? Nhưng vừa thấy vết sẹo xấu xí kia, vẫn không tránh được bị tác động.

“Em.....” Sơ Tâm căn bản còn muốn nói thêm mấy câu tăng mạnh tình thế, cổ tay đã bị một bàn tay to với ngón thon dài đốt nào ra đốt nấy, nắm chặt đến cứng ngắc.

“Đừng nhúc nhích.” Trong giọng nói ẩn chứa sự buồn bực, hàng lông mi dài khép lại, ánh mắt sâu thẳm phức tạp rủ xuống, Tiêu Hằng Uẩn nhìn chăm chú vào cổ tay kia trắng muốt không tỳ vết lại hẳn lên vết sẹo đỏ tấy như một con rắn nhỏ vằn vẹo dữ tợn, cảm giác buồn bã và tội lỗi cuộn cuộn trào dâng khiến anh muốn nghẹt thở.

Tối hôm qua ở trước mặt mọi người, anh không chú ý lắm đã đem cánh tay của cô che lại, lúc này thật sự nhìn thấy, thì không khỏi giật mình phát hiện vết sẹo đó lại có thể khiến người ta kinh hãi như thế nào. Không ngờ miệng vết thương sau khi khép lại vẫn còn có thể nhìn thấy rõ như vậy?

Vì chứng thực thân phận của cô và trí nhớ quá kém của mình, tối hôm qua trước khi đi ngủ, anh đã lên mạng kiểm tra lại danh sách bạn học cùng tốt nghiệp từ trung học Thánh Kiêu Nặc một chút, tuy rằng không tìm được người tự xưng là anh trai cô cũng là đồng môn của anh, “Hoa Khi Quỳ”, nhưng anh lại tìm được tên của cô, từ đó tra ra, cô bằng tuổi “Cái cô kia”, hơn nữa với vết sẹo này gần như có thể trăm phần trăm khẳng định thân phận của cô. Mà vết thương này, hiển nhiên là do năm ấy anh không cẩn thận.....

“Xấu lắm! Anh đừng nhìn.” Bị anh nhìn đến cả người khó chịu, Sơ Tâm cực lực muốn rút tay về, nhưng lại không thể nào cựa quậy.

Con người đen tối tìm từ cổ tay chuyển đến trên mặt của cô, chăm chú nhìn một lúc lâu, mới mở miệng:

“Được rồi, em thắng.” Giọng nói rất không tình nguyện. “Muốn ở lại thì ở lại, không cần phải ở trước mặt tôi giả vờ ngu ngốc, có mất trí nhớ hay không, trong lòng em và tôi đều biết rõ. Tôi tạm thời sẽ không đuổi

em đi, về phần em không muốn nói sự thật thì tôi cũng không ép, nhưng mà trước sau gì cũng phải cho tôi một lời giải thích.”

Anh đồng ý rồi! Nghe anh tuyên bố một hơi thật dài xong, Sơ Tâm kinh ngạc nhìn anh, khó có thể tin được.

Anh không có làm khó dễ cô, cũng không tìm có thoái thác, lại còn dễ dàng cho cô ở lại như vậy.

“Cám ơn.” Bên trong đôi mắt phượng lần đầu tiên nghiêm túc nhìn xuống, tràn ngập cảm động.

“Không cần cảm ơn quá sớm.” Tiêu Hằng Uẩn liếc nhìn cô một cái, ánh mắt thoảng qua một chút tính toán, còn chậm rãi thêm vào. “Tôi có hai điều kiện. Thứ nhất, phiền cô lấy tiền này đi mua quần áo, không cần tiếp tục đầu độc con mắt của tôi nữa.”

“Em đâu có đầu độc mắt anh?” Sĩ khả sát bất khả nhục (Kẻ sĩ có thể chết chứ không thể chịu nhục). Sơ Tâm bất mãn kháng nghị.

Tiêu Hằng Uẩn cầm lấy áo khoác cùng tập tài liệu, hàng mi dài rủ xuống nhàn nhạt ý cười, không giải thích nhiều, vừa ra đến trước cửa, ném xuống một câu khiến người nào đó rất tò mò.

“Chuyện thứ hai, đến lúc đó em sẽ biết”

Thành thật mà nói, Tiêu Hằng Uẩn có chút hối hận khi bảo Sơ Tâm không cần phải giả ngu, khôi phục lại bản tính vốn có. Đến khi cô trở về với con người thật của mình, anh lại vô cùng, vô cùng, vô cùng hối hận đây là cảm tưởng duy nhất của anh sau một tuần giữ cô lại tới nay.

Bởi vì anh chưa bao giờ biết một cô gái đáng yêu, biết làm nũng, cười rộ lên ngọt ngào không khác gì thiên sứ một khi khôi phục bản tính lại âm ỹ như vậy!

Anh thừa nhận, cô rất là thông minh, thi thoảng còn rất đáng yêu, sau khi ở lại nhà anh, bắt đầu giúp anh giải quyết vấn đề bữa sáng, bữa tối cộng thêm bữa đêm, còn giúp anh quét dọn, giặt quần áo, ở phương diện nào đó mà nói, rất xứng với danh hiệu công dân tốt biết an phận thủ thường. Nhưng mà, cũng bởi vì cô rất thông minh, nên cô cũng rất biết chọn đúng thời cơ quấy nhiễu sự yên tĩnh của anh.

Ví dụ như, bây giờ.....

“Chuyện thứ hai rốt cuộc là chuyện gì vậy?” Cà phê nóng hổi được đưa vào, giọng nói êm ái ngọt ngào cùng với hương thơm thoảng thoảng của cà phê bay tới, tràn ngập vị dò xét nịnh nọt lần thứ ba trăm linh tám hỏi về vấn đề này.

Từ lúc Tiêu Hằng Uẩn đưa ra hai yêu cầu, còn đem một trong hai điều tạm thời để lại sau, khiến cho Sơ Tâm mỗi ngày đều theo lệ cứ chọn thời điểm anh bận rộn nhất, trưng ra vẻ mặt tươi cười ngọt ngào đến chết người, quần quanh anh tìm hiểu tin tức.

Chăm chỉ đến mức khiến cho Tiêu Hằng Uẩn còn tưởng mục đích của cô không phải tìm hiểu nội tình mà là bức cung, làm cho anh phải thuận miệng nói ra điều kiện, để cho cô nhanh chóng trả nợ cho xong việc.

Bị quấy rầy đã sớm thành thói quen, Tiêu Hằng Uẩn tay nhận lấy tách cà phê, cũng không buồn ngẩng đầu lên, nhìn hồ sơ, nhíu mày suy nghĩ về vụ án, cự tuyệt phân tán tư tưởng. “Tôi đang làm việc.”

“Em biết ạ! Là em cố ý.” Sơ Tâm tự nhiên nói thật, bàn tay cố ý ở trước mắt anh quơ qua quơ lại, ý đồ nhiễu loạn tầm mắt của anh.

“Sáng mai tôi phải tới tòa án.” Không thèm liếc mắt nhìn cô lấy một cái, Tiêu Hằng Uẩn đẩy bàn tay cô ra, tầm mắt bị ngắt quãng tiếp tục nhìn xuống.

“Chuyện thứ hai kia rốt cuộc là chuyện gì?” Sơ Tâm chưa từ bỏ ý định liên lặp lại, thấy anh không trả lời, nghiêng đầu nghĩ nghĩ, đôi mắt phượng tinh ranh lóe lên một tia nghịch ngợm. “Thần bí như vậy để làm gì hề hề? Anh sẽ không có..... ý tưởng đặc biệt gì với em đó chứ?” Cô thay đổi chiến lược, quả nhiên khiến cho vị tiên sinh cuồng công việc phải chú ý.

Chỉ thấy Tiêu Hằng Uẩn đôi mắt sắc bén ngước lên, con ngươi màu đồng nhìn phía khuỷu tay Sơ Tâm đang chống trên bàn, hai bàn tay đang ôm lấy khuôn mặt phấn ngọt, ý cười lấp lánh chờ đợi đáp án.

“Nếu tôi muốn lấy băng dính dán chặt miệng cô lại thì thế nào” Ngắm đôi môi đỏ mọng mềm mại đang mấp máy kia, anh chẳng còn hứng thú nào mà xem hồ sơ.

Chẳng qua là miệng thì nói như vậy nhưng trong đầu Tiêu Hằng Uẩn lại thoáng qua hình ảnh khác, chính xác là muốn dùng cái khác của anh để chặn miệng cô lại.....

Hình ảnh ái muội vừa mới thổi qua trong đầu, tiếp theo đó là một câu nói khiến cho huyết khí đàn ông phải sôi sục dâng lên.

“Đáng ghét! Người ta không thích sm mà!” (Sm: người bạo dâm & người thống dâm, khụ khụ)

“Hoa Sơ Tâm!” Tiêu Hằng Uẩn trải qua hai mươi tám năm cũng chưa bao giờ bị chọc áu trào hết lên não như giờ khắc này.

“Em nói đùa thôi mà.” Hối không ra được đáp án, dù sao cũng phải hòa nhau một trận, màn tập kích của Sơ Tâm đã thực hiện được, quả nhiên lại thấy khuôn mặt tuần tú của anh ửng hồng.

Ha ha! Thật sự là chơi rất vui, Tiêu đại luật sư rõ ràng cũng có cái phản ứng sinh lý nhỏ mà ngay cả chính anh cũng không biết, chỉ cần vừa thảo luận đến đề tài ái muội, ban đầu anh sẽ lại tỏ ra vẻ nghiêm túc, nói năng thận trọng nhưng mà khuôn mặt tuần tú sẽ nghe lời mà ửng hồng cả lên.

Sơ Tâm trên mặt rêu rao ý cười rất rõ ràng, đứng lên, chuẩn bị dừng ở đây, giọng nói âm hàn bỗng rồi bỗng thần nhiên vang lên.

“Tôi cho em tiền chỉ đủ em mua kia mấy miếng vải này sao?” Tiêu Hằng Uẩn lúc này rốt cục nhìn đến “Toàn cảnh”.

Cô, ăn mặc mười, phần, trong suốt, mát mẻ.

Hai sợi dây treo một mảnh vải bé bé..... Trên cơ bản, người bình thường gọi là “áo hai dây nhỏ xinh xắn”, nhưng Tiêu Hằng Uẩn cho rằng, cái áo kia nhiều nhất chỉ có thể gọi là “một miếng vải với một sợi dây đeo”, nếu không nữa thì..... là “hình ảnh kích thích” (Vũ: cái này mà dịch theo nghĩa đen thì chết à)? Sợi dây đeo vừa vắn ôm lấy cần cổ tròn trịa trắng như tuyết của cô, để lộ hoàn toàn bờ vai xinh xắn, còn tấm vải kia..... lại vừa đúng lúc ôm sát bờ ngực phập phồng xinh đẹp của cô.

Phía dưới là quần bò siêu ngắn, thoải mái lộ ra một cặp đùi xinh xắn thon dài thẳng tắp.

Vô cùng mát mẻ đẹp mắt, lại còn nóng bỏng đến mức có thể khiến người khác bị nội thương.

“Đẹp không?” Sơ Tâm trêu đùa nhìn anh lấy đôi mắt lạnh lùng lườm cô, lạnh giọng chất vấn, khuôn mặt tuần tú cũng không chịu hợp tác bất giác ửng hồng.

“Em đang quyến rũ tôi sao?” Tiêu Hằng Uẩn thật sự không biết mặt mình đang đỏ ửng, biểu tình vẫn lạnh lùng như trước, bộ dáng chẳng hợp tẹo nào.

“Anh là đàn ông sao?” Sơ Tâm mở to đôi mắt vô tội, đôi mắt phượng tinh nhanh mang theo ý cười.

Sở dĩ cô dám ở nhà anh ăn mặc thành như vậy, hơn phân nửa là do mấy ngày nay liên tục quan sát, phát hiện ra rằng vị Tiêu tiên sinh này, là một vị thân sĩ còn là một vị thân sĩ vô cùng bận rộn cuồng công việc.

Thân sĩ: người thuộc tầng lớp thượng lưu trong xã hội cũ

Căn cứ vào phỏng đoán của cô, nếu ở trước mắt Tiêu luật sư đồng thời mang lên mỹ nữ và hồ sơ, Tiêu luật sư nhất định là lông mày cũng không thềm nhăn, một phát đá bay mỹ nữ đến chân trời sau đó âu yếm ôm ấp hồ sơ nghiền ngẫm đến tận đêm khuya. (Vũ: Haha, chị này tưởng tượng hay ghê á)

Nếu anh đã làm cho người ta có “cảm giác an toàn” như vậy, cô là phần tử không sợ lửa còn khách khí cái gì nữa đây?

“Em sẽ không nghĩ đến việc mặc ít vài mảnh quần áo đi là có thể quyến rũ tôi đấy chứ?” Tiêu đại luật sư nhìn cô, lạnh lùng châm biếm.

“Vậy muốn nhìn Tiêu đại luật sư chính xác là xem bao nhiêu khối thịt mới động dục thì sao?” Sơ Tâm cười đến ngọt ngào, không chút sợ hãi.

“Dù sao cũng là do chất lượng quyết định.” Ngụ ý là cô “chất lượng thịt” quá kém, không khơi dậy nổi hứng thú của anh.

Thế nhưng anh biết bản thân mình chỉ là nói một đường nghĩ một nẻo, cho nên trong lòng kỳ thật đã bắt đầu yên lặng ngâm nga Chương 16 Luật Hình sự: đoạn đầu điều thứ hai trăm hai mươi mốt tội phương hại tính tự chủ.

Chương này gần đây bị tụng đi tụng lại đến gần như thuộc lòng, có khi qua đợt này anh còn có thể cân nhắc chuyển sang làm mấy vụ này cũng nên.

“Quý hẹp hòi.” Ngay cả một câu khen ngợi cũng không cho, Sơ Tâm không thèm so đo với anh, hướng về phía anh làm thành cái mặt quỷ, trong lòng rất vui vẻ vội vã đi ra ngoài.

Dù sao một chút thất bại ngày hôm nay cũng không tính là gì, cô có linh cảm, ngày mai sẽ là ngày đại thắng.

5. Chương 5

Tâm tình Tiêu Hằng Uẩn hôm nay coi như không tệ lắm.

Vừa mới từ viện kiểm sát trở về, hôm nay tòa mở lại phiên xét xử vụ án mà bị cáo cũng là khách hàng của công ty anh đã bị tạm giam cách ly hơn một tháng nay, cuối cùng cũng có thể xin bảo lãnh cho tại ngoại. Chỉ cần vụ án tiến hành thuận lợi, không có một luật sư nào tâm tình lại không tốt cả.

Nhưng mà tình huống có thể khiến tâm trạng tốt vì một cái biến mất giống anh lúc này, chỉ sợ không nhiều lắm.....

Khi Tiêu Hằng Uẩn bước vào công ty cũng đã là giờ nghỉ trưa, văn phòng trống không im phất, trợ lý cũng đều đi ra ngoài ăn cơm hết, anh đặt cặp tài liệu xuống, tính đi tới phòng nước tự pha một tách cà phê, chân còn chưa đạp vào ngưỡng cửa, một giọng nói quen thuộc cất lên đã làm anh phải kết lại.

“..... Dạ, cho nên mùa hè em cũng không thích mặc áo ngắn tay.”

Cái giọng nói ngọt ngào chết người không đền mạng này khiến trong đầu anh rất nhanh hiện lên một khuôn mặt tươi cười rạng rỡ.

Không phải là cô ấy đấy chứ? Mày kiểm thoáng nhếch lên rồi nhú lại.

“Ai! Thật đáng thương mà.” Tiếp theo đó là giọng của Tiểu Hải – trợ lý pháp luật vang lên, trong giọng điệu phát huy sự đồng tình, cảm thông vô hạn.

“Sơ Tâm ngoan, Thiệu đại ca thương.”

Hừm. Đây không phải là giọng nói của Thiệu dâm tặc sao Đợi chút, Sơ Tâm?!

“Dừng tay!” Âm lượng không khống chế từ trong miệng của quý công tử bình tĩnh nhất, tao nhã nhất, nhẹ nhàng nhất công ty này tuôn ra, còn sắc mặt Tiêu Hằng Uẩn thì u ám, sát khí rất nặng xuất hiện ở cửa.

Dâm tặc đại nhân sững sốt, bàn tay ma quỷ cứng ngắc dừng lại cách 0,001 cm phía trên đầu mỹ nữ, hơn nữa còn cùng Tiểu Hải trợn mắt há hốc mồm chờ ra như tượng Thành Hóa. (Thành Hóa là niên hiệu của vua Hiến Tông nhà Minh, Trung Quốc 1465 – 1487)

Đây không phải Tiêu luật sư thường ngày.....

“Tiêu luật sư.” Sơ Tâm là người duy nhất tránh được vận mệnh hóa đá, quay đầu nở nụ cười tươi tắn ngọt ngào như mật, nghênh đón đại thắng lợi ngày hôm nay. “Anh đã về rồi.”

“Em đến đây làm cái gì?” Tiêu Hằng Uẩn một tay đẩy bàn tay ma quỷ đang định hạ xuống đỉnh đầu cô ra, dáng người cao ngất từ trên cao chăm chăm nhìn xuống khuôn mặt đang trưng ra vẻ vô cùng thỏa mãn kia.

“Đi làm.” Cô nói rất tự nhiên.

“Tiểu Hải?” Cho dù hỏi cô một trăm năm, chắc chắn cũng không có được đáp án, Tiêu Hằng Uẩn đơn giản đem tầm mắt lạnh lùng quét về phía quả hồng mềm nhất ở đây.

“Cái này, chuyện đó..... Sơ Tâm là trợ lý mới tới.” Tiểu Hải tự xưng “Quả hồng mềm không sợ chết” thật cẩn thận trả lời.

“Ai nhận vào?” Tiêu Hằng Uẩn tiếng nói trầm ổn mang mười phần quyết đoán, con người đen lại đánh giá quần áo của ai đó mặc trên người.

Bộ đồ cộc tay, cổ áo màu tím nhạt phẳng phiu. Người nào đó không phải vừa mới nói “Mùa hè không thích mặc ngắn tay” sao?

Tiểu lừa đảo! Ánh mắt không hờn giận càng lạnh đến đáng sợ.

“Là mình nhận vào.” Hiếm khi được thấy cái người chỉ chăm chăm với công việc bên ngoài kia lại cảm thấy hứng thú với mấy việc như thế này, Thiệu luật sư rất thích thú cười trên nỗi đau của người khác. “Yên tâm, em ấy vào bằng thực lực, chứ tuyệt đối không phải vì em ấy ở chung với cậu đâu.”

“Ở chung?” Tiêu Hằng Uẩn nhất thời không thể tiêu hóa khái niệm này.

“Không ở chung thì là gì nữa. Địa chỉ liên lạc em ấy điền trên đơn xin việc cũng vừa vặn là cùng một chỗ với cậu.” Thiệu luật sư hàm ý sâu xa tiếp tục nói: “Nhưng mà Tiêu luật sư, cậu cứ yên tâm, mọi người đều hiểu tình huống đặc biệt của hai người rồi, dù sao em ấy cũng là muối muối cùng trường nhiều năm với cậu, lại còn có quan hệ ngày xưa với cậu, gặp đại nạn đến tìm cậu nương tựa, chúng tôi cũng có thể thông cảm được.”

Tiêu Hằng Uẩn lúc này mới nghĩ đến, mọi người đã sớm biết được “Quan hệ” giữa bọn họ, nhưng đối với loại kinh hỉ ngoài ý muốn này lại cảm thấy không vui vẻ chút nào. “Vì sao lại nộp đơn xin việc ở đây?” Tiêu Hằng Uẩn mặt không chút thay đổi, lạnh đạm hỏi.

Chỉ là mỗi ngày về nhà đối mặt với cô mà anh đã phải đem tội phương hại tính tự chủ tưng đến nỗi thuộc lâu lâu rồi. Giờ còn để cho cô xâm nhập vào địa bàn công ty thần thánh của anh, thì tin chắc sẽ không bao lâu nữa Chương 21 Luật Hình sự: “Tội giết người” với Chương 23 Luật Hình sự: “Tội hành hung” cũng sẽ rất nhanh trở thành đề tài bắt buộc của anh mỗi ngày.

“Thật ra em cũng có nộp đơn xin việc ở chỗ khác mà.” Sơ Tâm vô cùng đứng đắn trả lời. “Em còn nộp đơn xin việc công ty An toàn tuyệt đối ở lầu 27 tòa nhà này, em cũng có nhận được thông báo phỏng vấn, nhưng bởi vì ở đây nhận trước, cho nên định từ chối bọn họ. Nhưng mà nếu anh thấy em làm việc ở trong này sẽ gây trở ngại cho anh, thì em sẽ tới An toàn tuyệt đối thử xem thế nào.”

An toàn tuyệt đối? Cái công ty đó âm suy dương thịnh, có tiếng là “hang quái vật”?

Tiêu Hằng Uẩn nghĩ đến mình trước đó cứ để mặc cho Ông trợ lý làm việc vô cùng tận tụy, vì đi nhầm cầu thang mà bị đàn ông ở “hang quái vật” bắt đi, trong lòng rất nhanh đã có quyết định.

“Nếu đã đến đây, trước hết cứ làm thử xem thế nào đi đã.”

Tiêu Hằng Uẩn tâm tình rất phức tạp.

Từ lúc nhận được “quà tặng từ trên trời rơi xuống” đến nay cũng đã được hai tuần hai ngày, tiểu thư quà tặng chẳng những xâm nhập nhà của anh, mà bắt đầu từ tuần trước còn không chút ngại ngùng chiếm cứ thánh địa làm việc của anh.

Trong “công ty luật Hằng Uẩn”, bình thường âm dương mất cân đối nghiêm trọng, cũng bởi vì sự xuất hiện của tiểu thư quà tặng, lại tràn ngập sức sống của mùa xuân, vạn vật đổi mới, tinh thần cũng thêm phần phấn chấn. Chỉ thiếu mỗi nước ở trước cửa công ty dán một chữ “Xuân”, thông báo với thiên hạ “Mùa xuân” đã đến rồi.

Thế nhưng cũng phải nói đến biểu hiện công tác của Sơ Tâm, ngược lại khả vòng khả điểm.

Tuy rằng năm lần bảy lượt cùng nhóm đồng sự nam liếc mắt đưa tình, nhưng công việc giao cho cô luôn được giải quyết nhanh chóng, kĩ năng giao tiếp cũng tương đối nhạy bén, vài vị khách rất khó tiếp đãi, đều

là do cô trấn an thu phục, nhân hạ hơn rất nhiều, còn có thể giúp trợ lý pháp luật Tiểu Hải sửa chữa mẫu đơn kiện vô cùng thâm hiểm luôn dùng loạn thành ngữ.

Một khi đã như vậy, tâm tình anh rốt cuộc là phức tạp vì cái gì cơ chứ?

“..... Thật vậy sao? Buồn cười quá.”

Mới bước vào nhà, tiếng cười như chuông bạc ở trong phòng khách nhẹ nhàng vang ra, đập vào mắt là Hoa Sơ Tâm một thân mặc áo hai dây và quần sooc vừa đáng yêu lại vừa nóng bỏng, nằm ở trên sofa nói chuyện điện thoại, trên mặt nụ cười rạng rỡ động lòng người, không may phát hiện anh đã về.

Cho dù hai người cùng đi làm một chỗ, nhưng rất ít khi cùng nhau về nhà, anh có thói quen xử lý xong phần lớn văn kiện ở công ty rồi mới về nhà, bởi vậy về đến cửa nhà đã là tám chín giờ tối. Còn cô chẳng qua chỉ là một trợ lý, trừ phi tăng ca, nếu không phần lớn thời gian, 5 giờ là có thể chạy lấy người.

Bình thường khi về nhà, cô luôn nằm ở trên sofa xem tivi hoặc đọc sách, vừa nghe thấy tiếng anh bước vào cửa, sẽ từ trên sofa nhào ra, ném cho anh một nụ cười ngọt ngào, quyến rũ mà lười biếng, thuận miệng ân cần thăm hỏi vài câu.

Nhưng hôm nay.....

“..... Có a. Con trai của bác Sài còn gửi e-mail cho em.” tiếng cười nói trong veo rất thoải mái thu hút được sự chú ý của anh, căn bản Tiêu Hằng Uẩn muốn vòng qua sofa trở về gian phòng của mình, không hiểu vì sao anh lại chậm rãi quay lại phòng khách, dứt khoát ngồi xuống ghế sofa đơn.

“Ờ.” Sơ Tâm phát hiện ra anh, nở nụ cười ngọt ngào, một mặt dùng khẩu hình không một tiếng động cùng anh chào hỏi, một mặt vẫn còn tiếp tục chăm chú lắng nghe. “Ah..... Anh ta nói tháng sau sẽ trở về à..... Tuổi ư? Bề ngoài so với em lớn hơn ba tuổi.”

Bác Sài? Chắc không phải là lão tổng tài tập đoàn Sài thị buổi chiều đến ký hợp đồng chứ, Tiêu Hằng Uẩn nhíu mày.

“Dạ. Được rồi! Thiệu đại ca, Tiêu luật sư về rồi, em không với nói chuyện với anh nữa Dạ, được..... Bye bye, ngày mai gặp lại.”

Thiệu “Đại ca”? Tiêu “Luật sư”? xưng hô cũng rất chi là phân biệt thân sơ, khiến cho Tiêu Hằng Uẩn trong lòng không biết là tư vị gì.

“Em gọi điện cho Thiệu luật sư làm gì?” Tiêu Hằng Uẩn đợi cô cúp điện thoại, làm ra vẻ lơ đãng nói.

“Là Thiệu đại ca gọi cho em!” tâm tình cô thoát nhìn rất tốt.

“Bác Sài là Sài tiên sinh buổi chiều đến ký hợp đồng sao?” Chắc lại cố ý muốn làm thân chứ gì, Tiêu Hằng Uẩn xoa mi tâm, nhắm mắt dưỡng thần, không muốn biểu hiện ra vẻ để ý.

“À, đúng vậy! Bác Sài nói muốn giới thiệu con của ông cho em làm quen.” Nhìn anh có vẻ mệt mỏi, Sơ Tâm bỗng nhiên nghĩ đến cái gì đó, cười cười quỵ dị, nhảy xuống khỏi sofa, vòng đến phía sau anh. “Nào, anh cởi áo khoác ra đi.”

“Làm gì?” Cô kẻ sát đằng sau lưng anh, mùi sữa tắm nhàn nhạt bay vào xoang mũi, khiến anh hoảng hốt vài giây.

“Cởi ra! Cởi ra!” Không phát hiện ra giọng của mình rất ái muội, Sơ Tâm vừa sốt ruột cởi áo vest của anh, đợi đến khi anh ngoan ngoãn đi vào khuôn khổ, bàn tay mềm mại nhỏ bé trượt đến trước ngực anh, bắt đầu tháo caravat, cởi nút thắt.

Đây là đang làm gì vậy?

Tiêu Hằng Uẩn ẩn đường nhíu lại, nhưng cũng không ngăn cản, mặc cho cô cởi caravat, cởi nút áo sơ mi phía trên, sau đó cảm thấy nữ trang trơn bóng của cô dịch về sau gáy anh, đang tính ngăn hành động suồng sã ấy, lực đạo vừa mới như vuốt ve ấy truyền đến cơ bắp cứng ngắc sau một ngày siết chặt ở cổ.

Cô chỉ là muốn giúp anh mát xa?

“Thoải mái chứ.” Giọng nói của cô có vài phần đắc ý, trong lòng lại đang cười trộm.

Nhìn Tiêu đại luật sư nhã nhặn trắng trẻo, nghĩ tới là lại thấy giống một con gà luộc, nhưng không ngờ da của anh lại mịn màng khỏe khoắn, hoàn toàn không hề có chút tì vết. Không biết có phải là do anh lén chăm sóc da không nữa.

“Ừm.” lời khen ngợi không quá tự nguyện từ cổ họng phát ra, anh nhắm hai mắt lại thả lỏng thân mình, bất ngờ được cô săn sóc, trong lòng nổi lên một chút cảm giác kì lạ.

Cô lúc nào cũng bắt đầu từ những hành động kỳ lạ, rồi sau đó lại có thể dễ dàng nhiễu loạn tâm trạng của anh.

“Đã lâu không có giúp ai đó mát xa.” Cô bỗng nhiên xúc động mà thốt ra. “Anh là người đàn ông thứ hai nhận được sự phục vụ của bản tiểu thư đấy nha.”

“Người thứ nhất là ai?” Cô cũng từng làm như vậy với người đàn ông khác sao? Đôi mắt đang khép hờ phút chốc mở to, lộ ra vẻ nghi vấn và phiền muộn.

“Là anh trai em.” Cô nhẹ nhàng trả lời, giọng nói ngọt ngào ẩn chứa chút cô đơn hiềm thấy. “Anh trai em thích nhất là em mát xa cho anh ấy.”

“Hai người tình cảm rất tốt?” Câu hỏi nhẹ nhàng nhưng có chút khó chịu.

“Vâng, tốt lắm..... Vô cùng vô cùng tốt.”

Nghe được trong giọng nói của cô có vẻ ưu sầu, Tiêu Hằng Uẩn bỗng nhiên phát giác mình không quen, cũng không thích cô như vậy, trầm mặc một lúc lâu, chỉ đơn giản nói sang chuyện khác. “Em đã đồng ý với bác Sài?”

“Dạ?”

“Con trai của ông ta?”

“Cũng chỉ nói nói thể thôi. Bác Sài bảo em trước tiên cùng anh ta thư từ qua lại, chờ tháng sau anh ta lấy được học vị trở về, sẽ cùng gặp mặt.” Nhận thấy ý anh quan tâm, cũng không thừa cơ ép hỏi về vấn đề thân thể, trong lòng cô có chút cảm động.

“Ừ.” Anh buồn bực lên tiếng. “Em và Thiệu luật sư là như thế nào?”

“Dạ? Thiệu đại ca là người rất tốt.” Anh chàng đẹp trai trong mắt chỉ có công việc này, hôm nay hỏi rất nhiều vấn đề nha.

“Đi ngủ sớm một chút, đi làm muộn sẽ bị trừ tiền lương.” Anh bỗng nhiên buông ra một câu phát biểu phá hỏng cả không khí.

Hừ hừ! Không đề tài gì thì cũng không nên tìm đến cái loại quy định này mà nói chứ, Sơ Tâm hung hăng dùng sức ở tay, nhéo một cái.

“Tay em mỏi rồi.” Cô mang theo giận dữ tuyên bố.

“Thật vô dụng.” Cảm giác bàn tay mềm mại của cô rời khỏi đầu vai, lại có chút mất mát, nhưng bầu không khí ấm áp hai người khó khăn lắm mới có được như thế này lại làm anh cảm thấy rất vui vẻ dễ chịu.

Chắc chắn! Vị đại luật sư này hoàn toàn không biết hai chữ “Cảm ơn” viết như thế nào sao!

“Tiêu đại luật sư.” Sơ Tâm bỗng nhiên kề sát mặt mình đến bên tai anh, nhẹ nhàng thở một hơi, ánh mắt ánh lên vẻ tinh nghịch vui đùa, cố tình nói thật uyển chuyển dịu dàng.

“Thu nhận một đại mỹ nữ, chẳng những thay anh nấu cơm dọn dẹp, còn có thể hưởng thụ sự chăm sóc tốt như vậy, có cảm thấy bản thân mình siêu, siêu, siêu may mắn hay không?”

“Rất xin lỗi là không có.” Anh nói rất thản nhiên điềm đạm, giọng nói ôn trầm xen lẫn ý cười.

“Phải.... không vậy?” Cô làm bộ muốn bóp cổ anh. “Thật sự không có sao?”

“Thực sự tôi cảm thấy mình đã thu nhận một người rất phiền toái.”

Hừ! Ngoan cố cái lại! Sơ Tâm cố tình trưng ra vẻ mặt ngọt ngào mê hoặc lòng người nhất, đem khuôn mặt kẻ sát với anh.

“Tiêu đại luật sư, bằng chính lương tâm của anh mà nói, anh đã từng thấy một cô gái xinh đẹp nào mà phiền toái như vậy chưa?”

Bỗng nhiên bị lúm đồng tiền ở cự ly gần như vậy làm cho kinh sợ, trái tim mạnh mẽ và sắt đá hung hăng đập trong lồng ngực, Tiêu Hằng Uẩn hơi sửng sốt một giây, không cần nghĩ ngợi gì..... Vươn tay ôm lấy khuôn mặt xinh đẹp.

Lấy miệng, ngậm vào cánh môi mềm mại đang hé nụ cười kia.

Viện kiểm sát

Nghĩ đến nụ hôn không khống chế được ba ngày trước, bước ra từ phòng điều tra số tám vẻ mặt lạnh lùng tao nhã của Tiêu Hằng Uẩn thoáng dao động.

Môi của cô thực mềm mại, hơi thở thực ngọt ngào, hôn vào rất có cảm giác.

Nhưng mà, sau khi hôn xong rồi lại..... Chẳng có chuyện gì xảy ra.

Cô chỉ chăm chú nhìn anh vài giây, sau đó nở nụ cười tươi tắn, nhẹ nhàng mà nói ra câu: “Em muốn đi tắm rồi đi ngủ, anh cũng đừng thức khuya quá nha.”

Đây là phản ứng bình thường của con gái sau khi bị hôn hay sao?

Cô tốt xấu gì cũng phải cho anh một cái tát, hoặc là phải nói câu “Đáng ghét, sao anh lại hôn trộm người ta”, biểu lộ một chút lập trường rõ ràng, như vậy, sự việc mới có thể có cách giải quyết chứ.

Thật sự là yêu nữ khiến người ta đoán không ra.

“Tiêu luật sư!” Giọng nói ngọt ngào êm ái cắt ngang dòng suy nghĩ của anh, quý mị như chính chủ nhân nó từ phía sau truyền đến.

Quay đầu lại, liền thấy chủ nhân giọng nói đang đứng cạnh vị kiểm sát trưởng tuổi trẻ đầy hứa hẹn vừa nói vừa cười, thấy anh xuất hiện, vội vội vàng vàng cùng đối phương nói vài câu, tùy tiện ném một nụ cười ngọt ngào chết người, rồi đi về phía anh.

Tiêu Hằng Uẩn lễ độ gật đầu với viên kiểm sát trưởng vẻ mặt thoáng có chút tiu nghỉu, yêu nữ kia đã đứng ở trước mắt.

“Rốt cuộc cũng đợi được anh.” Yêu nữ quả nhiên là yêu nữ, xoay người sắc mặt liền thay đổi, vừa rồi còn cùng người ta hi hi ha ha, vừa thấy anh đến vẻ mặt đã ỉu xìu bí xị.

Tại sao? Nhìn thấy anh cô lại mất hứng đến như vậy sao?

“Có việc gì thế?” Tiêu Hằng Uẩn hơi hơi nhíu mày, lập tức khôi phục lại vẻ mặt kiên định vững vàng gió cấp mấy cũng không thể lay chuyển nổi, nhưng kỳ thật trong lòng anh đang để ý chuyện này muốn chết.

“Em vừa mới cùng Thiệu luật sư tham gia phiên tòa ở phòng số 2 đối diện, buổi chiều anh ấy còn có một vụ kiện dân sự phải tiến hành, nhưng bây giờ khách hàng lại gọi tới nói có việc gấp, cho nên anh ấy bảo em chờ anh, mời anh qua xử lý.” Sơ Tâm đem tờ giấy Thiệu luật sư tốc kí đưa cho anh, giọng nói yếu ớt, mắt phượng ngày thường rất linh lợi cũng không có vẻ gì sáng rọi.

Tiêu Hằng Uẩn cúi đầu quét mắt qua tờ giấy, chỉ là việc nhỏ, một khách hàng yêu cầu cùng đi ký hợp đồng, phát hiện cô có chút gì đó bất thường, anh thân nhiên nhìn cô liếc mắt một cái. “Em làm sao vậy?”

“Không có ạ.” Cô không muốn nói, vẫn chỉ phụng phịu. “Thiệu luật sư muốn em đi cùng với anh.”

Vẻ mặt sao lại miễn cưỡng như vậy? Một loại cảm giác giống như bị đá kích lòng tự trọng dâng lên.

“Không muốn thì đừng đi.” Lạnh lùng ném ra câu tiếp theo, anh bước ra khỏi viện kiểm sát, bắt xe taxi.

Anh vừa mở cửa xe, cô cũng rất tự nhiên ngồi vào trong.

“Em làm sao vậy?”

“Thiệu luật sư nói em nhất định phải đi.” Sơ Tâm sắc mặt càng lúc càng xấu, bộ dáng như trẻ con cáu kỉnh nói.

“Xuống xe, em không cần phải đi.” Tiêu Hằng Uẩn không phát hiện vẻ mặt của mình có bao nhiêu giận dữ khiến cho người ta sợ hãi, lãnh khốc ra lệnh.

“Không được.” Cô đơn giản lui vào chỗ ngồi bên trong, bướng bỉnh không thèm nhìn anh, như trẻ con đem mặt dán vào cửa sổ thủy tinh nhìn phong cảnh bên ngoài.

Cô ấy bây giờ sao vậy? Rốt cuộc là cái giận chuyện gì?

Tiêu Hằng Uẩn nhũn mày, không hiểu ra làm sao, lại cảm thấy vừa bực mình vừa buồn cười, nhìn đồng hồ thấy đã gần đến thời gian hẹn gặp khách hàng, anh cũng lười tranh cãi với cô, ngồi vào xe taxi, dặn dò lái xe địa chỉ, hơi nhắm mắt lại nghỉ ngơi. [Sa: Anh đúng là đồ đầu heo, có ai hun con gái người ta xong rồi cứ lặng thinh mắt điếc tai ngơ như vậy không hả, không giận mới là lạ]

Không bao lâu đã tới chỗ hẹn, khi xuống xe anh mới phát hiện, địa điểm lại là một quán trà đạo, có tên là “Phường trà Hòa Phong”, phong cách bên trong mang đậm hơi thở Nhật Bản, cô nhân viên phục vụ vừa nhìn thấy hai người bọn họ tiến đến liền ân cần tiếp đón, bộ dáng thân thiện trên cả mức bình thường, vội vàng dẫn bọn họ đến một gian phòng.

“Tiêu luật sư, xin chào ngài, xin chào ngài.” Một người đàn ông trung niên sắc mặt sợ hãi, vừa nhìn thấy bọn họ, lập tức đứng dậy tiếp đón, biểu hiện có vẻ quá mức nhiệt tình.

“Vương tiên sinh, xin chào.” Tiêu Hằng Uẩn không quá khách sáo.

Căn cứ kinh nghiệm phán đoán nhiều năm trong nghề của anh, hẹn gặp tại nơi này, e rằng không chỉ đơn giản là “Kí hợp đồng”.

Tên Thiệu cầm thú kia trước nay đều thích nhận mấy vụ án cổ quái lập dị hiếm có, lần này không có hỏi rõ ràng, đã dẫn theo cái đuôi này đến, thật là có chút sai lầm.

Con người đen thản nhiên quét về phía bóng dáng hồng nhật bên cạnh đang trầm mặc khác thường, chỉ thấy biểu hiện của cô vẫn rất khó coi, ngay cả một chút hình tượng cuối cùng cũng đã biến mất, tự mình rót trà, coi trà như rượu hùng hục uống.

Không bao lâu, ba người đàn ông vạm vỡ mặc tây trang màu đen đeo caravat đi đến.

“Thế nào? Hôm nay còn dẫn theo viện binh đến cơ à?” Người đàn ông đi đầu rất tự nhiên ngồi xuống, châm một điếu thuốc, vẻ mặt nham hiểm hung ác lạnh lùng trừng mắt với Tiêu Hằng Uẩn.

“Vị này là Tiêu luật sư.” Vương tiên sinh run run giới thiệu.

“Xin chào.” Tiêu Hằng Uẩn thản nhiên gật đầu với bọn họ, nhận thấy đây căn bản không phải chuyện cùng khách hàng kí hợp đồng, mà là công ty đòi nợ thuê đến siết nợ.

“Sao? Thiếu nợ không chịu trả! Còn muốn tìm luật sư đến hù tôi sao.” Người đàn ông kia hung hãn rít lên, một bên quay đầu sang nói với Tiêu Hằng Uẩn: “Cậu tốt nhất bớt lo chuyện người khác đi, nếu không kết cục như thế nào, tôi cũng không dám đảm bảo.”

Tiêu Hằng Uẩn không đáp, tránh qua một bên, chỉ khoanh tay đứng nhìn.

Cũng không phải là anh sợ hãi gì đối phương, dựa vào khả năng của anh muốn giải quyết ba người này chẳng phải là vấn đề rất khó khăn gì. Chỉ là chuyện đòi nợ căn bản không nằm trong phạm vi chức trách của luật sư, anh nhiều nhất cũng chỉ có thể ở một bên giám sát, đảm bảo đối phương không có đòi nợ trái pháp luật mà thôi.

Chỉ là..... Rõ ràng biết là tình huống sẽ như thế này, Thiệu cầm thú vẫn kiên quyết muốn Sơ Tâm cùng đi, khiến cho anh cảm thấy không vui.

Không khí bên trong, bên đòi nợ cùng Vương tiên sinh lời qua tiếng lại, tình hình càng ngày càng căng thẳng, Tiêu Hằng Uẩn vẫn trầm mặc như cũ không có ý định lên tiếng.

“Vương tiên sinh! Khoản nợ này không phải là một hai trăm vạn nho nhỏ mà là hai ngàn vạn đấy.”

Người đàn ông cầm đầu như hung thần ác sát, tay nắm thành đấm đập xuống bàn, chiếc chén nhỏ trên bàn trà cũng theo đà nảy lên.

“Lần trước ông khóa thẻ tiền mặt, món nợ này tôi còn chưa tính sổ với ông. Hôm nay ông còn muốn chối!” Nói chuyện cả buổi, uy hiếp không có kết quả, người đàn ông khuôn mặt dữ tợn kia rất nhanh xắn tay áo, trên cánh tay có một vết dao chém thật dài không chút nào che dấu lộ ra. “Tóm lại, hôm nay ông có cho tôi câu trả lời thỏa đáng hay không!”

“Tôi..... Tôi.....” Vừa thấy vết sẹo khiến cho người ta sợ hãi, Vương tiên sinh sợ tới mức mặt cắt không còn giọt máu.

Không khí nhất thời ngưng trệ.

“Cạch.” trong một khắc nguy cấp này, một cái chén trà nho nhỏ bị đập thật mạnh xuống bàn, suýt nữa thì bị bể nát.

Nhìn lên, thì ra là Sơ Tâm từ nãy vẫn chăm chú uống trà. “Các anh ép buộc ông ấy như vậy thì có ích gì?”

“Vị tiểu thư này, cô không cần xen vào việc của người khác.”

Người đàn ông đi đầu bắt đầu đi vào, tiện thể đảo qua gương mặt xinh đẹp của cô mấy mươi lần, lại thấy cô muốn nhúng tay vào nên mới buông lời cảnh cáo.

Đôi mắt cô hơi hơi nhướn lên, nét mặt không chút thay đổi lạnh lùng trừng mắt nhìn hắn ta lườm một cái, lật cổ tay lên, vết sẹo màu hồng nhạt đập vào mắt mọi người rất rõ ràng, tiếng nói nhẹ nhàng lạnh lùng vang lên.

“Đây là cái gì anh nên biết chứ!”, chủ nhân đôi mắt phượng ý chỉ tay vào chỗ đó, mang theo vẻ âm lãnh hiểm thấy.

Cô đang làm gì vậy? Hai hàng lông mày của Tiêu Hằng Uẩn càng nhíu chặt, thân hình thon dài giống như báo đen chuẩn bị tập kích con mồi, chăm chú đề phòng cao độ, không ngờ tình thế lại xoay chuyển xấu đến như vậy.

“Cô.....” Ba gã vạm vỡ kinh ngạc nhìn vết sẹo kia, sắc mặt biến đổi nhanh chóng.

“Muốn đòi nợ vậy thì cứ đòi đi.” Sơ Tâm kéo tay về, một tay chống cằm, nhẹ nhàng lên tiếng, ở trong mắt đàn ông xem ra có phần quỵến rũ.

“Đúng, đúng.” Tên đàn ông cầm đầu thế nhưng rất ngoan ngoãn vuốt cằm, quay đầu, vẻ mặt nghiêm túc cũng không còn hung ác nói với Vương tiên sinh: “Khoản nợ của Quý công ty, Vương tiên sinh chuẩn bị thế nào? Nếu chúng tôi cứ như vậy mà trở về cũng sẽ rất khó ăn nói.”

“Tiêu luật sư..... Cậu nói đi..... Làm sao bây giờ?” Mới vừa rồi mối nguy hiểm tạm thời qua đi, nhưng Vương tiên sinh vừa thấy chiến tranh lại sắp sửa nổ ra, vô lực giải quyết, vội vàng quay đầu cầu cứu viện binh.

“Thiếu nợ thì phải trả đó là chuyện đương nhiên, Vương tiên sinh, ngài mới vừa rồi có nói quý công ty sắp đầu tư sản phẩm mới, chưa tung ra thị trường.....” Tiêu Hằng Uẩn thản nhiên lên tiếng, thái độ chuyên nghiệp không chút run sợ chậm rãi phân tích, trong lòng lại tràn ngập nghi vấn.

Anh đương nhiên sẽ không ngu ngốc đến mức tin đối phương vì vết thương của Sơ Tâm dài hơn so với hắn ta mà ngoan ngoãn hòa hoãn.

Vậy nguyên nhân sâu xa rốt cuộc là gì? Anh phải nhanh chóng tìm hiểu chuyện này mới được!

6. Chương 6

“Sơ Tâm, vừa rồi chuyện gì xảy ra vậy?” Bước ra khỏi quán trà Hòa Phong, cô lại phụng phịu như cũ, một câu cũng không nói, Tiêu Hằng Uẩn rốt cục lên tiếng phá vỡ trầm mặc.

Mắt phượng nghiêng nghiêng nhìn anh liếc một cái, lại cúi đầu, cự tuyệt sự quan tâm của anh, chỉ chăm chăm cúi người bước đi, tay lại bị kéo lại.

“Anh làm gì vậy?” Cô tức giận muốn gạt tay anh ra, nhưng thế nào cũng không thoát ra được, nhướn mày trừng mắt với anh, trong đôi mắt sáng nhuốm một tầng lửa giận hừng hực.

“Em bị mù màu sao! Không thấy đèn đỏ à?” Nhìn thấy cô không sợ chết bước phăm phăm về phía trước, Tiêu Hằng Uẩn lửa giận cũng bốc ngùn ngụt. Anh căn bản không phải người thích to tiếng với người khác, tức giận đến tóc tai dựng đứng. Nhưng mà gặp phải một người như cô những thứ như: bình tĩnh, lý trí, lịch lãm, tự chủ của anh tất cả đều trở thành tứ đại giai không, hóa thành tro bụi.

Đáng ghét! Cơ thể cô khó chịu, anh còn quát to với cô! Sơ Tâm trừng mắt với anh, miệng mếu máo, khóe mắt bỗng nhiên đỏ lên.

“Em, em làm sao vậy?” Vừa rồi còn hung hãn như vậy, sao chỉ chớp mắt một cái, vẻ mặt đã lập tức như sắp khóc đến nơi rồi hử.

“Anh làm gì mà hung dữ như vậy chứ!” Về quyền rũ động lòng người hay giáo hoạt tình quái tất cả đều biến mất, tuổi tác bỗng nhiên quay ngược mất hai mươi năm, như một cô nhóc đứng dụi mắt, trong lòng còn đang kể tội anh, uống công cô lúc nãy còn giúp anh giải quyết ba tên côn đồ kia.

Nếu vừa rồi chỗ hẹn không phải vừa vặn là “Quán trà Hòa Phong” mà cô cùng chị Vị Noãn đầu tư, với lại đối phương vừa vặn nhận ra được “Vết thương” của cô, đoán ra cô là em gái của bà chủ khách sạn “Đường Châu Mộng” Phong Vị Noãn, sự việc chỉ sợ là sẽ rất khó giải quyết.

“Anh.....”

Anh sao lại hung dữ như vậy ư? Đương nhiên là bị cô chọc tức rồi! Tiêu Hằng Uẩn muốn phản bác lại cô, nhưng nhìn thấy bộ dạng cô thực đáng thương, cũng không đành lòng lên tiếng.

“Anh đã không hỏi em bị làm sao còn hung dữ như vậy nữa.”

“Sao anh lại không hỏi chứ?” Anh ở viện kiểm sát đã từng hỏi qua rồi mà.

“Anh không thích em!” Cô tiếp tục lên án.

“Anh, anh nào có không thích em?” Được rồi! Cô là cô nhóc đại phiền toái không hơn không kém. Nhưng mà anh từ đầu tới cuối đều không có một chút nghĩ “Không thích” trong đầu, hơn nữa nếu không thích cô, sao có thể không khống chế được mà hôn cô?

“Gạt người ta.....” Hu hu! Cô rất khổ sở! Cô rất nhớ anh trai.

Trước kia những lúc khó chịu, anh trai đều mang cô tới chỗ bác sĩ, tuy rằng cô rất ghét việc đi khám bệnh, nhưng mà có anh trai đi cùng cô cũng an tâm hơn rất nhiều.

Hu..... Cô rất nhớ anh trai, trên thế giới này sẽ không bao giờ có người thương yêu cô giống như anh trai nữa.

“Ngoan, được rồi, đừng khóc.” Anh hùng khó qua ải mỹ nhân, Tiêu Hằng Uẩn mở to mắt nhìn cô một lúc lâu, thở dài, giọng nói lạnh lùng nghiêm túc cũng dịu đi vài phần, đôi tay anh không nhịn được xoa đầu cô như âu yếm cún con.

Cơ thể không khỏe dẫn đến tâm tình không vui, có anh dịu dàng an ủi, rốt cuộc nỗi khổ tâm cô kiềm nén bấy lâu vỡ òa.

“Hu.....” Nghe thấy giọng anh an ủi cực kỳ giống anh trai luôn cưng chiều của cô, cô chỉ biết chạy ù đến ôm chầm lấy anh, vùi mặt vào vòm ngực ấm áp vững chắc của anh, khóc nức nở.

Từ sau khi anh trai ra đi, buổi tối cô đều ngủ không ngon, thường mơ thấy anh trai xảy ra những chuyện không may, nửa đêm giật mình tỉnh dậy, lại phát hiện chỉ còn một mình cô ở nơi xa lạ này.

Có lẽ bởi vì Tiêu học trưởng là kẻ thù không đội trời chung từ nhỏ đến lớn của anh trai, cho nên ở trong thế giới xa lạ này, anh ngược lại trở thành người duy nhất làm cho cô có cảm giác an tâm và quen thuộc.

Sau khi cùng anh ở chung một chỗ, cô luôn thích trêu đùa anh, chọc tức anh, đó là bởi vì cô rất nhớ anh trai, nhìn anh bị cô trêu đến tức không chịu nổi hoặc là mặt đỏ mà không biết, cô sẽ cảm thấy rất an tâm, thậm chí nghĩ đến bộ dáng của anh và anh trai tranh hơn thua trong bệnh viện năm ấy.

Tiêu Hằng Uẩn nhìn cô khóc bồi rồi đến mức luống cuống chân tay, cuối cùng cánh tay vẫn cẩn thận nhẹ nhàng ôm lấy cô gái nhỏ bé và yếu ớt kia, mặc cho thân hình yếu đuối mềm mại hương vị ngọt ngào kia tựa vào trong lòng anh.

Khóc một hồi lâu, khổ sở tủi thân trong lòng Sơ Tâm cũng dần dần tiêu tan, cô cố ý đem nước mắt quệt hết lên áo sơ mi của anh, rồi sau đó mới đẩy ra anh.

“Em khóc xong rồi?” Giọng nói ôn trầm thản nhiên hỏi, nhưng vẫn chưa mất hết vẻ quan tâm.

Cô gạt gạt đầu, rất trẻ con định lấy quệt cánh tay lau sạch nước mắt.

Tiêu Hằng Uẩn kéo tay cô xuống, cầm chiếc khăn tay nhét vào tay cô, không để cô cẩu thả làm đau da thịt trắng nõn, rất dịu dàng hỏi:

“Em có thể nói cho anh biết vì sao em lại khóc không?”

Chỉ thấy cô ngẩng đầu, trong đôi mắt phượng vẫn còn vương lại chút nước, mở miệng tuyên bố giọng dặc khiến cho Hằng Uẩn suy nghĩ đến nỗi đầu cũng không đoán ra được đáp án:

“Em bị đau răng.”

Tiêu Hằng Uẩn nhìn cô, khuôn mặt tuấn lãng lạnh nhạt tràn đầy vẻ bất đắc dĩ.

Con gái, thật đúng là người ngoài hành tinh.

Nếu lấy lệ phí theo giờ từ tám ngàn đến một vạn hai của Tiêu đại luật sư mà tính thì nội trong một buổi chiều này một tháng tiền lương của Hoa Sơ Tâm đã bị trừ đến không còn đồng nào.

Tiêu đại luật sư từ nhỏ đến lớn chưa từng bị đục nước béo cò như vậy, lại còn lần đầu tiên xin nghỉ cả buổi chiều, đưa một người “Phiền toái” đến đau đầu nào đó đi khám nha sĩ.

Khám nha sĩ xong, còn bị kéo đi ăn một ly kem chuối siêu lớn.

Điều này làm cho Tiêu Hằng Uẩn vô cùng hối hận vừa rồi lãng phí bao nhiêu là tâm tình thương cảm ở trên người cô, cô gái này đau răng cũng phải kêu oai oái, căn bản là thiên lý rõ ràng, báo ứng không hề sai.

“Anh ăn nhanh lên không là kem sẽ tan hết đấy.” Lúc này không bệnh không đau, tâm trạng thật tươi tỉnh sáng lại quay trở về, Hoa Sơ Tâm một tay lôi văn kiện trên tay Tiêu đại luật sư đi, một tay nhét thìa bạc vào trong tay anh. “Ăn thôi! Ăn thôi! Rất ngon đó.”

“Lần sau có đau răng cũng không được ôm anh khóc nữa.” Anh cũng không phải là cô, lớn như vậy rồi còn thích ăn đồ ngọt, Tiêu Hằng Uẩn nghiêng qua liếc cô một cái, lấy lại tập văn kiện, thản nhiên trêu chọc.

Nhìn thấy cô vừa nãy tính tình còn giống một đứa con nít thích đùa giỡn, có đau cũng không chịu đi khám nha sĩ, lúc này lại giống một cô bé mới lớn, hí ha hí hửng ăn kem.

Anh chưa từng gặp qua một cô gái nào hay thay đổi, thần bí giống như cô.

Khi thì giống một cô gái trưởng thành quyền rũ lẳng lơ, có khi lại phẳng phất bản chất hồn nhiên ngây thơ, giờ tay nhắc chân cũng luôn khiến người khác hoa mắt mê mẩn.

Từ biểu hiện của cô ở công ty, cùng với khả năng ứng đáp tiền lùi khéo léo cũng có thể thấy cô tuyệt đối không phải người non nớt vừa mới bước chân ra ngoài xã hội, hơn nữa sự can đảm mà lúc nãy cô thể hiện ở quán trà càng cho thấy cô không phải là một cô gái bình thường.

Suy đoán tới đó, lai lịch của cô e là còn phức tạp hơn so với tưởng tượng của anh nhiều. Quên đi quên đi, anh không muốn biết.

Chờ anh trai cô trở về, là anh có thể đẩy cái cục nợ này đi rồi, cần gì phải tự chuốc lấy phiền não, cứ tiếp tục nghiên cứu vụ án là được rồi.

“Anh không ăn à?” Nhìn dáng vẻ anh ngồi nghiêm chỉnh, Hoa Sơ Tâm cảm thấy rất thú vị.

“Không ăn.” Quay về với văn kiện quen thuộc, anh rất nhanh đi vào trạng thái chuyên tâm.

“Ách.” Cô thông minh như vậy, tại sao có thể không phát hiện anh vừa mới nhìn cô nhỉ?

Mấy ngày nay, ngoại trừ nụ hôn bất ngờ kia, cô đã sớm phát hiện ánh mắt đàn anh càng lúc càng hay ngừng lại trên người cô, tần suất ngày càng lớn, mà tất cả đồng sự ở trong công ty đều có cảm giác đó.

Như hôm nay Thiệu luật sư đẩy cô đi ra ngoài cùng đàn anh, có lẽ cũng là muốn tạo cơ hội cho bọn họ mà thôi?

Ví dụ như, tình huống vừa mới nếu nóng nảy một chút, đàn anh còn có thể có cơ hội diễn một màn anh hùng cứu mỹ nhân, dù sao thì đàn anh từ lúc còn học trung học đã là đội trưởng đội kiếm đạo kiêm đại diện tiêu biểu của đội nhu đạo.

Nhưng mà, nghĩ kỹ lại thì anh thật sự rất đáng yêu!

Được rồi! Dùng từ đáng yêu để hình dung một người đàn ông thì thật là có chút kỳ quái, hơn nữa lại là hình dung một người mà trong mắt người ngoài là một quý công tử nhẹ nhàng, lãnh đạm tao nhã, thông minh, hơn nữa vị quý công tử này thân cao có khi ít nhất 1m8.

Chỉ là anh quá nghiêm túc, quá tận tụy, cứ nhất định phải làm việc cho đến tận cuối ngày lúc đó mới mong làm giảm đi cái vẻ chuyên chú. Còn có khuôn mặt tuấn tú luôn lộ vẻ lạnh lùng, nhanh trí, đáng vẻ vững vàng gió thổi không lay, nhưng vừa nghe đến chữ mờ ám về mặt sẽ không tự giác mà đỏ ửng, thật sự, thật sự rất đáng yêu.

Hoa Sơ Tâm nghĩ thầm, khéo miệng nhếch lên một nụ cười xấu xa, bắt đầu xúc một thìa kem lớn, thân thân mật mật dịch đến bên ai đó, cười đến cực kỳ ngọt ngào, còn đem kem để sát vào khéo miệng anh.

“Nào, anh ăn thử một miếng đi nào, rất ngon đó.”

Khuôn mặt tuấn tú nhú mồm, hé miệng né tránh, ánh mắt nhìn chằm chằm tài liệu trong tay, hàng lông mi dài khép xuống lại để lộ một chút ý cười.

“Ngoan nào, trẻ em không cần phải ăn kiêng, nào, há miệng ra, a ” bàn tay nhỏ bé của cô chộp tới, tính kéo mặt anh xuống.

“Em tự ăn đi, anh không ăn đồ ngọt.” Tiêu Hằng Uẩn hai ba đẩy tay cô ra, may là gần đây thịnh hành loại ghế lô nhỏ, nên không ai thấy được cảnh anh đường đường là một đại luật sư lại cùng cô gái nhỏ này dây dưa không rõ.

“Anh lúc nào cũng nói anh chưa từng ăn kem hương chuối, bây giờ là cơ hội hiếm có, lại có mỹ nữ đút cho anh ăn, nhất định phải ăn một miếng chứ, đây là mỹ vị nhân gian, thật sự rất ngon đấy.” Hoa Sơ Tâm nhìn ly kem đang tan nhanh, dứt khoát tự mình ăn luôn một miếng.

“Nhưng mà cũng chỉ là kem.” Tiêu Hằng Uẩn thản nhiên bác bỏ một câu.

“Hắc hắc.” Trong đầu thoáng qua một ý nghĩ thập phần gian ác, Hoa Sơ Tâm quyết định làm một chuyện kinh thiên động địa. “Anh đã từng xem qua mấy bộ phim cổ trang chưa? Anh có biết tại sao những người không chịu uống thuốc ở trong phim, cuối cùng cũng đều phải uống không?”

“Không biết.” Vu án tại sao kéo dài tới lúc này mà vẫn không có chút trọng điểm rõ ràng nào nhỉ? Tiêu Hằng Uẩn thuận miệng trả lời, ánh mắt lúc này sớm nghiêm túc chăm chú nhìn vào tài liệu.

Trong lúc anh đang chìm đắm trong tình tiết vụ án rối rắm, một đôi tay nhỏ bé mang trang sức quay mặt anh lại, anh vừa mới nghĩ đến việc mở miệng mắng cô, thì một cái gì đó ngọt ngào mềm mại, lạnh lạnh, rất cuộc đột nhiên ngậm vào lấp kín miệng của anh!

Là..... cô?

Đầu lưỡi lạnh lạnh mềm mại len vào khoang miệng anh, rồi rất nhanh lại rút trở về, tiếp theo, cảm xúc rất tuyệt kia, trong vài giây ngắn ngủn mà dần tan biến.

Tiêu Hằng Uẩn dần lấy lại bình tĩnh sau hồi kinh ngạc, chạm vào miệng, cái lạnh lạnh cô lưu lại ở trong miệng anh chạm đến gai vị giác, ngọt ngào bao lấy tế bào vị giác của anh, con người đen tinh nhuệ của anh xuất hiện vẻ trống rỗng hiếm thấy, sau một lúc lâu, không thể tin được nhìn cô gái nhỏ kia tiếp tục vui đùa ăn kèm.

“Hoa Sơ Tâm!”

Đôi mắt phượng của Hoa Sơ Tâm từ trong ly kem chuối ngẩng lên lấp lánh, vẻ mặt vô tội.

“Em, rất ngon đúng không?”

. Ba, hai, một.

Yeah!

Anh, lại, đỏ, mặt!

Trên thế giới đúng là còn có người như thế, có thể làm hỏng hết mọi chuyện lãng mạn. Nếu có số đen “Sát thủ lãng mạn” thì Tiêu Hằng Uẩn chắc chắn sẽ được liệt vào top dẫn đầu.

Rõ ràng, cô bạo dạn đi hôn anh, phá vỡ ranh giới không rõ ràng giữa hai người lúc đó. Mà xét đến cùng thì lấy lương tâm nghiêm khắc mà tha thứ thì bản thân anh cũng khá thích nụ hôn ngắn ngủi hai giây kia. Thậm chí, nếu không phải anh tự chủ tốt, chỉ sợ đã sớm đem cô ôm vào trong lòng mà ngẫu nhiên hôn một trận.

Nhưng mà! Sai là sai ở chỗ anh không nghe theo khát khao của bản thân. Không chỉ như thế, anh lại còn hét lên với cô.

Đúng! Không sai. Anh “hét” cô.

“Anh nói rồi anh không ăn !” Chỉ một câu nói ngu xuẩn như vậy đã triệt để phá hủy hoàn toàn sự hòa thuận thân mật hiếm có giữa hai người.

Anh hầu như còn nhớ rõ, đôi mắt phượng xinh đẹp kia kinh ngạc nhìn anh mãi, trên mặt hiện lên vẻ tổn thương, sau đó là cất giọng nói rất hối hận, rất yếu ớt: “Ồ, thực xin lỗi, em biết rồi.”

Tiếp theo, hai người không nói gì đi một mạch về công ty, ngày kế tiếp, cô bề ngoài vẫn giống như trước, rất phong độ giúp anh làm việc, chuẩn bị bữa sáng và bữa khuya, khi nói chuyện với anh vẫn mang theo nụ cười ấm áp rạng rỡ.

Nhưng mà trừ những thứ đó ra, tất cả đều đã thay đổi.

Cô sẽ không nhân lúc anh bận đến sát đầu mẻ trán, chạy tới tìm anh tán gẫu, cũng sẽ không dùng mấy câu mờ ám chẳng ra làm sao để chọc giận anh, ở nhà, lại càng không mặc mấy thứ quần áo khiến ai đó sôi máu, dồn sức niệm chương điều của luật pháp hình sự.

Cô trở nên rất xa lạ, rất nhu thuận, làm cho anh..... thấy quá bất an.

“Tiêu luật sư.....”

Giọng nói trong veo vẫn thường quấy nhiễu anh, lúc này vừa lễ phép lại cẩn thận vang lên bên tai.

“Hả?” Tiêu Hằng Uẩn ngoài miệng thì hờ hững, nhưng trong lòng anh lại hoàn toàn không sao bình tĩnh được.

Có trời mới biết anh đang nghĩ đến mấy cảnh vạ phần xúc động trong nhiều bộ phim truyền hình, giống như nhập thân vào vai nam nhân vật chính, dùng sức nắm lấy bả vai của cô la to: “Cô gái đáng ghét này! Không được..... Không được đối với tôi như vậy! Em muốn tôi cũng được, đánh tôi cũng được, hận tôi cũng không sao! Nhưng mà không được không thèm để ý gì tới tôi.....”

E hèm..... Suy nghĩ nhiều quá rồi, anh lúc này vẫn tiếp tục là một Tiêu Hằng Uẩn lạnh lùng tao nhã.

“Cho em xuống chỗ rẽ phía trước, cảm ơn.” Một câu nói khéo léo hoàn toàn đáp ứng đủ 5 tiêu chuẩn “ôn hòa, hiền lương, cung kính, tiết kiệm và khiêm nhường”, lại hoàn toàn không phù hợp với hình tượng của Hoa Sơ Tâm.

“Em không về nhà hả?” Tiêu Hằng Uẩn rất kiềm chế thần nhiên hỏi. Hôm nay hiếm khi lái xe đi làm, tính thừa dịp tan tầm thì tiện thể đón cô về nhà, sau đó từ từ nói chuyện.....

“Em có hẹn gặp Thiệu đại ca ở Thành Phẩm, chờ lát nữa anh ấy sẽ từ cục cảnh sát vòng lại đây đón em.” Giọng cô máy móc, trả lời cũng máy móc ngay cả nụ cười cũng theo kiểu công nghiệp..... Giống như đang nói chuyện với khách hàng của công ty vậy.

“Hai người định đi đâu?” Anh gần như vô ý không cảm thấy miệng mình có bao nhiêu phần nghiêng răng nghiêng lợi.

“Ăn cơm, xem phim.”

“Ừ.” Nghe thì cũng bình thường, chỉ là ăn cơm, xem phim thôi, Tiêu Hằng Uẩn nhin xuống cảm giác không vui đang vô cớ cuộn cuộn lên, tính tự trấn an mình.

Ăn cơm thì có thể làm gì chứ? Nhiều nhất cũng chỉ có thể tâm sự về chuyện trong ngày thôi! Còn xem phim, ở cái chỗ tối tối đó, đàn ông biến thái giống như Thiệu cảm thú bình thường chắc cũng không đi quá mức đâu, ở nơi công cộng, nhiều nhất cũng chỉ có thể sờ sờ bàn tay nhỏ bé, ôm ôm cái eo thon nhỏ, cũng coi như không phải tội ác gì lớn.

Xem xong phim, thời gian còn sớm thì có thể đi shopping, ăn kem.

Nếu đi dạo phố, sẽ khó tránh nắm lấy bàn tay nhỏ bé đó, nếu đi vào chỗ đông người, nhiều nhất cũng có thể cho Thiệu cảm thú hấn đem cô ôm vào trong lòng, như vậy cũng không phạm tội gì lớn, còn nếu đi ăn kem..... Nếu đi ăn kem.....

Tiêu Hằng Uẩn. Người đang làm cái gì vậy? Buông vô lăng là không có gì giúp được đâu.

“Tiêu luật sư, này, này, anh đi quá rồi...” Một tràng tiếng nói dịu dàng đáng yêu bỗng nhiên vội vàng vang lên cắt ngang dòng suy nghĩ của anh.

Không, nghe, thấy.

“Tiêu luật sư?” Giọng nói tiếp tục hoang mang lo lắng. “Chỗ này quá chỗ em hẹn với Thiệu đại ca rồi... Nếu anh không tiện quay lại, em có thể xuống chỗ này rồi tự đi qua đó cũng được.”

Nhất định, không, nghe, thấy.

“Tiêu luật sư!” Ở bên này có người bắt đầu nổi cáu.

Con người đen sâu thẳm rét lạnh thản nhiên lườm cô một cái, lấy di động rất nhanh ấn xuống một phím.

“Thiệu cảm thú, Hoa Sơ Tâm hôm nay không rảnh.” Cái giọng trầm ấm của anh có mấy phần lạnh lẽo.

“Phải không đó?” Đầu điện thoại bên kia truyền đến một tiếng cười sớm liệu được việc sẽ thành. “Cô ấy vì sao không rảnh?”

“Có vụ án khẩn cấp phải xử lý.” Anh hờ hững mở miệng, không mấy may để ý đến đôi mắt phượng đang trừng anh.

“Vụ án khẩn cấp? Dân sự hay là hình sự?” Thiệu Vũ Cần trêu chọc hỏi.

“Trước mắt là dân sự, có chỗ cần phải hòa giải, nhưng không loại trừ khả năng sẽ chuyển thành vụ kiện hình sự.” Tiêu Hằng Uẩn dường như có chút thâm ý liếc cô gái nhỏ đang trừng mắt bên cạnh.

“Cậu tính đem cô đi làm gì?” Thiệu cảm thú tự động phát huy sức tưởng tượng vô cùng đặc biệt của mình, giọng nói pha chút hạ lưu hỏi.

“Cũng không có gì đặc biệt, tạm biệt.” Tiêu Hằng Uẩn nói ngắn gọn xong, cúp điện thoại.

“Tiêu Hằng Uẩn, anh rốt cuộc muốn thế nào?” Hoa Sơ Tâm trừng mắt nhìn anh nửa ngày, thấy anh từ đầu đến cuối đều thờ ơ, cuối cùng thì nổi cáu.

Cho dù cô hôn trộm anh là sai lầm đáng bị thiên lôi đánh xuống, tội ác tày trời, thì cũng không cần phải phong tỏa cuộc sống an nhàn của cô để trừng phạt chứ!

Nếu anh thật sự để ý như vậy, tạo sao lúc ấy lại không dứt khoát cảnh cáo cô phải quên đi?

Vừa nhớ đến tình cảnh ngày hôm đó, cô liền..... không biết nên nói sao cho phải.

Nên trách anh không hiểu tình cảm, hay là tự trách bản thân đã tự mình đa tình? Nhưng mà nếu phải thực sự so đo với nhau thì anh không phải cũng hôn trộm cô rồi sao, lần đó coi như là huê nhau, tại sao lại so đo thành như vậy!

Hoa Sơ Tâm càng nghĩ càng bực mình.

Hoàn toàn không phát giác ra chuyện này hoàn toàn là chuyện “Trong nhà chưa tỏ, ngoài ngõ đã tường”. Nếu không, dựa vào trí thông minh nhỏ bé của cô, nhất định liếc mắt một cái là có thể đoán ra là người nào đó đang ghen, nhưng hành động lại tỏ vẻ ngốc nghếch.

Bất quá, ai bảo cô tự tin hai mươi bốn năm qua, tất cả đều vào một ngày nào đó bị anh đập nát.

“Nếu thật sự ghét em như vậy, em sẽ mau chóng tìm chỗ dọn ra ngoài, sẽ không làm phiền anh nữa.” Giọng nói của cô đau đớn, khổ sở cất lên.

Lời vừa mới thoát khỏi miệng, xe đột nhiên chồm lên rồi tấp vào một bên đường, Tiêu Hằng Uẩn quay đầu lạnh lẽo trừng cô, khuôn mặt tuấn lãng không chút biểu tình khiến người ta kinh hãi.

“Chờ anh.” Anh lạnh lùng ném xuống hai chữ, xuống xe đi vào cửa hàng tiện lợi ở gần đó.

Nhìn anh đi vào trong cửa hàng, qua cửa kính thủy tinh trong suốt của cửa hàng, có thể thấy bóng dáng cao gầy đi như bay vào trong đó.

Chẳng hiểu tại sao Hoa Sơ Tâm thấy mình bị vứt lại thì bỗng nhiên cảm thấy có chút chua xót, lần trước bị dứt khoát cự tuyệt ngay lập tức, trong lòng chắc chắn là khó chịu và kinh ngạc, nhưng mà nghĩ kỹ lại, kỳ thật..... còn có chút đau lòng.

Phải chăng cô đã thích anh, nếu không thì tại sao lại làm ra nhiều hành động yêu thương nhưng nhớ như vậy?

Nhưng mà..... cho dù anh không thích cô, cũng không cần phải hung hăng hét lên với cô như vậy chứ. Hay là, anh căn bản là ghét cô? Nhưng ngại tổn hại đến tác phong lịch lãm nên mới không nói ra?

Thấy anh xách một túi đồ linh kinh từ trong cửa hàng đi tới, cô vội vàng rút hai cái khăn giấy ra, xóa sạch nước mắt nổi lên trong hốc mắt, quay đầu nhìn ra ngoài cửa, không cho anh phát hiện ra sự yếu đuối của cô.

Lặng lẽ nhìn chằm chằm đám xe cộ đang qua lại bên ngoài, nhưng tâm tư lại quẩn quanh người đang mở cửa xe, kéo theo anh lên xe là hương vị khiến tim cô đập rộn ràng, là vị trà cổ long nhàn nhạt và hơi thở nam tính quen thuộc.

“Cho em.” Giọng nói hết sức mê mẩn, thản nhiên cất giọng lên, một túi gì đó lạnh lạnh bị nhét vào trong lòng cô.

Quay đầu lại, anh đã bắt đầu cho xe chuyển ra ngoài chỗ dừng, không nhìn cô mà chăm chú nhìn thẳng mặt đường, đào sâu trên mặt có một vết đỏ nhàn nhạt.

Hoa Sơ Tâm hoang mang cúi đầu mở gói to ra, chỉ thấy đầy một túi kem, có vị chocolate, ô mai, hương thảo, bạc hà.....

Này, đây là ý gì vậy? Tim một lần nữa đập sai nhịp, Hoa Sơ Tâm không thể xác định suy đoán của mình.

Anh không nói lời nào, không giải thích, cô cũng không chịu mở miệng, chỉ sợ nói ra ý nghĩ dự đoán của mình. Đi một mạch về nhà trọ, không khí vẫn căng thẳng như trước, mãi đến khi cô đem từng hộp kem bỏ vào trong tủ lạnh, chuẩn bị trở về phòng, anh mới đột nhiên xuất hiện bên cạnh tủ lạnh, chặn đường đi của cô.

Cô quay đi hướng khác, anh lại xoay người chắn, cứ như thế vài lần làm cô nổi nóng.

“Anh rốt cuộc muốn làm cái gì vậy hả!” Cô ngẩng cằm lên, do lửa giận mà đôi mắt phượng lấp lánh thẳng tắp trừng anh.

“Hồi còn bé anh bị bệnh suyễn, không có thể ăn kem được.” Tiêu Hằng Uẩn chăm chú nhìn cô một hồi lâu, rồi bỗng nhiên mở miệng, thanh âm có chút nén lại. “Cho nên anh vẫn rất hâm mộ những người có thể ăn kem.”

“Hả?” Anh, anh vì sao lại nói chuyện này?

“Có một ngày anh nhân lúc trong nhà không có ai, lén đi ăn vụng kem trong tủ lạnh, sau đó bệnh suyễn tái phát.” Tiêu Hằng Uẩn nhìn thấy vẻ mặt cô kinh ngạc, trong lòng cũng không hiểu được tại sao mình lại muốn nói việc này với cô. “Nếu anh trai không đúng lúc về nhà, thì có lẽ anh đã chết rồi.”

“Vậy sao anh còn mua kem?” Nếu anh từng thiếu chút nữa vì kem mà chết, thì tại sao lúc này còn muốn mua nhiều kem như vậy? Cô kinh ngạc hỏi, tất cả chỉ số thông minh trong cơ thể ở trước mặt anh đều biến mất dạng.

Tiêu Hằng Uẩn tiến lên trước một bước, đem cô vây ở giữa tủ lạnh và ngực mình, ánh mắt ngược lại sâu thẳm nồng nàn, lẳng lặng ngắm cô, nghe thấy tim mình đập càng thêm kịch liệt.

Đã mấy ngày thấp thỏm nhớ mong, cuối cùng cũng được ở trong khoảng cách gần sát cô, làm cho anh thấy rõ suy nghĩ của mình. Khuôn mặt tuần tú dần dần nhẹ nhàng ửng hồng.....

“Bởi vì anh muốn ăn một lần nữa.”

“Ăn cái gì?” Nhìn thấy khuôn mặt tuần tú của anh ngày càng tiến đến gần, cô hình như cũng hiểu được một chút.

Nắm lấy hõm gáy của cô, đôi môi mỏng cúi xuống nuốt lấy câu hỏi của cô, lấy hành động thay cho đáp án.

“Em.”

7. Chương 7

Cái gọi là “Có một tất có hai, có ba mới đủ lẽ, về sau đều tùy ý”, chính là tình huống như vậy.....

“Á.....” Sơ Tâm Tâm vừa mới dậm bước vào văn phòng, đã bị vị đại luật sư vẻ ngoài đứng đắn ôm lấy hôn ngấu nghiến.

Tiêu đại luật sư một tay kéo lấy thân hình mảnh mai thon nhỏ, ép chặt vào trong ngực mình, viên môi nghiêm cẩn, cúi đầu thật sâu hôn lấy bờ môi đỏ mọng ngọt ngào, dây dưa không dứt, nhiệt tình khiêu khích.

Môi lưỡi không ngừng sục sạo rồi quấn lấy, mãi cho đến khi nghẹt thở mới dừng lại.

“Anh thật là phiền quá đi.” Bờ môi hồng phấn sau phút hôn nồng nhiệt lóe vẻ bóng láng mê người, hơi hơi thở dốc, đôi mắt phượng lấp lánh của Sơ Tâm tỏa ra ánh sáng rực rỡ khiếp người, vừa tức vừa buồn cười trềng lên, còn anh chàng tuần láng kia tuy rằng nét mặt không chút thay đổi, nhưng vẫn còn phảng phất chút ửng hồng.

Từ sau khi “sự kiện kem” kết thúc, quan hệ vốn đã mờ ám không rõ ràng giữa hai người lại càng kỳ quái, lạ lùng hơn nữa.

Tiêu đại luật sư anh lại tiếp tục cuộc sống làm việc điên cuồng, nhưng có chút khác biệt là, anh bắt đầu lấy đủ mọi cớ để gọi cô vào văn phòng.

Giống như vừa rồi, từ sáng sớm đã bị gọi đến, tất cả tư liệu mà Tiêu đại luật sư cần cô đã giúp anh sắp xếp, anh tuy thông minh cũng tìm không thấy cớ gì để gọi cô, đành phải nhấn điện thoại, trực tiếp dùng giọng nói chững chạc nghiêm túc thông báo: “Hoa trợ lý, mời cô đến văn phòng tôi một lát.”

“Có việc gì không ạ?” Cô đương nhiên biết Tiêu đại luật sư muốn làm gì rồi, nhưng vẫn dứt khoát cố tình dùng giọng nói ngọt ngào, vô tội hỏi lại.

“Cứ vào rồi nói sau.”

Còn vào văn phòng để làm gì thì cô lúc này đã biểu diễn qua một lần.

Mỗi lần hôn hoàn cô, con người đen tinh nhuệ thường ngày của anh nhất thời sẽ xuất hiện chút hoang mang, cứ như mình vừa mới bị quỷ nhập nên mới có thể kêu cô vào, sau đó anh lại húng hắng, dùng giọng nói vững vàng chính trực như trước tuyên bố:

“Em có thể trở về làm việc.”

Nói xong, chính anh lại quay về chỗ ngồi đang ngập trong đồng hồ sơ chông chất như núi, sau đó khuôn mặt tuần tú đang ửng hồng lại tiếp tục nghiêm túc xử lý công việc.

“Anh thật sự phiền chết đi được! Toàn quấy rầy em làm việc, đi tới đi lui thực là đáng ghét mà. Em nói trước, đây là lần cuối cùng, đừng có kêu em vào nữa đó.” Đôi mắt phượng lấp lánh của cô dán vào anh, chuẩn bị trở về làm việc, nhưng không khỏi buồn cười cảnh cáo.

Từ sau khi tình hình nào đó đã sáng tỏ thông suốt, cô cuối cùng cũng lấy lại sự tự tin, khôi phục bản tính bướng bỉnh trước kia kia, lại làm cho đàn ông khó có thể chống lại một Hoa Sơ Tâm kiều mỵ này.

“Quay lại!” Thấy cô sẽ bước ra khỏi văn phòng, vị án tiên sinh cuồn công tác trước đây thất bại gằm nhẹ một tiếng, ánh mắt tuần lẫm u ám buồn rầu, hung hãn trừng cô, thật lâu sau, mới đỏ mặt không hồn gật đầu thừa nhận.

“Anh vẫn còn muốn.”

Sự tự chủ của anh rốt cuộc đã trốn đi đâu mất rồi? Nhìn hành động có thể tóm tắt thành ba chữ “tích cực” đầy hoa mỹ, nhắc nhở số lần mà chính anh hôm nay đã không khống chế được, cũng cười nhạo sự tự chủ vô cùng mỏng manh kia của anh.

Tiêu Hằng Uẩn thấy cô nghe lời ngoan ngoãn quay trở lại, sau đó oán hận lấy bút sửa hết chữ “tích cực” cuối cùng, ảo não ném mạnh bút xuống, một tay cô đặt lên trên đùi, phiền chán không chịu nổi cúi đầu hôn kẻ đầu tên đang cười ra vẻ vô tội kia.

Anh cũng không phải chưa từng nói chuyện yêu đương, cũng không phải chưa từng chạm vào phụ nữ. Nhưng tại sao khi hôn cô lại cứ giống như là cắn thuốc lắc, không những là sẽ nghiện, mà mỗi ngày tần suất phát tác càng lúc càng cao, khoảng cách càng lúc càng ngắn?

Cứ tiếp tục như vậy, tiến độ làm việc của anh vĩnh viễn đuổi không kịp.

Phụ nữ đúng là mầm tai họa! Nhưng mà mầm tai họa này mùi vị lại rất ngọt.....

“Tiêu luật sư! Tiêu..... Á.” Đây là cái tình huống gì vậy? Trợ lý luật pháp Tiểu Hải vừa mở cửa đã bị cảnh tượng trước mắt làm cho trợn mắt há hốc mồm. Cho dù có thấy Tiêu luật sư đồ phù thủy, cưỡi chổi bay ở bên trong, cũng không làm anh kinh ngạc như lúc này.....

Bởi vì anh thường ngày đều chứng kiến Tiêu đại luật sư đạo mạo trang nghiêm, lấy công việc là mục đích sống, vậy mà đang lúc làm việc, ở trong văn phòng thần thánh vĩ đại, ngồi trên ngai vàng ôm phụ nữ hôn đắm đuối..... Không! Đây không phải là sự thật, tất cả chuyện này đều là ảo giác!

“Có việc không? Hải Vô Lượng?” Người đứng ở đằng xa kia thất kinh, còn đại luật sư bên này đã ung dung khôi phục bình tĩnh, buông người đẹp ở trong lòng ra, con người đen tinh nhuệ thản nhiên đảo qua cậu ta, như thể chuyện trong giờ làm việc cùng trợ lý hôn môi là việc vô cùng bình thường.

Đáng tiếc, dù có nghiêm mật phòng thủ như thế nào cuối cùng vẫn có sơ hở.....

“Tiêu đại luật sư, sao mặt anh lại đỏ lên vậy? Bộ làm chuyện gì không muốn người ta thấy sao?” Một giọng nói sang sảng cùng bóng dáng cao lớn bước vào văn phòng.

“Tiêu luật sư, vị này Lôi sĩ quan.....” Tiểu Hải lúc này mới nghĩ đến sứ mệnh thông báo của mình, ấp úng mở miệng, vừa lên quan sát ông chủ mình.

A đúng nha! Tiêu luật sư đỏ mặt nha!

“Tôi biết rồi.” Tiêu luật sư gật gật đầu, ý bảo câu đi trước đi, đáng vẻ tự nhiên, không mảy may vì lời trêu chọc của đối phương mà bối rối.

Vị sĩ quan đội điều tra hình sự này, được người ta gọi là đội trưởng “Thiên Lôi”, Lôi Luật Xuyên, bởi vì lí do công việc nên một tháng cũng phải gặp anh ta ít nhất ba bốn lần, anh làm sao có thể không biết?

“Hiếm khi được đại đội trưởng Lôi đích thân đến thăm, có gì chỉ giáo?” Tiêu Hằng Uẩn nghiêng người bắt tay xã giao, hai người đàn ông dáng người đều cao lớn như nhau, nhưng thân hình lại rõ ràng khác nhau như quan văn với võ tướng.

“Về vụ án mạng của Lưu nghị sĩ, có mấy cái vấn đề muốn mời anh hiệp trợ điều tra.” Lôi sĩ quan trả lời.

Vụ án mạng của Lưu nghị sĩ? Hoa Sơ Tâm đứng ở phía sau, chậm chạp chưa lên tiếng, sắc mặt khê biến.

“Chúng ta đến phòng họp nói chuyện.” Tiêu Hằng Uẩn không chú ý tới sự bất thường của cô, một mặt mời Lôi sĩ quan đi ra khỏi văn phòng hỗn loạn, bỗng nhiên nghĩ đến cái gì đó liền quay đầu dặn dò: “Hoa trợ lý, phiền cô pha cho Lôi sĩ quan một ấm trà.”

“Ồ!” Sơ Tâm tay chân có chút luống cuống cầm một tập văn kiện trên tay, che khuất vết sẹo trên cổ tay, trên mặt miễn cưỡng bày ra một nụ cười nhạt. “Dạ..... Dạ.”

Bởi vì tiến độ công việc bị chậm lại nghiêm trọng nên Tiêu đại luật sư phải liên tục tăng ca đến mười giờ mới về nhà, tắm rửa xong là lại tiếp tục cố gắng ôm hồ sơ làm ồ trên sô pha phòng khách.

Thân là đầu sỏ kéo dài tiến độ người khác Hoa Sơ Tâm ngồi trên ở tay ghế sofa, mát xa cho đại luật sư, mặt khác không hề cảm thấy tội lỗi tiếp tục quấy rầy anh.

“Đại luật sư, có phải anh đã làm chuyện gì xấu xa đúng không?” Giọng nói yêu kiều êm ái không chút để ý thuận miệng hỏi. “Nếu không thì tại sao chiều nay cảnh sát lại tới tìm anh?”

“Điều tra vụ án.” Từ sau khi cô xuất hiện, Tiêu Hằng Uẩn phát giác khả năng một lúc làm nhiều việc của mình ngày càng tăng lên, trong đầu còn xoay quanh tình tiết phát triển của vụ án mà miệng lại có thể chuẩn xác trả lời câu hỏi của cô.

“Anh có biết nội tình thế nào không?” Hơi thở phảng phất hương thơm nhẹ nhàng khê lướt qua, giọng nói của cô bề ngoài thì tỏ vẻ muốn nghe nhiều chuyện, bên trong lại che dấu sự lo lắng muốn truy hỏi đến cùng.

“Anh chỉ là giúp Lưu nghị sĩ liên hệ với quan tòa, chứ không có nội tình gì hết.” Tiêu Hằng Uẩn thản nhiên nói lấy lệ.

“Lưu nghị sĩ tiếng tăm rất to, tại sao anh lại giúp ông ta thưa kiện?” Muốn nói cô không để ý là giả, qua kết quả quan sát mấy ngày nay ở công ty, Tiêu đại luật sư tuy rằng thu phí cao, tiếp nhận nhiều vụ án, nhưng cũng rất có nguyên tắc lựa chọn án.

Đối với những vụ án rất làm người ta căm phẫn, hoặc liên quan đến quan viên đại biểu, anh bình thường sẽ không nhận, nhưng lần này vì sao lại cố tình tiếp nhận vụ của Lưu nghị sĩ?

Nếu không phải Lưu nghị sĩ kia tránh được chế tài của pháp luật, có cơ hội khôi phục lại thể lực, ám toán chị Y Tầm, thì sao anh trai lại có thể vì người đẹp mà giận dữ đến nỗi phạm trọng án.

Tuy rằng tất cả mọi chuyện đều không liên quan đến anh nhưng trong lòng cô chung quy cũng khó có thể buông tha.

“Thiệt luật sư bị tai nạn xe cộ, nên anh mới tiếp nhận.” Tiêu Hằng Uẩn ngắn gọn giải thích, ánh mắt vẫn giăng co ở trên hồ sơ.

“À.” Nói như vậy, anh cũng không phải tình nguyện? Vậy thì được! Tạm thời tha thứ cho anh. “Được rồi! Tay em mỏi rồi.”

Vỗ vỗ bờ vai của anh, lại bắt đầu cảm thấy nóng, Hoa Sơ Tâm nhảy từ trên sofa xuống, định vào nhà bếp lấy chút kem giải nhiệt, không thấy đôi con người tinh nhuệ đậm mặc ở phía sau nhếch lên, lóe ra vẻ phức tạp.

Buổi chiều sau khi nói chuyện với Thiên Lôi, trong lòng anh mơ hồ có chút nhớ nhung, Hoa Sơ Tâm tuy rằng chưa thẳng thắn thừa nhận chuyện của mình với anh, nhưng mà người khôn khéo như anh, chỉ cần vài điểm đáng ngờ, cho dù chỉ là dựa trên một phần rõ ràng thôi, cũng cơ bản đoán được nét chính.

Nhưng anh không nói, là vì anh đang đợi, đợi cô tự mình lên tiếng thừa nhận.

“Sao cứ nhìn em hoài vậy, muốn ăn sao?” Hoa Sơ Tâm đang cầm kem nhảy về phía sofa, sắp lại bên người anh, dáng điệu cần thùa liếc anh, mang theo vài phần lả lơi, ngây thơ mà gợi cảm.

Rơi vào trong mắt Tiêu Hằng Uẩn, anh không dám manh động, áp chế suy nghĩ muốn hôn cô, đem tầm mắt thả lại hồ sơ, lại thần nhiên phun ra một câu thăm dò.

“Vụ này có liên quan đến Huyết Lang.”

“Sao ạ?” Hoa Sơ Tâm cả kinh, đôi mắt phượng chợt dạ chớp chớp.

“Huyết Lang.” Anh giống như lơ đãng lặp lại. “Năm đó người đánh nhau với anh làm liên lụy em bị thương là Huyết Lang.”

“Thật vậy ạ?” Hoa Sơ Tâm rất mau bình tĩnh lại, nở nụ cười thật tươi, lại sử dụng khả năng giả ngốc của mình. “Là anh ấy giết sao?”

“Cảnh sát còn đang điều tra.” Anh hồ hững đáp. “Em có còn liên lạc với cậu ta không?”

“Không có.” Hoa Sơ Tâm vẽ mặt vô tội nhún nhún vai, cúi đầu xúc một miếng kem, tò mò hỏi: “Anh với anh ấy rốt cuộc có khúc mắc gì? Sao lại đánh nhau với anh ấy?”

Mỗi lần hỏi anh trai, đều không có đáp án, nếu anh đã nhắc tới, chi bằng thừa cơ tháo gỡ nghi ngờ từ lâu của cô.

“Anh với Huyết Lang là bạn cùng học ở Tiểu học, chỉ có điều cư xử với nhau không được tốt lắm.” Tiêu Hằng Uẩn nói hai ba câu về chuyện quá khứ.

Không ngờ nhắc tới khi học Tiểu học, vì chuyện đi đổ rác hôm trực nhật ngu xuẩn mà nảy sinh quá trình kết thù đánh nhau.

Cái gì! Hoa Sơ Tâm tức giận trừng anh.

“Cái này nói cũng như không.”

“Còn em?” Tiêu Hằng Uẩn đơn giản đem đề tài đẩy về phía cô.

“Dạ?” Không dự đoán được anh sẽ hỏi lại, cô ngẩn người.

“Làm sao lại biết Huyết Lang?” Dáng vẻ Huyết Lang vô cùng yêu thương cô năm đó, anh vẫn chưa quên, không cần nói cũng biết giữa hai người có quan hệ mờ ám gì đó. Nhắc tới đó, một luồng khí chua sộc lên đầu tim.

Hoa Sơ Tâm quyết định giả ngu đến cùng, tứ lạng bạt thiên cân nói sang chuyện khác, mặt khác còn dùng chút mỹ nhân kế, đem khuôn mặt tươi cười ngọt ngào đi qua phía ai đó. “Đại luật sư, anh ghen à?”

“Phải không đó?” Hừ lạnh một tiếng, con người đen nhạt của anh đảo qua cô, bị lúm đồng tiền tươi sáng chạm vào tim.

“A, vậy là tốt rồi.” Hoa Sơ Tâm hết sức cố ý gật gật đầu. “Em biết anh sẽ không để ý đến quan hệ giữa em và Huyết Lang đâu.”

“Quan hệ gì?” Bị đầu óc trì độn của cô làm cho vừa nhăn vừa cười, Tiêu đại luật sư buột miệng thốt ra.

“Hắc hắc! Không phải anh nói không thềm để ý sao?” Biết mình bị lừa chưa! Lại còn đổ mặt nữa chứ! Hoa Sơ Tâm giả trò xem phản ứng của anh, thấy trò đùa dai có tác dụng thì bật cười sáng khoái, lại phát hiện Tiêu đại luật sư càng lúc càng không phong độ, cuối cùng dứt khoát bỏ lại hồ sơ, đi về phía cô. “Ấy! Quân tử động khẩu không động thủ.”

Cô cười lớn cảnh cáo, ôm kem nhảy đến góc sofa, mặt khác trốn về phía sau.

“Anh biết.” Cánh tay chống lên trên sofa, đem cô vây chặt ở trong góc, khuôn mặt tuần tú phủ xuống, quyết định làm quân tử động “Khẩu” không động thủ.

“Trong miệng em có kem!” Một tay ngăn khuôn mặt tuần lãng ôn nho, Hoa Sơ Tâm vội vàng cảnh cáo.

Anh sững sốt vài giây, nở nụ cười bí ẩn. “..... Anh biết.” Đôi môi mỏng của anh ngậm lấy môi cô, đầu lưỡi tách đôi môi mềm không còn phản kháng của cô, cùng cô chia sẻ vị ngọt lạnh trong miệng.

Lần đó chỉ là ngoài ý muốn, trên thực tế, bệnh suyễn của anh đã khỏi từ lâu, chỉ là có chút bóng ma còn ở trong lòng chưa chịu tan đi.

Nhưng, nếu đối tượng là cô, anh nghĩ, tuyệt đối có thể vượt qua.....

Mùa hè còn dài, anh bắt đầu thích mùi vị của kem.

Nóng quá! Nóng quá! Nóng chết người!

Vừa mới từ bưu cục gửi xong đồng bưu kiện trở về công ty, Hoa Sơ Tâm vốn không chịu được nóng lại thấy mình có lẽ sắp bị cảm nắng thì phải.

Mùa hè vừa mới bắt đầu, sao lại nóng thành ra thế này.

“Sơ Tâm! Sơ Tâm ! Cuối cùng em đã về.” Mới bước vào văn phòng, Tiểu Hải vừa thấy cô, liền kéo cô đi thẳng vào phòng nước.

“Sao vậy?” Cô thực đã đủ nóng rồi, còn túm lấy cô? Hoa Sơ Tâm vẻ mặt không hiểu gì, nhưng vừa bước vào phòng nước, mới phát hiện hơn phân nửa đồng sự đều tập trung ở đây. “Mở hội nghị bí mật sao? Sao mọi người đều ở đây hết vậy?”

Một câu mới hỏi xong, mọi người mồm năm miệng mười báo cáo tình hình chiến đấu.

“Sơ Tâm, lúc này có một cô gái tới tìm Tiêu luật sư!”

“Hơn nữa bộ dạng cũng không tệ lắm!”

“Cô còn gọi Tiêu luật sư là Hằng Uẩn.”

“Thái độ dường như rất mập mờ.”

Hiện tại là thế nào? Tiêu đại luật sư thực sự đã thành khu vực quản lý của cô rồi sao? Hoa Sơ Tâm cười tươi nhìn mọi người, thản nhiên ném ra một câu.

“Thế à.” Tại sao nghe thấy chuyện liên quan tới Tiêu luật sư mà cô lại trả lời một cách qua loa đến vậy?

“Cô ta đi vào đã lâu rồi đó!” Tiểu Hải trên mặt không chỉ là lo lắng mà còn vô cùng nghiêm túc. “Em có muốn mượn cốc trà vào xem mặt tình địch?”

“Không cần đâu.” Khuôn mặt tươi cười ngọt ngào, một chút cũng không giống làm bộ, Hoa Sơ Tâm một mặt từ chối, một mặt nhin không được cầm lấy hồ sơ trên tay đồng sự mà quạt. “Nóng quá ”

“Em một chút cũng không lo lắng sao?”

“Không mà, có cái gì phải lo lắng cơ chứ.” Ngay cả cô ở nhà ăn mặc mát mẻ đi tới đi lui, bị anh ôm hôn tới hôn lui, Tiêu đại luật sư cuối cùng đều có thể trong lòng mà vẫn không loạn, hiện tại chỉ là một cô gái đi vào văn phòng của anh, có cái gì đáng lo chứ?

“Nhưng mà em với Tiêu luật sư không phải.....” Sau khi Từ Tiểu Hải chính mắt thấy màn ôm hôn nồng nhiệt đó, mọi người liền đem hy vọng kỳ thác ở trên người cô, chờ đợi Tiêu đại luật sư sẽ vì sự xuất hiện của cô, mà ít nhận vài vụ án, để ọi người mỗi ngày được sống dễ chịu một chút.

“Em với Tiêu luật sư không có gì đâu.” Hoa Sơ Tâm vẻ mặt vô tội tươi cười, nhún nhún vai. “Mọi người đừng có hiểu lầm.”

Trên thực tế cũng thật sự không có gì, bọn họ chính là vừa vặn ở cùng một chỗ, lại ngẫu nhiên tiếp xúc rồi hôn môi thôi. Tiêu đại luật sư người ta cho tới giờ vẫn chưa chính miệng hứa hẹn cái gì, ngay cả mở miệng nói muốn theo đuổi cô cũng không có.

“Gi?” Nghe được nữ nhân vật chính trả lời như vậy, mọi người đều là nhất loạt kinh ngạc, đem ánh mắt nghi hoặc trừng Hải Vô Lượng hừ hừ thực thực tuyên bố tin tức giả.

“Nhưng mà anh lần trước rõ ràng nhìn thấy em cùng Tiêu luật sư.....” Tiểu Hải hết đường chối cãi.

“Cái kia a..... Ha ha.” Hoa Sơ Tâm giả ngu cười hai tiếng. “Cũng không có gì ghê gớm.”

“Phải không?” Một giọng nói ôn trầm thản nhiên từ cạnh cửa cất lên.

“Tiêu luật sư?” Mọi người đều cả kinh, vì sao mỗi lần tập thể nhân hạ đều bị bắt gặp vậy?

“Còn không đi làm việc?” Tiêu Hằng Uẩn ôn nhô trên mặt phủ một tầng sát khí.

“Làm việc, làm việc!” Theo mọi người rời đi, Hoa Sơ Tâm cười hì hì la hét, chuẩn bị chuồn theo, chỉ là tự nhiên đến cửa thì bị ôm lấy.

“Anh với em không có gì?” Tiêu Hằng Uẩn ra sức duỗi cánh tay, ôm vai yêu nữ ý đồ đào tẩu xoay trở lại đằng trước, con người đen khó chịu nhìn cô.

“Anh với em là gì với nhau?” Cô trực tiếp trả lời, thoải mái nhìn lại anh, cười híp mắt hỏi lại.

Anh không trả lời, nhìn cô một lúc lâu, mới mở miệng:

“Ngày mai theo anh đến một chỗ, hoàn thành điều kiện thứ hai của anh.”

8. Chương 8

Cái điều kiện thứ hai này nếu không nói ra thì khó mà tưởng tượng ra được.

“Tiêu luật sư.....” Trong xe taxi, giọng nói ngọt ngào không kiềm chế nổi tò mò vang lên.

“Gọi anh là Hằng Uẩn.”

“Hằng..... Uẩn.” Lần này, giọng nói ngọt ngào thấm vào tận xương tủy rất hợp tác

“Vì sao muốn em đi gặp ba mẹ anh?”

“Bởi vì em là bạn gái của anh.” Anh thản nhiên đưa ra đáp án.

Hôm qua bị mẹ già đem tới một cô gái phiền muộn chết, nên anh rất cuộc quyết định, nếu nhất định phải có đối tượng gặp gỡ kết giao, ngoại trừ cô yêu nữ này, trước mắt không có người thứ hai để lựa chọn.

“Sao em lại là bạn gái của anh?” Hoa Sơ Tâm kéo dài giọng, cười miễn cưỡng hỏi.

Đại thiếu gia anh đưa ra yêu cầu kết giao với cô lúc nào mà cô lại không biết nhỉ?

“Bởi vì em ở chung với anh.” Nghe đi! Đáp án đưa ra hùng hồn cỡ nào.

“Ở chung và bạn gái là hai chuyện hoàn toàn khác nhau, ok?” Hừm chỉ với lý do đơn giản như vậy mà muốn lừa được cô sao, hình như quá xem nhẹ con gái nhà người ta rồi đấy.

Tiêu Hằng Uẩn liếc mắt nhìn cô một cái, rồi lại chuyển mục tiêu đến vị tài xế taxi đang chăm chú lái xe.

“Anh tài xế.” Anh nói vọng tới, cho dù có là luật sư phân xử vững vàng kiên quyết quyết đoán, thì trong hoàn cảnh này cũng phải tìm kiếm sự trợ giúp từ người thứ ba.

“Vị tiểu thư này cùng với tôi không thân cũng chẳng quen, cũng không trả tiền thuê nhà cho tôi, nhưng lại cùng tôi ở chung một chỗ, thì thoảng còn cùng với tôi hôn môi, là bên thứ ba với lập trường phán đoán khách quan, anh có phủ nhận hay hoài nghi quan hệ người yêu giữa tôi và cô ấy hay không?”

“Hả?” Là lính mới vào nghề, vị tài xế bất hạnh khẩn trương nhìn tình hình giao thông trước mắt, lại sợ đắc tội với khách hàng, liên tiếp phải phân tâm, trả lời qua loa đại khái. “Chuyện này..... Ờ..... Đúng là như vậy.”

“Còn có thắc mắc gì không?” Tiêu Hằng Uẩn nghe được câu trả lời rất vừa lòng, cho cô một cái ánh mắt “Em xem đi”.

Có! Thắc mắc rất nhiều: Cái gì gọi là thi thoảng còn cùng anh hôn môi? Hơn nữa anh nói xong còn tự mình đỏ mặt?

Hoa Sơ Tâm trừng mắt nhìn vẻ mặt tuần tú tự nhiên ửng đỏ mà không biết của anh, đột nhiên không thể tức giận nổi, ngược lại còn cảm thấy có chút buồn cười, chỉ đơn giản nói sang chuyện khác.

“Nói thực đi! Đại luật sư, anh đang lừa gạt em chuyện gì phải không?” Trong chuyện này nhất định là có âm mưu gì đó. “Tại sao bỗng nhiên lại muốn em cùng đi gặp cha mẹ anh?”

“Không muốn lại bị đẩy mạnh tiêu thụ ấy cô gái.” Anh trả lời nghe có vẻ rất hợp lí.

“Ah.....” đáp án này có phần rất chuối nha, Hoa Sơ Tâm vẻ mặt giả bộ bỗng nhiên hiểu ra. “Hóa ra là muốn em “đóng giả” làm bạn gái của anh sao.”

Cố ý tăng thêm hai chữ “Đóng Giả”, ở trong tai người nào đó nghe được có vẻ rất rất không đúng.

Lúc trước vùng trộm ôm hôn cô, cũng chưa từng thấy cô có kháng nghị gì, vì sao khi đề cập tới quan hệ của hai người, cô liền nhanh chóng không ngừng phủ nhận?

Anh đã làm điều gì xấu xa sao? Lòng tự trọng của Tiêu đại luật sư có chút tổn thương.

Tiêu Hằng Uẩn quyết định tạm thời không thêm so đo với cô, chờ sau khi trở về nhà sẽ thảo luận vấn đề này thật kĩ mới được.

“Đúng rồi, cho dù muốn em đóng giả làm bạn gái của anh, vì sao còn không được ăn mặc như vậy chính thức đi gặp cha mẹ anh?” Thấy anh xụ mặt không trả lời, Hoa Sơ Tâm đơn giản đổi đề tài, không hài lòng kéo kéo vạt váy trơn màu tím nhạt, bị anh không nói không rằng kéo tới chỗ nhà thiết kế trang điểm, mái tóc dài nhuộm đỏ được uốn thành những lọn nhỏ, cộng thêm một thân lễ phục hồng nhạt sang trọng, trông rất đẹp nhưng mà..... Việc này đâu cần thiết phải làm tới mức đó!

Nhưng mà nói gì đi nữa thì Tiêu đại luật sư hôm nay quả thật ăn mặc cũng rất bảnh.

Áo sơ mi màu trắng, không đeo caravat, một chiếc cúc áo trước ngực rộng mở, bên ngoài là bộ tây trang màu tối đang rất được ưa chuộng trong các bộ phim, bớt đi vẻ nghiêm cẩn chuyên nghiệp ngày thường, mang theo vài phần hương vị phong lưu.

“Lần đầu tiên gặp người lớn, phải ăn mặc nghiêm túc một chút.” Tiêu Hằng Uẩn nói vừa xong, lại lần nữa đem câu chuyện chuyển sang cho anh tài xế mồ hôi đang ướt đầm. “Anh lái xe, anh nói xem như vậy có đúng không?”

“Hả? Ah!” Hiện tại muốn nói chuyện trao đổi sao? Là bây giờ sao? Anh tài xế khẩn trương nhìn bảng chỉ đường, lại còn phải xã giao với hai vị khách vẫn đang cãi nhau này, lại còn phải xen vào giữa đôi tình nhân này nữa. “Đúng đúng..... Có vẻ thỏa đáng, thỏa đáng lắm.”

Này không phải chứ? Hoa Sơ Tâm quyết định dựa theo bức tranh hồ lô.

“Anh tài xế, lái xe thực vất vả.” Hoa Sơ Tâm trưng ra khuôn mặt tươi cười ngọt ngào hơn bao giờ hết.

“Không đâu, không đâu.” Chỉ cần các người ngoan ngoãn cãi nhau không cần phiền đến tôi, thì tôi một chút cũng không thấy vất vả tí nào! Hiện tại là quẹo trái hay là quẹo phải đây?

“Anh không biết là lần đầu tiên gặp người lớn, tôi như vậy mặc so với thỏa đáng còn cao hơn rất nhiều?” Mỹ nhân cười đến tràn ngập vẻ lấy lòng, chỉ cần là đàn ông đều phải động tâm.

“Ừ.” Nhưng mà tài xế tiên sinh không thêm động tâm, bởi vì anh cương trực công chính, hơn nữa bề bộn nhiều việc. “Rất nhiều, rất nhiều.”

“Thấy chưa.” Cô vui vẻ hếch cằm lên.

“Không thích, em có thể cởi ra.” Enko thiết kế quần áo cái kiểu gì vậy? Mới vừa rồi cô hơi nghiêng người, cảnh xuân trắng như tuyết trước ngực thấy rồi thì khó mà bỏ qua, Tiêu Hằng Uẩn nhìn không được nhũn mày. “Anh không ngại.”

“Hằng..... Uẩn, anh thật là vô sỉ nha! Rõ ràng biết người ta không thể cởi được mà.” Hoa Sơ Tâm giọng nói rất dịu dàng êm ái, đôi mắt phượng xinh đẹp lại mở to trừng anh mạnh mẽ.

“Vô sỉ? Ai bảo anh là luật sư.” Quái thật, anh làm sao lại chửi bới nghề nghiệp của chính mình vậy chứ? “Tóm lại, em cứ làm tốt việc của em, đừng làm cho ba mẹ anh có cơ hội đẩy mạnh tiêu thụ cô gái nào cho anh là được.”

Nói là gặp mặt cha mẹ, nhưng thực chất là bữa tiệc kỉ niệm hai mươi lăm năm thành lập công ty gia tộc Tiêu luật sư.

Đồ lừa đảo! Hồ ly! Hoa Sơ Tâm trong lòng trộm mắng, trên mặt lại lộ vẻ tươi cười ngọt ngào, cùng Tiêu Hằng Uẩn đi khắp nơi chào hỏi các bậc trưởng bối, anh trai, chị dâu Tiêu gia.

May mắn, người trong nhà anh đều rất tốt, hơn nữa chị dâu Tiêu Hằng Uẩn – Doãn Tịch Nguyệt trung hợp lại cũng là cựu học sinh trường trung học Thánh Kiêu, khiến cô cảm thấy vô cùng thân thiết cứ như là hai người nhất kiến như cố (gặp lần đầu như đã quen thân)..... Ngoài ra lại phát hiện ra hai người trước đây cũng đã từng thăm mến Tiêu Hằng Uẩn, hưng phấn càng thêm dào dạt.

“Trước kia anh ấy thật sự rất đẹp trai, ở câu lạc bộ kiếm đạo luyện tập cũng vô cùng xuất sắc!” Doãn Tịch Nguyệt không may may kiêng dè bản thân mình đã kết hôn, hào phóng ca ngợi cậu em chồng. Cậu này! Làm sao lại có thể thích tiểu cường vậy?”

“Tiểu..... Tiểu cường?” Hoa Sơ Tâm suýt nữa phun hết ngụm rượu cocktail ra ngoài, vẻ mặt vừa buồn cười lại vừa tò mò nhìn người “Bạn tốt” vừa mới quen biết.

“Ách.....” không xong rồi. Doãn Tịch Nguyệt cắn đầu lưỡi. Cô đúng ra không nên nói lung tung, nếu bạn gái Hằng Uẩn sợ gián giống cô, lại biết được biệt danh không chính thức “Tiểu cường” của anh, không biết có vì thế mà chia tay với anh ấy không nhỉ? Suy nghĩ nửa ngày, cô rốt cục vẫn rất cẩn thận mở miệng: “Cậu, cậu có sợ gián không?”

“Không sợ.” Tuy vấn đề này khá khó hiểu, thế nhưng Hoa Sơ Tâm vẫn ngoan ngoãn trả lời.

“Như vậy là tốt rồi.” May mà không sợ. Doãn Tịch Nguyệt thở phào nhẹ nhõm, vẻ mặt lập tức trở nên thần bí. “Mình cho cậu biết một bí mật, tiểu cường là biệt danh của Hằng Uẩn. Bởi vì ở nơi nào có anh, thì nơi đó sẽ có gián!”

Cô còn vô cùng nghiêm túc tuyên bố cái phát hiện khoa học vĩ đại này.

“Hả? Thật sao?” Đúng là một lý luận thật sự thú vị! Mắt phượng vụng trộm lướt về Tiêu đại luật sư khí chất tao nhã hơn cả trong sách vở đang cùng Tiêu gia lão đại nói chuyện ở phía xa kia, Hoa Sơ Tâm trên mặt khê nở nụ cười.

“Không biết vì sao, mấy con gián vô cùng thích đậu ở trên người anh ấy.” Doãn Tịch Nguyệt nhấn mạnh ngữ khí, ra vẻ mình không hề nói suông mà đã tận mắt chứng kiến. “Đúng rồi, lúc trước vì sao cậu lại thích tiểu cường?”

“Thời trung học tớ đã gặp anh ấy, cảm thấy anh ấy là người có trách nhiệm, rất biết chăm sóc người khác, cho nên sau khi gặp lại, cảm thấy ở chung với nhau cũng không tệ.” Sơ Tâm chỉ đơn giản trả lời.

Kỳ thật làm gì có lý luận nào có thể giải thích được chuyện yêu đương cơ chứ? Chỉ là khi nhìn thấy anh, trong lòng sẽ cảm thấy rất hạnh phúc, rất ngọt ngào.

“Sơ Tâm!” Một giọng nói cắt đứt mạch suy nghĩ của cô, Hoa Sơ Tâm nở nụ cười rục rờ.

“Bác Sài.”

“Thật là khéo, cháu cũng tham gia bữa tiệc này ư.” lão tổng tài tập đoàn Sài thị cười ha hả đi tới, còn vẫy tay với một người đàn ông ở đằng xa. “Tới đây, tới đây! Vừa hay, con trai bác ngày hôm qua vừa xuống máy bay, hôm nay liền gặp được cháu. Đúng là trùng hợp.”

Không ổn! Tiểu cường gặp phải tình địch rồi. Doãn Tịch Nguyệt vụng trộm đánh giá, hướng phía ông xā ra sức nháy mắt.

“Lục Đông, lại đây, đây chính là cô gái đã gửi thư cho con Sơ Tâm.” Lão tổng tài nhiệt tình giới thiệu với con mình.

“Không thể ngờ nhanh như vậy đã có thể gặp được em, thật sự rất vinh hạnh.” Sài Lực Đông chìa tay ra bắt tay cô, nắm chặt bàn tay nhỏ bé trơn mềm trong lòng bàn tay mình. “Thật sự là một khắc cũng luyến tiếc không muốn buông ra, cặp mắt lại lớn mật nhìn chăm chăm cô, chỉ thiếu một hàng nước miếng chảy xuống.

“Đâu có.” Hoa Sơ Tâm cười chói lọi, sau một lúc mới rút tay về được. “Chúng ta gửi e-mail lâu như vậy, cuối cùng cũng được gặp mặt.”

Trong miệng tuy rằng vô cùng khách sáo, nhưng Hoa Sơ Tâm một chút hứng thú cũng không có.

Siêu nhân tiểu cường của cô! Mau mau tới đây cứu cô đi

Anh em Tiêu gia bị hai người con gái yêu thương lạnh nhạt, cùng khách khứa quan trọng hàn huyên khắp một lượt, cứ như vậy đứng ở một góc nói chuyện phiếm, chẳng qua là ánh mắt hai người không hẹn mà cùng dừng ở một chỗ.

“Làm ơn quản bạn gái của chú đi, đó là bà xã của anh! Nên cần phải ở bên cạnh anh!” Anh cả Tiêu gia tính tình thú hoắc đã hơn mười năm chẳng thay đổi, đặc biệt là nhìn thấy bà xã nhà mình bị người khác chiếm lấy, không cần biết là nam hay nữ đều coi là kẻ thù tuốt.

“Có bản lĩnh thì tự anh đi mà cướp về.” Tiêu Hằng Uẩn nâng chén rượu, thản nhiên mở miệng, một tay nhàn nhả hút trong túi quần, vẻ ngoài cao ngất rần rởi cùng ngũ quan tuần lẫm liên tiếp nhận được những ánh nhìn chăm chú trong bữa tiệc.

Bữa tiệc thật nhàm chán! Anh thà rằng về nhà viết đơn kiện, không thì cùng Sơ Tâm tiểu thư ở nhà ăn “Kem” còn thú vị hơn là loanh quanh ở đây.

“Chẳng lẽ chú không lo lắng gì sao, trải qua sự dạy dỗ của con mèo nhỏ nhà anh, bạn gái chú từ nay về sau sẽ hy vọng chú ngày ngày cùng đàn ông vui vẻ hạnh phúc đấy?” Thấy cậu em nhìn chăm chăm bóng dáng người ta, chỉ sợ đã sớm lún sâu vào vùng lầy, Tiêu Trầm Đình dùng chiêu kích tướng.

Tiêu Hằng Uẩn trừng mắt lườm anh trai một cái, tầm mắt quét về phía hai cô nàng đang nói cười rôm rả, trong lòng anh biết rõ bà chị dâu cổ quái này đối với việc ủng hộ đàn ông “áp đảo” đàn ông có bao nhiêu phần tâm huyết, cuối cùng cũng phải quyết định tiến lên giành lại bạn gái mình.

Mới bước được hai bước, xa xa đã nhìn thấy tổng giám đốc Sài một trong những khách hàng của công ty đang dẫn thẳng con vừa về nước tiến đến, hiển nhiên là đang muốn làm mai mối cho hai người, anh lập tức dừng chân.

Lại thấy cô đối với người đàn ông kia tươi cười ngọt ngào, mắt phượng lung liếng quyến rũ sáng rọi đường như khiến người ta hồn xiêu phách lạc, cùng người ta nói nói cười cười.

Điều 271 Bộ luật Hình sự quy định người phạm tội giết người bị phạt tù có thời hạn từ mười năm trở lên, tù chung thân hoặc tử hình, nếu mức độ phạm tội chưa đạt đến điều trên thì xử phạt theo các hình phạt khác. Người chưa phạm vào khoảng thứ nhất của điều này thì phạt tù có thời hạn từ hai năm trở xuống.....

Tiêu Hằng Uẩn trong đầu thâm tụng Luật Hình sự, con người đen nhờ vậy mà tỉnh táo lại, ngược lại theo thời gian nói chuyện tăng lên giữa hai người nào đó mà bắt đầu tính toán đề nghị quan tòa cân nhắc mức hình phạt có thể đưa ra.....

“Chú thật đúng là có khả năng chịu đựng.” Tiêu Trầm Đình nhìn cậu em nổi tiếng là quý công tử ôn nhu vẻ mặt lạnh nhạt, ánh mắt dường như muốn đem đối phương băm vằm thành trăm mảnh, nhịn không được khoái trá vô vai của anh, nói ra tiếng lòng của người từng trải. “Đàn ông thì thoáng hào phóng biểu hiện một chút ghen tuông sẽ làm phụ nữ rất vui vẻ.”

Người con gái này, quả thực vô cùng “Vui vẻ”.....

Bữa tiệc còn chưa chấm dứt, anh đã vội hướng về phía hai cha con Sài tổng, tuyên bố “Chủ quyền sở hữu” của mình với Sơ Tâm, viện cớ công tác bận rộn, liền kéo yêu nữ đi đến đâu cũng treu hoa gheo nguyệt về nhà.

“Aizz..... Em nhức đầu quá.....” Sau khi về tới nhà trọ, Hoa Sơ Tâm trước đó đã uống mấy chén rượu, khuôn mặt ửng hồng, ngã người nhào xuống sofa, nằm bò trên đệm ghế mềm mại, muốn nhắc người lên cũng

không thể nhắc nổi.

Tiêu Hằng Uẩn khuôn mặt lạnh lùng, từ đầu đến cuối không nói tiếng nào, âm trầm đến dọa người.

“Em uống hơi nhiều một chút.” Hoa Sơ Tâm đã sớm phát hiện ra anh đang tức giận, nhưng lại cố ý làm như không thấy, ngược khuôn mặt nhỏ nhắn lên, vô cùng ai oán mà than vãn.

Con người đen tối tăm âm trầm trừng cô.

“Hằng Uẩn, Hằng Uẩn, Hằng Uẩn..... Đừng có bỏ mặc em như vậy được không.” Cánh tay nhỏ bé túm lấy ống quần của anh, một tiếng gọi dịu dàng đủ để lay động ý chí sắt đá của đàn ông khê vang lên.

Yêu nữ vô sỉ này! Tiêu Hằng Uẩn nội tâm vô cùng vô cùng dao động nhưng sắc mặt vẫn rất lạnh lùng, trừng mắt nhìn khuôn mặt có thể khiến trái tim người ta rung động.

Haizz! Như vậy mà vẫn không chịu sao? Giận dữ giống như trẻ con vậy, Hoa Sơ Tâm gần như phát hoảng với gương mặt nghiêm túc lạnh lùng của anh bèn cười lên thành tiếng.

“Tiểu cường, người ta đau đầu quá đi.....” mày liễu cong cong nhẹ nhàng nhướng lên, đôi mắt vô cùng nịnh nọt nhìn anh.

Bà chị dâu chết tiệt! Vừa nghe thấy biệt danh này, tâm tình Tiêu Hằng Uẩn vô cùng tồi tệ, từ hai năm trước, anh hai vì theo đuổi Doãn Tịch Nguyệt, cũng biết được thời thanh xuân Doãn Tịch Nguyệt rất say mê anh, thế nên ra sức hãm hại hy sinh hình tượng của anh, khiến cho anh và mấy con gián Doãn Tịch Nguyệt sợ nhất làm bạn với nhau.

Không ngờ hai người sau khi chuyện tốt đã thành, chẳng những không cảm tạ anh, còn tự ý giúp anh đổi tên thành “Tiểu cường”, lúc này khiến cho phong độ khí phách của một đại luật sư như anh hoàn toàn biến mất.

“Tiểu cường, tiểu cường đừng như vậy mà.” Cánh tay cô đang kéo lấy ống quần, kéo qua kéo lại, vô cùng thân thiết thiếu chút nữa làm cho Tiêu đại luật sư thay đổi thái độ.

“Không được gọi anh là tiểu cường!” Tiêu Hằng Uẩn gạt bàn tay của cô ra, không vui vẻ gì cảnh cáo.

Hơn nữa nghĩ đến chuyện Hoa Sơ Tâm vậy mà dám ở sau lưng anh, vụng trộm cùng Sài Lực Đông thư từ qua lại, một bụng tức càng thêm dào dạt.

“Hằng Uẩn, Hằng Uẩn..... Hôn em đi được không?”

Như vậy đủ dịu dàng êm ái chứ, Sơ Tâm cố nín cười, phát hiện khuôn mặt tuần tú có chút dao động, hơn nữa lạnh lẽ ửng hồng, tâm tư vô cùng khó hiểu một lần nữa ngăn cánh tay cô đang quăn quắn.

“Không để ý tới em chứ gì, em trở về phòng đi ngủ vậy.” Sơ Tâm tim đập dồn dập, cố ý đi trước anh còn khe khẽ hát.

“..... Cho em một nụ hôn, có thể hay không thể, hôn lên khuôn mặt em, hôn lên trái tim em.....” Cố ý thả chậm giai điệu nhẹ nhàng, lời ca thoát ra từ cánh môi đỏ mọng, cố ý nhấn mạnh từng chữ từng chữ một, ái muội mê người khiến trái tim sắt đá của anh xao động.

Ba, hai, một.....

Một luồng hơi thở nam tính như thủy triều ập đến, cánh tay rắn chắc vươn ra, đem yêu nữ đang cười thâm kéo về phía mình, nụ hôn bất ngờ dồn dập mang theo một chút ghen tuông mạnh mẽ áp xuống.

Môi lưỡi cứ thế tự nhiên quăn quắn lấy nhau, dễ dàng trêu chọc tình ý, Hoa Sơ Tâm vươn cánh tay trắng nõn tự nhiên ôm lấy cổ anh, ý cười ngọt ngào tràn đầy đôi môi đỏ mọng mặc anh công thành chiếm đất, đôi mắt phượng đờ đẫn vẻ dung túng, dịu dàng có vài phần ưu thương.

Những ngày như thế này còn có thể duy trì được bao lâu?

Hôm qua cô lén liên lạc với chị Vị Noãn, nghe nói em trai Lưu nghị sĩ đã treo giải thưởng lớn cho tổ chức xã hội đen, nài tra được hành tung của anh trai cô để báo thù cho anh hắn.

Cảnh sát vì không tìm được anh trai cô nên trước mắt phải người theo dõi chị Vị Noãn, như vậy ngược lại rất an toàn, hơn nữa chị Vị Noãn có chỗ dựa vững chắc nên cũng không có gì nguy hiểm lắm. Còn cô thì ngược lại không có ai để dựa vào, một khi bị phần tử xã hội đen truy đuổi, chẳng những cô gặp nguy hiểm mà còn có thể liên lụy Tiêu Hằng Uẩn nữa.

Cô biết anh trai cô đã nhọc lòng an bài bởi vậy phần tử xã hội đen sẽ khó mà nghi ngờ đến người thân của kẻ thù không đội trời chung, nhưng là lỗ bọn họ nghi ngờ thì sao?

Mấy ngày nay, cô càng lúc càng thích những ngày yên ổn như vậy.

Đi làm, có đồng sự yêu mến, có anh.

Về nhà, có cuộc sống đơn giản, có anh.

Làm gì cũng đều có anh, trong lòng của cô cũng chỉ có anh.

Nhưng mà, bóng ma trong lòng cô luôn khiến cô phải băn khoăn, lại chỉ có thể làm cho cô yêu anh, nhưng lại không thể có được anh.

“Em đang nghĩ chuyện gì vậy?” Chấm dứt nụ hôn dài nóng bỏng, giọng nói ôn trầm mang theo một chút khàn khàn, tư tưởng không tập trung lơ đãng hỏi.

“Hằng Uẩn.” Cô ngẩng đầu, nở nụ cười, mắt phượng nhìn anh chăm chú thật lâu, đậm màu quyến rũ và thẹn thùng, cánh môi xinh đẹp nhẹ nhàng thốt ra một câu tuyên bố kinh người.

“Chúng ta lên giường đi.”

Cả một đêm Tiêu Hằng Uẩn đều một mình làm chủ phòng ngủ, triền miên kịch liệt qua đi, trong không khí thần nhiên tản ra hương vị tình dục.

Hoan ái chấn động lòng người chấm dứt, Hoa Sơ Tâm mệt mỏi nằm soài ra giường, tấm lưng trơn mịn phủ một lớp mồ hôi trong suốt, Tiêu Hằng Uẩn chống tay lên trán, cúi xuống chiêm ngưỡng bộ dáng ngủ say của cô, dịu dàng thay cô gạt những sợi tóc ướt đầm mồ hôi trên má.

Bộ dáng ngủ say của cô thật là yếu ớt mỏng manh.

Vuốt ve khuôn mặt non mịn đang ngủ ngon của cô, Tiêu Hằng Uẩn trong lòng chậm rãi chảy qua một tia ấm áp.

Những lúc tỉnh, hành động và suy nghĩ của cô luôn thay đổi không cách nào dự đoán được, giống như một cô mèo nhỏ, xinh đẹp nhưng cũng rất bạo dạn, khó có thể nắm bắt được, mang theo vẻ quyến rũ từng chút một từng chút một gặm nhấm sự tự chủ của anh.

Thế nhưng anh lại không ngờ được rằng đêm nay lại là đêm đầu tiên của cô.....

Lời nói và cử chỉ thường ngày của cô luôn lả lơi phóng túng, thậm chí còn có những hành động khiến cho anh hiểu nhầm rằng kinh nghiệm của cô rất phong phú mới có thể biết cách khơi mào cảm hứng của đàn ông đến vậy.....

Rốt cuộc cô còn nguy trang bao nhiêu thứ nữa? Mãi cho đến bây giờ, cô vẫn không hề đề cập tới chuyện sống chung, nên bí mật này mới không dễ dàng bị lộ ra, điều này làm cho anh có cảm giác vô cùng bất an, dường như cô có thể đột ngột rời khỏi anh bất cứ lúc nào.

Sẽ vậy sao? Cô sẽ rời khỏi anh sao? Bàn tay anh vuốt nhẹ gò má của cô, lông mày theo bản năng tự nhiên mà không vui nhướn lên, vươn rộng cánh tay, một tay dùng sức kéo cô vào lòng, gắt gao ôm chặt.

Hoa Sơ Tâm hơi hơi giãy dụa một chút, mơ mơ hồ hồ mở to mắt, lơ mơ lẩm bẩm.

“Đại luật sư? Sao anh còn chưa ngủ?”

Cánh tay rắn chắc ôm trọn, dễ dàng xoay người cô lại, giọng nói trầm đục ban đêm cất lên vô cùng gợi cảm. “Còn đau không?”

“Đau.” Cô như trẻ con dụi dụi đôi mắt vẫn còn đang buồn ngủ. “Nhưng mà chơi rất vui.”

“.....” Tiêu Hằng Uẩn bỗng nhiên cảm thấy không biết nên nói gì, lại nhin không được bật cười.

Bình thường con gái sẽ nói mấy lời nhận xét kiểu này sao?

“Em có chuyện gì muốn nói với anh không?”

Tiêu Hằng Uẩn dịch cô đến vị trí ngang tầm mắt mình, câu hỏi mang theo một chút thăm dò. Hy vọng khi quan hệ trở nên thân mật hơn, cô có thể chủ động thẳng thắn nói chuyện của mình với anh.

“Dạ?” Hoa Sơ Tâm tỉnh táo được mấy phần, mờ mịt nhìn khuôn mặt tuần lã, chậm rãi nở nụ cười, bàn tay áp lên hai má của anh. “Có.”

Về mặt Tiêu Hằng Uẩn thật sự rất chờ mong câu trả lời thuyết phục của cô.

“Anh rất xuất sắc nha.” Giọng nói êm ái thốt ra lời tán thưởng dành cho anh.

“Hoa Sơ Tâm!” Khuôn mặt lạnh lùng bỗng chốc đỏ bừng lên. “Không phải anh hỏi chuyện này.”

“Không hề thô bạo đâu, anh rất dịu dàng.” Chẳng phải là anh muốn hỏi chuyện này sao?

“Không phải!” Khuôn mặt tuần tú càng đỏ thêm.

Thân thể trần trụi nhỏ bé xinh đẹp của cô đã đủ làm cho đàn ông không khống chế được, chỉ là vì đây là đêm đầu đêm, anh không muốn bởi vì cường cầu mà làm đau cô, mới cố nén dục vọng chưa được thỏa mãn, nhưng cô lại không ngừng nói ra những lời ái muội khiến người ta máu tràn lên não.....

“Nếu anh muốn lại một lần nữa..... Em sẽ cố gắng đáp ứng.”

“Sơ Tâm!” Một cái xoay người, anh đã tròng mắt đem cô hoàn toàn đặt ở dưới thân, con người đen rất tức giận nhưng lại thấp thoáng có chút mừng thầm. “Anh nói không phải chuyện này.”

Gạt người! Rõ ràng chính là chuyện này mà, nếu không, vị đại luật sư này làm sao lại bắt đầu sờ loạn trên cơ thể cô rồi.....

“Em sẽ không bắt anh chịu trách nhiệm đâu..... Anh yên tâm.” Bị anh vuốt ve khơi dậy tiếng rên rỉ, trong miệng lại vẫn tiếp tục đoán đáp án của anh.

Thân hình cao lớn cường tráng hơi chấn động, từ giữa cổ cô ngẩng đầu lên, con người đen có chút không thoải mái chăm chú nhìn cô. “Vì sao lại không?”

“Đàn ông không phải đều như vậy sao?” Cô khẽ hôn mi tâm (hai đầu lông mày) đang nhú chặt của anh, mỉm cười ngọt ngào. “Nhưng nếu anh thật sự muốn chịu trách nhiệm, em có thể cho anh chịu trách nhiệm một chút.”

“Hừ.” Toàn nói lung tung, Tiêu Hằng Uẩn khuỷu tay chống ở hai bên sườn cô, từ trên cao nhìn xuống, dứt khoát nói thẳng: “Có lẽ em nên đem chuyện về lá thư giải thích rõ ràng với anh chứ? Cái người tự xưng là bạn học của anh, anh trai em Hoa Khi Quỳ rốt cuộc là ai?”

“Ah.” Hoa Khi Quỳ tên này là do anh trai biết Tiêu Hằng Uẩn không có khả năng nhớ người khác mới tùy tiện bịa đặt, xem ra anh chỉ đang thăm dò thôi. Aizzz! Cô ghét nói dối, hơn nữa là nói dối anh.

Nhưng vì anh trai cô không thể không nói dối. “Thực ra anh trai em không phải là bạn học với anh, là ở trong một trận đấu nhu đạo nào đó có gặp qua anh, về sau em lại vì chuyện bị anh và anh Lang làm bị thương, cho nên anh ấy cảm thấy anh nợ em một cái nhân tình, vì thế khi anh ấy buôn bán thất bại thiếu tiền chạy nợ mới đem em phó thác cho anh..... Như vậy đó.”

“Như vậy thôi?” Nghe qua tuyệt đối không thể tin được, nhưng anh lại lựa chọn tin tưởng cô.

“Anh có biết vì sao tên của em gọi là Sơ Tâm không?” Cô bỗng nhiên chuyển chủ đề, trong con người có sự nghiêm túc hiếm có, nhẹ nhàng mơn trớn vầng trán anh tuần sáng sủa của anh. “Mẹ em vì phát sinh tình cảm với một người đã có vợ mà chấp nhận làm bồ nhí, bà không sợ mọi người xung quanh khinh bỉ bà, chỉ nghĩ đến việc mình đã tìm được tình yêu đích thực, nhưng mà sau khi làm bà ấy có mang em, lại bởi vì đáng người đã không còn như xưa mà đánh mất đi tình yêu của người đàn ông kia đối với bà.”

Trên đôi mi thanh tú của cô khẽ lộ ra chút ưu sầu hiếm có, nhưng không hiểu sao anh lại cảm thấy đau lòng.

“Sau này mẹ em lấy một người khác, rồi đổi tên của em thành Sơ Tâm . Hy vọng có một ngày, em sẽ gặp được một người yêu em, cho dù em có trở nên xấu xí hay già nua, cho dù em có làm cho anh ấy khổ sở, tức giận, đau lòng, thất vọng, anh ấy vẫn có thể yêu em bằng trái tim yêu thương của thưở ban đầu.”

Đôi mắt phượng sáng lấp lánh của Hoa Sơ Tâm lấp lánh nhìn anh, người thông minh như anh, hẳn là có thể lĩnh hội ý tứ của cô.

Nếu thật sự yêu cô, cho dù cô là ai, anh đều sẽ yêu cô.

Tiêu Hằng Uẩn không trả lời, chỉ cúi người xuống hôn lên cánh môi xinh đẹp, từ chối trả lời.

9. Chương 9

Nếu có ai muốn lấy một ví dụ về “Biết khó làm dễ” thì bản thân Tiêu Hằng Uẩn cùng với sự có mặt cũng như tham gia toàn bộ quá trình của Hoa Sơ Tâm tiểu thư, đều sẽ đề cử “lên giường” là ví dụ tốt nhất.

Muốn biết hai người đã phát triển đến mức đủ để phát sinh quan hệ thân mật, không phải một chuyện dễ dàng, đến khi biết, tất cả đã giống như lửa gần rơm lâu ngày cũng bén trong truyền thuyết, hổ đói vồ mồi, nếu hình dung chính xác một chút thì có thể nói là.....

“Em biết! Lửa tình hừng hực.” Một người hiểu ra cất giọng khá đặc ý.

“Hải, Vô, Lượng.” Một tiếng nói âm u lạnh lẽo thản nhiên vang lên, Tiêu Hằng Uẩn đối với việc dùng từ lung tung trong đơn kiện của vị trợ lý pháp luật này khá là bất lực. “Hiện tại mẫu đơn kiện của cậu là để thuyết phục quan tòa, chứ không phải chọc giận ông ta.”

“À.” Về mặt cứ như là chưa từng biết qua.

“Làm ơn có rảnh thì đọc nhiều sách, mỗi ngày bổ sung một chút văn phong, loại mẫu đơn kiện này mà trình lên thì tòa án có thể xem sao?” Tiêu Hằng Uẩn nhún hai đầu lông mày, vẫy tay cho cậu ta đi ra ngoài, thở dài, thu hồ sơ, chuẩn bị đến viện kiểm soát, rốt cuộc có chút chuyện làm cho tâm tình vui sướng.

Cái gọi là “vui sướng”, chính là chỉ thời gian làm việc có thể nằm trong phạm vi hợp lý, hơn nữa không vi phạm lương tâm, tiến hành một vài hành động “lửa tình hừng hực” nào đó. Ví dụ như, mượn danh nghĩa công việc, mang Hoa trợ lý đến viện kiểm soát, dọc đường đi thì nắm tay, sau đó tất nhiên là tránh không được hôn môi.

Nói thực ra, từ khi yêu nữ xuất hiện trong cuộc đời anh, cuộc sống của Tiêu Hằng Uẩn anh cùng hai chữ tự chủ đã càng lúc càng xa, từ sau khi chiếm lấy của đêm đầu tiên cô, anh mới biết dự vọng của mình đối với cô mãnh liệt ra sao, vừa nghĩ đến nơi đây.....

“Đại luật sư, anh đang nghĩ chuyện gì đó rất đen tối đúng không?” Tiếng nói mềm mại mang theo ý trêu chọc, thú vị cất lên.

“Em nói thử xem?” Cô vì sao luôn nhìn thấu anh..... Chẳng lẽ suy nghĩ của mình đều thể hiện ra ngoài sao? Tiêu Hằng Uẩn biểu tình giả vờ nghiêm nghị lạnh lùng như bình thường trả lời, nhưng thật tâm đã có vài phần hoang mang.

“Nhất định rất nóng bỏng, rất hạn chế độ tuổi, em ở trong đầu của anh có mảnh vải nào không?” Đôi mắt phượng to tròn lấp lánh của cô giả vờ thật sự ngây thơ, sau đó vui vẻ nhìn khuôn mặt tuần tú anh ửng hồng.

“Hoa Sơ Tâm!” Anh cảnh cáo trừng cô.

Cái cô này rõ ràng đối với chuyện kia ngây ngô muốn chết, vì sao lại có thể thản nhiên nói ra miệng như vậy chứ?

“Sơ Tâm?!” Hai người mới bước vào viện kiểm soát, một giọng nữ đã gọi bọn họ.

“Kiểm sát viên Kỷ.” Tiêu Hằng Uẩn nhận ra người đó trước tiên, cũng nhận thấy Hoa Sơ Tâm đang muốn trốn phía sau anh.

“Tiêu luật sư.” Kiểm sát trưởng Kỉ Y Tầm gật gật đầu với anh, đem tầm mắt chuyển tới bóng dáng phía sau anh. “Sơ Tâm? Sao em có thể ở trong này? Huyết Lang đâu?”

Huyết Lang? Tiêu Hằng Uẩn ánh mắt chợt lạnh, đem tầm mắt dời về con đà điểu đang nấp phía sau.

“Chị Y Tầm.....” Ngàn tính vạn tính, nhưng lại quên chị Y Tầm là kiểm sát trưởng, Sơ Tâm trấn định gật đầu chào hỏi, tự nhiên cũng cảm giác được Tiêu Hằng Uẩn mặt lạnh muốn tìm người tính sổ.

Xem ra, giấc mơ hạnh phúc mà ngăn ngui của cô sẽ kết thúc vào lúc này.....

Mãi cho đến khi Hoa Sơ Tâm đi vào sở cảnh sát chịu thẩm vấn, mới hoàn toàn hiểu được sự sắp xếp khéo léo của anh trai.

Bởi vì cô đang ở trạng thái hôn mê hạ, lại bị đưa tới công ty luật của Hằng Uẩn, về điểm này, phòng nhân sự của công ty có thể làm chứng, cho nên có thể cô không hề biết gì về hành động của anh trai mình. Trên thực tế, cô cũng hoàn toàn không biết hành tung của anh trai. Anh trai cô bởi vì lo lắng cô sẽ làm chuyện điên rồ, đi khắp nơi tìm anh ấy cho nên chưa từng đề cập chuyện này với cô.

“Như vậy, Huyết Lang vì sao phải vô cớ làm cô hôn mê, đưa tới công ty của Tiêu Hằng Uẩn?” Đội trưởng đội điều tra số 3 – cảnh sát Lôi Luật Xuyên khuôn mặt cương nghị lộ vẻ nghiêm khắc khiến cho người ta phải sợ hãi.

“Bởi vì anh ấy biết, tôi từ lúc bắt đầu lên trung học đã thầm mến Tiêu luật sư, tôi nghĩ anh ấy muốn tạo cơ hội giúp tôi.” Vì bảo vệ anh trai, cô không thể không nói dối.

“Như vậy thì vì sao sau khi cô tỉnh lại không nghĩ tới việc liên lạc với Huyết Lang?”

“Bởi vì anh trai đã nói với tôi là anh ấy cùng với bạn bè đi đại lục đầu tư buôn bán, lúc tỉnh lại, tôi tưởng anh ấy đã đi rồi, cho nên mới không tìm.” Cô thập phần trấn định trả lời, trong lòng lại bởi vì Tiêu Hằng Uẩn biểu tình lạnh lùng mà từ từ rét lạnh.

Sau khi kết thúc thẩm vấn, dọc đường trở về nhà trọ Tiêu Hằng Uẩn, hai người đều không nói chuyện với nhau, cô không biết nên mở miệng như thế nào, mãi cho đến khi bước vào nhà trọ, cô mới miễn cưỡng tìm về giọng nói của chính mình.

“Ngày mai em sẽ chuyển ra ngoài.” Cảnh sát tạm thời đã thẩm vấn xong, nhưng xã hội đen bây giờ mới bắt đầu đuổi giết, cô không thể tiếp tục ở lại, nếu không sẽ liên lụy đến Tiêu Hằng Uẩn.

Nói câu sau, cô xoay người chuẩn bị trở về phòng, lại bị giữ chặt, sức lực rất lớn, gần như muốn làm cô đau kêu ra tiếng.

“Sao? Lợi dụng xong thì muốn một cước đá văng anh đi đúng không?” Giọng nói của Tiêu Hằng Uẩn lạnh lẽo u ám, hoàn toàn mất đi vẻ tao nhã thường ngày, khóe miệng thậm chí còn nhếch lên một nụ cười lạnh đầy vẻ châm biếm.

Uổng công anh là một đại luật sư khôn khéo một đời vậy mà lại vấp ngã thê thảm như vậy ở trên tay cô. Sự gần gũi của cô từ đầu đến cuối chỉ là vì trốn tránh sự truy lùng của cảnh sát.

Khó trách cô chưa bao giờ thừa nhận quan hệ giữa hai người bọn họ ở trước mặt người ngoài, hóa ra, trong lòng cô, anh chẳng qua chỉ là đạo cụ giúp cô đánh lạc hướng.

“Em đã làm xong hai điều kiện mà em đã đồng ý với anh, bây giờ ngọn nguồn mọi chuyện anh cũng đã biết rồi, em nghĩ đã không còn lý do gì để em ở lại cả.” Cô cắn răng, tự nói với mình là phải tuyệt đối quyết tâm.

Khá lắm không có lý do gì! Không ngờ, cô dám lừa anh, giấu diếm mối quan hệ thực sự giữa cô và Huyết Lang! Thậm chí còn giả bộ vô tội, làm cho anh hoàn toàn tin tưởng cô!

Tiêu Hằng Uẩn oán hận trừng mắt nhìn vẻ mặt hồ hững của cô, trái tim phảng phất như bị một vật nặng đánh mạnh vào. Đau lòng và phần nộ cứ cuộn cuộn tràn lên khiến anh không thể cất lên thành lời.

“Không ngờ, em lại có thể vì Huyết Lang mà bán đứng chính thân thể mình! Chẳng phải em cũng giống như mấy cô gái từ quán rượu đều dễ dàng bán rẻ thân thể của mình như vậy sao?”

Anh có thể nói cô như vậy! Phản ứng đầu tiên của Hoa Sơ Tâm là phẫn nộ, công việc của cô đúng là ở “Dương Châu Mộng”, nhưng cô không phải là nhân viên của chị Vị Noãn, mới vừa rồi ở sở cảnh sát cũng đề cập qua, anh vì sao còn muốn dùng ngôn ngữ bèn nhọn như vậy để tổn thương cô?

Trái tim cô đau như dao cắt, khóe miệng cô nhếch lên cười rức rờ một cái, dấu đi phần lớn bi thương.

“Đúng vậy, ở trên thế giới này Huyết Lang là người thân duy nhất của em, em sẵn sàng vì anh ấy mà làm bất cứ chuyện gì.” Cô ngẩng cằm nhìn anh, thản nhiên nói ra lời nói có sức tổn thương người nhất, chặt đứt khả năng hòa giải của hai người.

“Thậm chí bán rẻ cơ thể mình.”

“Em!” Tiêu Hằng Uẩn phẫn nộ trừng cô, nắm chặt nắm đấm, con ngươi đen tối tăm phẫn hận, rốt cục mở miệng lạnh như băng: “Cút! Ngay lập tức cút ra khỏi nhà tôi: Đừng để tôi gặp lại cô.”

Phòng VIP khách sạn Dương Châu Mộng

Tin tức đúng là lan nhanh đến không ngờ, chưa đến vài ngày thân phận của cô từ chỗ là em gái của Phong Vị Noãn trở thành em gái của Huyết Lang.

Tay chân của em trai Lưu nghị sĩ lúng lúng khắp nơi dò la tin tức của cô, nhưng không dám đơn độc xông vào “Dương Châu Mộng”, rất sợ chọc giận Phong Vị Noãn, cũng bởi vậy, “Dương Châu Mộng” trở thành phạm vi hoạt động duy nhất của Hoa Sơ Tâm.

“Sao lại không ăn?” Một giọng nữ mềm mại hơi trầm thản nhiên truyền đến.

“Chị Vị Noãn.” Hoa Sơ Tâm nhìn về phía người đang tới, miễn cưỡng cười cười. “Em vẫn chưa đói.”

“Nhớ anh ta sao?” Phong Vị Noãn nói chuyện luôn nói trúng tim đen, lại mang theo sự lạnh nhạt không tương xứng.

“Nhớ anh ấy thì được gì chứ.” Hoa Sơ Tâm tự giấu cười cười, đôi mắt phượng mắt đi ánh sáng thường ngày. “Cứ nhớ thì sẽ rất nhanh quên.”

Anh cũng sẽ quên cô đi! Sau đó tìm được một người con gái khác có thân thể gia cảnh tương xứng với anh tiếp tục cuộc đời của mình.

Người con gái kia có lẽ cũng sẽ phát giác anh có tật xấu nhỏ là hay đổ mặt, có lẽ cũng sẽ đút anh ăn kem, có lẽ cũng có thể làm cho anh động lòng mà hạ nhiệt tình làm việc, chỉ vì hôn cô ấy.....

“Anh Lang nói đúng, em không giống với bọn chị, không thích hợp với hoàn cảnh như vậy.”

“Vẫn còn quá yếu đuối sao?” Cô đã từng rất thoải mái, có thể dễ dàng dứt bỏ ràng buộc, vậy mà sau khi gặp gỡ anh, nhớ mong càng lúc càng sâu sắc, đến cuối cùng rốt cuộc cũng phải buông tay.

“Không phải yếu đuối.” Phong Vị Noãn thản nhiên nhìn cô. “Chỉ là em căn bản không muốn cuộc sống phải như vậy.”

Cô đã gặp qua rất nhiều người rơi vào hoàn cảnh tự mình không tự nguyện, nhưng mà họ cho dù có đủ ghét như thế nào vẫn có thể tìm ra cách thích ứng, chỉ có cô, vĩnh viễn dường như không thích hợp, chưa bao giờ học cách thích ứng, chỉ không ngừng chịu đựng.

Hoa Sơ Tâm không trả lời, chỉ lẳng lặng vì chính mình mà nốc một chén rượu.

“Chuyện của anh Lang phải mất một thời gian nữa mới có thể thu xếp được, sau khi mọi chuyện kết thúc, em đến Canada đi tìm dưỡng của em đi.” Phong Vị Noãn nói xong. “Anh Lang đã đi rồi, em không cần phải tự mình miễn cưỡng chịu đựng cuộc sống ở đây.”

Rời đi sao? Hoa Sơ Tâm không có phản đối, chỉ kinh ngạc gật đầu.

Phong Vị Noãn nhìn cô, không cần phải nhiều lời nữa, lẳng lặng rời khỏi.

Nếu như có thể rời đi thì cô muốn rời đi. Nốc chén rượu mạnh vào lại bị chất lỏng cay nồng đó làm cho sặc ra nước mắt, cô nhân đó muốn khóc to một lúc. Rồi cứ thế rượu mạnh lại từng ly từng ly nốc vào, ý thức dần dần mờ nhạt.

Trong lúc đang choáng váng thì tiếng chuông di động vang lên, sờ soạng mắt một lúc cô mới tìm được nó.

“Alô.” Cô loáng thoáng nghe thấy tin tức của một người đàn ông xa lạ nào đó thông báo trong di động liền đột nhiên tỉnh táo lại.

“Tiêu Hằng Uẩn hiện tại đang ở trong tay bọn tao.”

“Các người.....muốn gì?” Đầu tựa như bị người ta túm lấy rồi tại ột gáo nước lạnh, Sơ Tâm kinh hãi hoảng sợ hỏi. “Các người muốn gì?”

“Bọn tao tính nghĩ lấy anh ta đổi lấy tin tức của Huyết Lang.” Giọng nói đàn ông xa lạ đặc ý nói xong, rồi thông báo cho cô địa điểm gặp mặt.

Bọn họ? Bọn họ làm sao có thể biết Tiêu Hằng Uẩn ở cùng một chỗ với cô? Hoa Sơ Tâm cố gắng từ trong trí nhớ tìm cho ra các manh mối. Không phải tất cả mọi người đều nghĩ Tiêu Hằng Uẩn là đối thủ một mắt một còn của anh trai sao? Sao lại còn có thể lấy Tiêu Hằng Uẩn đến ụ hiếp cô?

Không có được đáp án, cô chỉ có thể dựa vào lo lắng trong lòng mà suy nghĩ.

Bất luận như thế nào, cô đều không muốn anh bị thương.....

Đã gần một tuần nay “Công ty luật sư Hằng Uẩn” bao trùm một bầu không khí vô cùng căng thẳng.

Ông chủ công ty kiêm đại luật sư, một quý công tử ôn nhu nghiêm cẩn trong mắt mọi người, gần đây tính tình rất chi là tồi tệ, mọi người đều nơm nớp lo sợ, như thể đang dẫm lên một lớp băng mỏng.

“Viết lại.” Giọng nói trầm thấp lạnh lùng thốt ra hai tiếng khiến cho người ta phải phát run.

Hải Vô Lượng mặt mày ủ rũ cầm tờ đơn kiện bị trả lại, thất thểu rời khỏi văn phòng.

Loạn hết cả rồi!

Tiêu Hằng Uẩn cực kỳ bức bối cầm lấy tách cà phê, lại phát hiện ngay cả cà phê cũng cạn tới đáy, định nhấn điện thoại nội bộ gọi người đưa vào thì chợt nhớ sau khi Sơ Tâm bỏ đi, chức vụ trợ lý vẫn còn đang bỏ trống.

Hoa Sơ Tâm..... Trong đầu vừa mới hiện lên cái tên này, trái tim lại liền truyền đến cảm giác đau đớn nhức nhối.

Cô mới rời đi có bốn ngày, mà cứ như là đã bốn năm, sau khi cô rời đi mỗi một giây một phút đều trôi qua khó khăn như vậy.

Cuộc sống của anh hơn một tháng qua đã bị cô chiếm giữ hoàn toàn, từ văn phòng, tòa án, nhà riêng, tất cả những nơi anh thường xuyên lui tới, đều bị hình bóng cô chiếm cứ.

Ngay cả khi mở tủ lạnh ra, cũng nhìn thấy mấy hộp kem vì cô mà mua đang nằm lặng lẽ trên ngăn đá.

Anh không muốn thừa nhận nhưng chết tiệt anh quả thực là đang rất nhớ cô.

Nhớ những lúc bị cô quấy rầy, nhớ khuôn mặt tươi cười của cô, nhớ bộ dáng cô co tròn ở bên cạnh làm phiền anh xem hồ sơ.

Đáng chết! Tiêu Hằng Uẩn tức giận ném tách cà phê về phía cửa.

“Chắc chắc! Có cần ra tay độc ác như vậy không?” Tách cà phê rơi xuống đất, một khuôn mặt nam tính tuấn tú xuất hiện ở trước cửa.

“Đội trưởng Hạng Kính Chi? Cậu ở trong này làm gì?” Tiêu Hằng Uẩn sắc mặt không tốt lên chút nào, trừng mắt nhìn đội trưởng cục cảnh sát trẻ tuổi đang đứng trước mặt.

Có lẽ anh ta không nên xuất hiện ở nơi này. Hạng Kính Chi cũng rất hiểu điều này, nhưng vẫn có chút cảm thấy mình giống như ngôi sao rất tuấn tú đi vào nhầm studio.

“Tôi đây là có lòng giúp đỡ.” Hạng Kính Chi nhún nhún vai. “Tiện đường đi qua, Thiên Lôi muốn tôi đến thông báo cho cậu vị Hoa tiểu thư kia đã mất tích. Nhân tiện hỏi cậu có chút tin tức nào hay không.”

“Mất tích?” Tiêu Hằng Uẩn con người đen lộ rõ vẻ bất an.

“Căn cứ vào lời khai của nhân chứng, trước khi rời đi cô ấy từng nói rằng muốn đi tìm cậu.”

“Chuyện xảy ra khi nào?” Tìm anh? Tiêu Hằng Uẩn cổ họng căng thẳng, vội vàng lên tiếng.

“Khoảng 3 giờ sáng hôm nay, tuy rằng theo thời gian quy định của pháp luật thì chưa được coi là mất tích, thế nhưng chúng tôi nghi ngờ tính mạng Hoa tiểu thư có thể gặp nguy hiểm.”

Hạng Kính Chi rất an phận báo cáo, cũng vừa lòng nhìn sắc mặt đại biến của vị đại luật sư vốn luôn ở trong sở cảnh sát mặt không đổi sắc đối đầu với cảnh sát. “Nghe nói, bên phía xã hội đen có người treo số tiền lớn cho ai phát hiện ra tung tích của Huyết Lang, Hoa tiểu thư mất tích có khả năng liên quan đến việc này.”

“Cậu nói là cô ấy bị bắt cóc?” Một chút điềm tĩnh nơi con người đen đã hoàn toàn tan rã, anh chỉ thiếu chút xông lên túm lấy cổ áo của anh ta để hỏi cho rõ ràng.

“Đây cũng chỉ là suy đoán thôi.”

Lời còn chưa nói hết, một người khác vội vàng xông vào.

“Tiêu luật sư, nhận điện thoại nội bộ đi, có người tên là Huyết Lang nói có chuyện liên quan đến Sơ Tâm muốn tìm anh.” Tiểu Hải nhấn điện thoại nội bộ nửa ngày không có người nhận, đành phải chạy vào thông báo.

Hạng Kính Chi cùng Tiêu Hằng Uẩn liếc mắt nhìn nhau một cái, cùng không ngờ được Huyết Lang mai danh ẩn tích lâu ngày giờ phút này lại xuất hiện.

“Alô.” Tiêu Hằng Uẩn nhắc điện thoại, giọng nói có phần căng thẳng. “Huyết Lang?”

“Sơ Tâm đang ở cảng xx khoang chứa hàng bến tàu số 5.” Giọng nói trầm thấp cũng không lên tiếng xác nhận thân phận, chỉ nói thêm một câu, không đợi anh trả lời liền cúp điện thoại. “Cô ấy cần cậu.”

Sơ Tâm, là anh đã làm liên lụy đến em.....

Anh đi rồi, em phải chăm sóc ình thật tốt, lần này không được dễ dàng buông xuôi hạnh phúc của em nữa.....

Sơ Tâm, tạm biệt.

Trong lúc mơ mơ hồ hồ, Hoa Sơ Tâm thấy hình như mình nghe được giọng nói của anh trai.

“Anh!” Đột nhiên cô bừng tỉnh, trước mắt cô chỉ toàn là bóng tối.

Đây là đâu? Lúc này Hoa Sơ Tâm mới phát hiện ra mình đang bị trói chặt trên mặt đất, không thể động dậy, mà cảnh vật quanh mình thì vừa xa lạ vừa tối tăm.

Cô vì sao lại ở nơi này? Đúng rồi..... Hằng Uẩn!

Cô khê lắc lắc đầu, mơ hồ nhớ lại mình nhận được một cú điện thoại của người đàn ông xa lạ, sau đó liền rời khỏi “Dương Châu mộng”, lại sau đó.....

Cô mắc bẫy rồi ư?! Điều này chẳng phải chứng minh rằng..... Hằng Uẩn không có chuyện gì sao?

Đột nhiên một tiếng nổ rất lớn vang lên ầm ầm cắt ngang dòng suy nghĩ của cô.

Đằng xa ánh lửa bùng lên, chiếu sáng khắp cả căn phòng tối tăm, Hoa Sơ Tâm lúc này mới thấy rõ mình bị nhốt trong một cái kho hàng rất lớn, có lẽ do vụ nổ mạnh ở phía trước mà lửa bốc càng ngày càng cao, ngọn lửa nhanh chóng lan rộng ra.

“Sơ Tâm! Sơ Tâm em ở đâu?” Một giọng nói quen thuộc từ xa truyền đến.

Thực sự cô không nghe nhầm chứ, đây là giọng của anh trai mà, là anh trai tới cứu cô!

“Anh! Em ở trong này!” Cô một mặt lớn tiếng kêu lên, mặt khác dựa vào vách tường đứng dậy.

Vừa mới lao đảo đứng lên thì một bóng người đã vọt tới.

“Sơ Tâm, em không sao chứ?” Về mặt Huyết Lang vô cùng lo lắng, không kịp xem kỹ xem cô có ổn chưa đã nhanh chóng cởi dây trói trên người cô xuống.

Ngọn lửa vô tình rất nhanh thiêu đốt không khí ở bên trong, rồi dễ dàng lan đến hàng hóa trong kho tạm.

“Anh, sao anh lại không đi? Sao anh lại ở trong này?” Cô vội vàng hỏi.

“Anh không vượt biên.” Huyết Lang cởi dây trói trên người cô xuống, kéo cô tìm kiếm lối ra ở trong kho hàng tràn ngập khói đặc. “Chúng ta đi ra ngoài trước rồi nói sau.”

“Huyết Lang!” Một tiếng quát to từ phía sau hai người truyền đến.

“Sơ Tâm, em đi trước đi.” Huyết Lang biết rõ người tới là ai, nhanh chóng đem Hoa Sơ Tâm che ở đằng sau anh. “Mau đi đi!”

“Không, anh..... A Lê?” Hoa Sơ Tâm lúc này mới nhìn rõ người đàn ông cầm súng đuổi theo, là thuộc hạ lâu năm của anh trai. “Là anh bán đứng tôi?”

“Nếu không cô nghĩ còn ai có thể biết chuyện cô và Tiêu Hằng Uẩn ở cùng một chỗ?” A Lê không chút che giấu nói.

“Anh vì sao lại phải làm như vậy..... Anh trai tôi đối với anh tốt như vậy.....” Cô không dám tin, một người từ trước tới nay luôn thẳng thắn như A Lê, vì sao chỉ sau một đêm lại thay đổi hoàn toàn như vậy?

“Cái đầu của Huyết Lang trị giá tám trăm vạn đấy.” A Lê đơn giản trả lời, giải đáp thuyết phục sự hoang mang của cô.

“Sơ Tâm, em đi trước đi.” Lửa càng lúc càng lan rộng, bên ngoài truyền đến tiếng xe cảnh sát đang lao tới, Huyết Lang thúc giục. “Người bọn họ muốn là anh, em mau chạy đi.”

“Không, anh! Em.....”

Hoa Sơ Tâm còn chưa nói hết, một tiếng súng vang lên, viên đạn xuyên qua đùi Huyết Lang, dưới ánh lửa, máu bắn khắp nơi, Huyết Lang chống đỡ không được, thân mình thẳng tắp gục xuống.

“Anh!” Sơ Tâm vội vàng đỡ lấy anh, hốc mắt trào ra nước mắt kinh hoàng.

“Chạy mau!”

“Các người ai cũng đừng mong rời khỏi đây.” A Lê cười lạnh, lại lần nữa giương súng lên.

Trong lúc bối rối, Hoa Sơ Tâm lại không chú ý tới thần sắc đối phương quá mức nhàn nhã.

Tiếng súng thứ hai vang lên, vốn là viên đạn nhắm vào Hoa Sơ Tâm nhưng lại bị Huyết Lang ngăn lại, găm vào trong ngực anh.

“Anh,” Máu tươi mãnh liệt thấm đỏ hai tay của cô.

“Sơ Tâm!” Cùng lúc đó, một giọng nói ôn trầm quen thuộc từ trong biển lửa vang lên.

Là giọng nói của Tiêu Hằng Uẩn! Hoa Sơ Tâm giật mình kinh sợ, cuối cùng nhìn thấy chính bóng dáng cao ngất mà mình đêm mong ngày nhớ xuất hiện ở trước mắt.

“Anh đừng qua đây,” Nhìn anh hướng về phía cô đi tới, cô vội vàng lên tiếng ngăn cản.

Anh trai đã bị thương, cô không muốn lại nhìn thấy cảnh người đàn ông mình yêu chịu cảnh tương tự.

A Lê mắt thấy tình thế không tốt, đang muốn đi lại đây nhanh chóng giải quyết phiền toái, hàng hóa bị cháy lại đột nhiên ngã nhào, cản đường đi của anh ta.

“Sơ Tâm!” Thấy cô cả người nhuộm đỏ màu máu, cơ hồ muốn cho Tiêu Hằng Uẩn không hít thở nổi.

“Đó là máu của tôi! Đồ ngốc.” Huyết Lang thấy kẻ thù ngày xưa, lại vẫn có thời gian chăm chọc anh.

“Anh, anh đừng nói chuyện.” Nước mắt không ngừng làm mờ hồ tầm mắt của cô, máu vì sao vẫn càng không ngừng chảy vậy? “Hằng Uẩn, anh mau giúp anh ấy, giúp anh ấy.....”

“Dựa vào cậu ta? Hừ!” Huyết Lang hừ lạnh một tiếng.

“Câm miệng đi! Huyết Lang.” Xác nhận cô không việc gì, Tiêu Hằng Uẩn nhanh tay đỡ Huyết Lang dậy, quyết định rời khỏi nơi này trước rồi nói sau.

“Để Huyết Lang lại!” Phía sau tiếng súng vang lên, nhưng viên đạn bị bắn lệch hướng.

“Tiêu Hằng Uẩn, cậu mang em ấy đi, tôi sau đó sẽ.” Huyết Lang đẩy kẻ thù không đội trời chung và em gái mình ra, cố gắng đứng vững.

“Anh! Không!” Hoa Sơ Tâm gắt gao nắm chặt lấy cánh tay anh trai, chết cũng không chịu buông ra.

“Đi mau! Nếu không đi, muốn chạy cũng không kịp!” Huyết Lang đẩy cô một cái rồi lập tức sau đó lại nghe thấy tiếng súng lần nữa vang lên. “Tiêu Hằng Uẩn, mang em ấy đi mau.”

Tiêu Hằng Uẩn bỗng nhiên nhận ra được điều gì, không hề chậm trễ, nắm chặt Hoa Sơ Tâm đang ra sức vùng vẫy kéo ra bên ngoài.

“Tiêu Hằng Uẩn! Anh buông ra! Buông ra!” Nhìn khuôn mặt anh trai đầm máu, ở khói mù dày đặc trung càng cách càng xa, Hoa Sơ Tâm sức cùng lực kiệt gào thét: “Buông ra! Tiêu Hằng Uẩn! Em hận anh, em hận anh!”

10. Chương 10: Vĩ Thanh

“Sơ Tâm, khi nào thì em mới về đến nơi?” Thanh âm ai oán qua điện thoại quốc tế truyền đến đất nước Canada xa xôi.

“Anh ở công ty gọi điện thoại quốc tế không sợ bị chop sao?” Hoa Sơ Tâm vừa tựa vào giường đọc sách, vừa nói chuyện điện thoại.

Nửa năm trước, sau trận hỏa hoạn lớn kia, cô liền rời khỏi Đài Loan, chuyển về nhà cha dượng ở Canada, quyết tâm rời xa hết thảy, dứt bỏ hết mọi ký ức đen tối.

“Không sợ, chỉ cần em trở về, anh cái gì cũng không sợ.” Hải Vô Lượng giọng nói vẫn cầu xin như trước, hơn nữa bắt đầu hô khẩu hiệu. “Em vì sao không trở lại? Vì sao? Vì sao muốn đẩy bọn anh vào chỗ nước sôi lửa bỏng, em phải giải cứu đồng bào, tiêu diệt kẻ đại gian đại ác chứ..... hả.”

“Cái gì mà đại gian đại ác?” Còn nữa! Để xem anh mà bị vị đại luật sư nào đó nghe thấy được, kết cục sẽ tốt ra sao nhé! Giọng nói Hoa Sơ Tâm ẩn chứa ý đồ không tốt, một mặt vừa vặn mở tới phần “Thư tình”.

Gửi Hoa Sơ Tâm tiểu thư:

Vì Hoa Sơ Tâm tiểu thư vào ngày 12 tháng 6 năm dân quốc thứ hai chín mươi hai đã vi phạm thỏa thuận miệng, vô cớ rời khỏi tôi, khiến thể xác và tinh thần tôi bị tổn thương rất lớn, trên phương diện tinh thần và tiền của cũng bị tổn thất rất lớn, yêu cầu tiểu thư vào ngày lá thư này được mở ra đọc thì lập tức liên lạc với tôi, nếu không, tôi sẽ truy cứu trách nhiệm pháp luật của Hoa Sơ Tâm tiểu thư, mong tiểu thư chớ tự làm hại mình.

Có thể đem “Gửi thư chứng cứ” làm nhiệm vụ thư tình thì ngoại trừ Tiêu đại luật sư còn ai vào đây chứ?

Chắc chắn! Thật là, cũng đã gửi nửa năm rồi mà vẫn còn không hết hy vọng?

“Sơ Tâm, em biết không? Tính tình anh ấy gần đây thật sự rất tệ, người ta yếu ớt như vậy, một chút hành hạ cũng không chịu nổi,” Tiểu Hải ai oán cứ như thể một nàng dâu bé bỏng. “Cũng đã nửa năm rồi, biệt hiệu của anh ấy từ quý công tử đã biến thành đại ma đầu tà ác.”

“Ồ vậy hả.”

Nghĩ đến trận hỏa hoạn nửa năm trước kia, lòng cô vẫn còn sợ hãi.

Lúc ấy rời khỏi đám cháy, nhìn kho hàng sụp đổ ở trước mắt, cô đau đớn thương tâm mà ngất đi, khi tỉnh lại, trong lòng thật sự rất hận, rất hận Tiêu Hằng Uẩn vì sao phải bỏ mặc anh trai cô?

Ngày đó, cảnh sát đã tìm được ở đó một thi thể, cùng ngày khi kết quả xác nhận AND trùng khớp với vết máu của Huyết Lang để lại trên người cô, hầu như mọi người đều tin Huyết Lang đã chết. Mãi đến sau này, cô cũng chưa bao giờ nghe thấy chị Vị Noãn nói về tin tức của A Lê, mới biết này tất cả chỉ là một âm mưu.

Kỳ thật anh trai đã biết, nếu anh ấy không xuất hiện, cô sẽ vĩnh viễn bị những người đó quấy rầy, cho nên mới giả tạo tiết mục hỏa hoạn này để đánh lạc hướng.

Bảo A Lê đến bày tỏ hảo ý với em trai Lưu nghị sĩ, tuyên bố có biện pháp giao Huyết Lang ra, kết quả đổi phương chẳng những tin, mà còn phái thủ hạ hỗ trợ anh ta hành động.

Lúc ấy cô chính là bị A Lê lừa ra khỏi “Dương Châu mộng”, mang tới kho hàng.

Sau đó những biến cố vụ nổ quá mạnh, hỏa hoạn xảy ra liên tiếp khiến cho thủ hạ của em trai Lưu nghị sĩ tự động bỏ chạy trốn chết, còn A Lê lại thể hiện là mình hận Huyết Lang thấu xương, đáng diệu cứ như không cho anh ấy chết thì không chịu rời đi, càng làm àn kịch của Huyết Lang giống y như thật.

Về phần thi thể kia cùng máu kia, đương nhiên cũng là đã sớm an bài đầu vào đó.

Mà hôm đó ở đám cháy, Tiêu Hằng Uẩn thực ra đã nhìn ra đây là màn kịch giả chết của Huyết Lang nên mới có thể liều lĩnh mang cô rời đi, hơn nữa cũng là để ăn giả chết càng thêm đáng tin. Sau khi rời khỏi đám cháy, trong lúc tin tức dấy lên nóng hổi, vì bảo vệ cô mà anh cũng không nói ra sự thật.

Nhưng lại hại cô đau lòng lâu như vậy.

Nhưng cô đương nhiên không phải giận anh điểm ấy, mới chạy tới Canada.

Việc cô rời đi chủ yếu là để tiếp tục gia tăng độ tin cậy của tin tức “Huyết Lang đã chết”, đồng thời cũng muốn quan hệ giữa mình và Tiêu Hằng Uẩn nguội trở lại.

Dù sao bọn họ trong lúc đó, rối bời trong nhiều ẩn số phức tạp nên cần thời gian bình tĩnh suy nghĩ một chút.

“Hai người rốt cuộc có ân oán gì, vì sao không chịu nói rõ ràng chứ?” Hai người bọn họ muốn yên tĩnh thì tự yên tĩnh phần mình đi. Cần gì làm cho Tiểu Hải này mỗi ngày đều bị áp bức mà không thể yên tĩnh, đến nay vẫn giống như “trượng nhị kim cương sờ không được đầu” (không hiểu gì cả), nhưng chỉ có điều thật ra rất nghĩa khí. “Không bằng để luật sư Hải Vô Lượng anh đến giúp hai người điều đình thế nào? Anh gần đây cũng vừa thi lấy giấy phép hành nghề luật sư.”

“Nhưng mẫu đơn kiện vẫn viết rất tệ, đúng không?” Cô thực không nể mặt chút nào.

“Ấy? Sao em biết?” Tài thật nha! Chuyện này mà cô ấy cũng đoán được. “Ngày hôm qua khi lên tòa còn bị quan tòa giễu cợt.”

“La Mã không phải một ngày mà tạo thành.” Trải qua kết quả vài tuần làm việc ở công ty luật, cô đã rất hiểu trình độ tiếng Trung yếu kém của anh ta. “Người nào đó không phải bảo anh đọc nhiều sách sao? Nên lắng tai nghe đó.”

“Vậy người nào đó bảo em trở về, em có nghe không?” Một giọng nói lạnh lùng bỗng nhiên cất lên.

Ừa? Cô hình như nghe thấy giọng nói nào đó không nên xuất hiện ấy nhỉ.

“Này này! Anh là Hải Vô Lượng đúng không?”

“Đúng vậy, vừa đẹp trai vừa cao ráo, người đàn ông độc thân hoàng kim kiêm luật sư kỳ cựu chính là tôi.”

Kỳ quái, rõ ràng giọng nói trong điện thoại đúng là của cái tên Hải họ ngu dốt, vậy giọng nói vừa rồi là Nემ đột nhiên lún xuống.

Theo phản xạ cô định quay đầu lại thì một khuôn mặt nam tính tuần lãng đập ngay vào đôi mắt phượng.

Sao, làm sao có thể.....

“Anh, anh.....” Hoa Sơ Tâm cứng họng nhìn người đàn ông trước mặt, không kịp nói hết lời, điện thoại đã bị cúp, người đã bị kéo lại, khóa vào trong một vòng tay ôm vững chắc, hơi nóng ập tới, bờ môi mềm lập tức bị thô bạo lấp kín.

“A.....” Cánh môi vừa hé mở đã bị ngậm lại, môi lưỡi khao khát mãnh liệt đã lâu đòi hỏi sự ngọt ngào của cô.

Nụ hôn kéo dài một lúc mới dứt, Hoa Sơ Tâm vì tức giận mà thở gấp trừng mắt nhìn vị khách không mời xâm nhập vào phòng.

“Anh vào bằng cách nào!”

“Ba em mở cửa cho anh.” Tiêu Hằng Uẩn nhìn chằm chằm vào cô, con ngươi đen hàm chứa sự nhớ nhung khó kìm nén.

Ai! Cha dượng..... Cái người hiền lành kia.

“Anh tới làm gì?” Cô trừng anh, trong lòng lại thầm đánh giá sự thay đổi của anh.

Nửa năm này, anh ngoại trừ gầy hơn một chút, cũng không có gì thay đổi, vẫn rất tuấn tú, nhìn rất ổn, sau khi hôn cô xong thì tự mình vẫn còn có thể thầm đỏ mặt.

“Làm luật sư biện hộ cho em.” Anh thản nhiên nói xong, ánh mắt đen kịt vẫn không mấy may rời khỏi cô.

“Em vì sao lại cần luật sư biện hộ?”

“Bởi vì em rất có khả năng bị tố cáo tội ác ý vứt bỏ.” Anh gần sát cô một chút, mang theo hơi thở nam tính thoảng mùi trà Cổ Long nhàn nhạt lan tới.

“Hả?” Nhìn khuôn mặt anh đang tiến sát đến, nhịp tim bởi vậy thình thịch tăng tốc.

Cô..... muốn được chạm vào anh.

“Người bỏ mặc người không có khả năng tự cứu thì bị phạt tù có thời hạn từ sáu tháng trở xuống, bị tạm giam hoặc phạt tiền từ một trăm tệ trở xuống. Trong trường hợp người bị bỏ mặc tử vong, thì bị phạt tù có thời hạn từ năm năm trở xuống, trường hợp bị trọng thương thì phạt tù có thời hạn ba năm trở xuống.” Giọng nói trầm ấm thản nhiên thối ra.

Đây là..... Khi đó cô..... Hoa Sơ Tâm nghĩ đến chuyện lúc ấy mình đã cố gắng dùng mọi cách để buộc anh thu nhận và giúp đỡ cho cô, không ngờ cả chuyện này anh đều nhớ rõ, trên mặt không khỏi có chút nóng lên, nhưng vẫn bướng bỉnh không chịu dễ dàng tha thứ.

“Em bỏ mặc ai?”

Thấy đôi mắt phượng của cô hiện lên vẻ tinh ranh sáng rọi, biết cô đang dao động, tảng đá đang đè nặng trong lòng Tiêu Hằng Uẩn rốt cuộc cũng được thả xuống.

“Anh.” Anh đáp. “Em bỏ mặc anh.”

“Luận điểm thực không tồi.” Cô bắt chước ngữ điệu của anh lúc trước, lúm đồng tiền rạng rỡ ngọt ngào nở ra. “Nhưng vị đại luật sư này, anh tứ chi khỏe mạnh, ngũ quan cân đối, rất khó làm cho quan tòa tin anh là người không có khả năng tự cứu đó?”

“Nhưng nếu không có em, anh cũng không sống được.”

Wa! Những lời này buồn nôn vượt quá tiêu chuẩn luôn ấy chứ! Hoa Sơ Tâm cười to ra tiếng, ngẩng nhìn anh sau khi miễn cưỡng nói xong, khuôn mặt tuấn tú không ngừng ửng đỏ.

“Anh làm sao lại giống mấy nam nhân vật chính vậy hả?” Hoa Sơ Tâm trêu chọc anh, bàn tay nhịn không được vuốt ve vẻ mặt cứng nhắc của anh. “Ai là quân sư truyền dạy cho anh vậy?”

“Hải, Vô, Lượng.” Tiêu đại luật sư tuy rằng được bàn tay nhỏ bé mềm mại kia trấn an cảm xúc, nhưng vẫn là thập phần nghiêng răng nghiêng lợi.

“Trình độ tiếng Trung của anh ta mà anh cũng dám tin tưởng?” Tình yêu làm cho người ta mù quáng à. Danh ngôn! Danh ngôn!

Tiêu Hằng Uẩn nhìn cô không mấy may tiết chế nụ cười rạng rỡ, không hờn giận mà lại lần nữa lấy môi ngăn chặn miệng của cô.

“Có muốn chơi trò rất hay không?” Bờ môi nóng như lửa theo lời nói quần quýt bên tai cô, mang theo giọng nói trầm khàn gợi cảm hỏi.

“Chào anh đồ háo sắc! Tiêu đại luật sư.” Nhìn anh đỏ mặt lên, cô cười rất vui vẻ.

“Sơ Tâm.” Anh dùng nụ hôn khát khao tinh tế, nghiêm túc xoay khuôn mặt nhỏ nhắn của cô lại. “Anh còn có câu muốn nói.”

“Nói đi.” Đôi mắt phượng lấp lánh nhìn anh dò hỏi.

“Anh sẽ dùng trái tim thuở ban đầu yêu em để mãi mãi yêu em.” Giọng điệu của anh đặc biệt không lưu loát, phảng phất có chuyện gì đó khó nói, nhưng vẻ mặt lại rất nghiêm túc. “Đây không phải hứa hẹn, mà là cam đoan. Chỉ cần em đồng ý kí tên lên tờ giấy này, ngoại trừ sự cam đoan của anh, em còn có thể nhận được sự cam đoan của toàn thế giới.”

“Tờ giấy đó sẽ không vừa khéo mà gọi là giấy đăng ký kết hôn đó chứ?” Ôi trời ơi! Anh ấy đang cầu hôn sao? Cô cảm động nhìn anh.

“Thì khéo như vậy đó.” Miệng anh hồ hững, nhưng giọng nói lại căng thẳng tố cáo trong lòng anh đang bất an. “Có thể chứ?”

“Uhm..... Chờ chúng ta làm xong trò chơi rất hay nào đó, rồi mới nói với anh.” Cô làm sao có thể cự tuyệt chứ? Cô cười đến vô cùng ngọt, vô cùng quyến rũ, ôm lấy cổ anh. “Nếu làm giống được như lần trước em với anh chơi thì em mới đồng ý.”

“.....” Tiêu đại luật sư lại lần nữa không nói gì.

Giờ phút này, khao khát tình yêu quyến luyến, cuối cùng không cần nhiều lời..... Chỉ là, sau một lúc lâu, vẫn là có người nào đó nhiều lời.

“Sơ Tâm.....” Giọng nói vì “lửa lòng” mà khàn khàn hỗn hển cất lên.

“Dạ.”

“Em cũng có chuyện gì đó muốn nói với anh đúng không?” Anh lúc này mới nghĩ tới mình đều đã nói xong, còn có người nào đó chưa chịu nói.

“Cái..... Cái gì.....”

“Em nói đi?”

“Anh..... Vẫn rất tuyệt..... Nhưng mà nói bây giờ hình như là quá sớm đúng không?” (J))

“Hoa Sơ Tâm!”

Người đàn ông đỏ mặt tức giận.

“Được rồi, được rồi! Chịu không nổi anh luôn đó.” Giọng nói ngọt ngào mềm mại mang theo tiếng cười, lớn tiếng tuyên bố: “Tiêu Hằng Uẩn! Em yêu anh em yêu anh em yêu anh em yêu anh! Đủ chưa?”

“.....” Tiêu đại luật sư khuôn mặt tuần tú đỏ rực, đôi môi mông cấn thận nở nụ cười hài lòng.

Aizzz vị này đại luật sư, thật sự phiền phức quá đó nha.....

Đọc và tải ebook truyện tại: <http://truyenclub.com/chuyen-tinh-cua-so-tam>